SAM-A-RID

75

Doamnelor, vă place tare!

SAN-ANTONIO

DOAMNELOR VĂ PLACE TARE!

Original: *MESDAMES, VOUS AIMEZ „ÇA”*!

Colecția San-Antonio nr. 75

Traducere de
GEORGE ANANIA

virtual-project.eu

Editura Forum

2004

Nu purta budigăi pe vremea asta,
pentru ca aerul să-ți circule mereu printre picioare.

HENRY MILLER
(corespondență cu Brenda Venus)

Doar compostând devii compozitor.

San-Antonio

— Crezi în Dumnezeu?
— Scuze, nu mă pot împiedica s-o fac!

San-Antonio

OCHELARI DE APROPIERE

Lucra ghemuită în vitrină, șezând arăbește, cu fundul proptit pe călcâie. Purta o fustă de lână, suflecată mult din cauza posturii, și ciorapi cu jartiere divine; iar ceea ce urma se pierdea în îndoială și penumbră. Acaparată de delicata ei îndatorire, doamna nu mă vedea, ceea ce îmi îngăduia să o admir în voie.

După o clipă, nemairezistând, mi-am scos carnetul cu foi îngălbenite și am mâzgălit o întrebare de trei cuvinte, încheiată cu un mare semn al întrebării, ca o cârjă de episcop. Am lipit de vitrină mesajul și am ciocănit în cea dintâi.

Femeia ridică privirea, mă zări, apoi luă cunoștință de întrebarea în cauză. Formulată astfel: „Oare purtați chiloți?”

Așa cum mă și așteptam, nu se supără; dimpotrivă, îmi zâmbi, apoi își depărtă și mai mult picioarele, ceea ce mă puse în prezența unei păsărici drăgălașe, castanie-deschis și roză în despicătură – cu care, pe neașteptate, am simțit nevoia să mă împrietenesc.

La câteva secunde după această rapidă exhibare, ea își reluă poziția inițială și se apucă din nou să aranjeze ochelarii pe stativele lor din plexiglas; fiindcă era vorba de un magazin de optică.

Am bătut din nou în vitrină, dar persoana se mărgini să scuture negativ din cap, fără a mă mai privi. Atunci am încercat să apăs pe clanță. Dar vai!, întrucât era duminică, ușa fusese încuiată.

Mă întorc deci în fața simpaticei doamne și-mi reiau manevrele de hărțuire. Fără rezultat. Avusese acel impuls îndrăzneț, dar trebuie că deja îl regreta; în orice caz, părea ferm hotărâtă să nu-i dea urmare.

După cum am spus, era duminică, iar eu, ca un mare creștin ce sunt, mă încoțopeneam – lucru ce mi se întâmplă și în zilele de luni, marți, miercuri, joi și vineri, ba chiar și sâmbătă – dacă nu se dă la televizor Turneul celor Cinci Națiuni.

Strada era goală precum patul unui paznic de noapte încornorat. Așa că am făcut o chestie pasibilă de închisoarea corecțională: mi-am extras cucul de pe cuibul său și m-am ținut nemișcat în fața vitrinei; numai coada mea de aristocrat al crivatului se bălăngănea, cu grația nesigură a unui șarpe căruia fachirul său îi cântă o melopee gângăvită.

Și ceea ce trebuia să se întâmple se întâmplă: nemaiauzindu-mă că ciocănesc, dar conștientă de prezența mea, doamna îmi strecură o privire și îmi văzu bibeloul, atât de complementar celui arătat de ea însăși. Tresări și lăsă să-i cadă o pereche de Ray-Ban cu ramă aurită, al căror preț nu l-am putut citi, eticheta fiind pusă invers. Apoi se grăbi să culeagă de pe jos ochelarii și să-i plaseze pe soclul ce-i aștepta.

Marafetul lui mandea se făcea din ce în ce mai cutezător și bătea neînfrânat măsura, ca și cum ar fi dirijat cevașilea de Wagner. Și nu știu ce a mânat-o pe ochelăreasă – teama sau pofta dezlănțuită? –, dar fapt e că a sărit grabnic să-mi deschidă.

— Nu ești în toate mințile! strigă. O să fii arestat!

— Ceea ce ar fi nedrept, de acord? i-am răspuns. Fiindcă dumneata ai început.

Rămăsesem amândoi în prag, ca niște idioți indecișI, ea fascinată de al meu Gogu, eu și mai abitir decât ea, privind acel dans evaziv al cozii subsemnatului, cu atât mai impresionant cu cât se desfășura fără nicio muzică.

— Cred, am rupt eu tăcerea, că a sosit clipa să luăm o hotărâre, fiindcă o văd venind încoace pe

Sfânta Familie Fiștecine despre care vorbea Brassens, Intru sau o vâr la loc în nădragi?

Doamna se dădu la o parte din ușă și eu penetrai, pentru început, în magazin. Deodată ea păru cuprinsă de panică.

— E de-a dreptul extravagant! zise.

— Absolut, m-am declarat eu de acord, și asta face ca momentul de față să fie atât de prețios. Gândește-te că, în urmă cu două minute, ne ignoram pe de-a întregul și că acum cunoaștem fiecare esențialul din trupul celuilalt. Socotesc lucrul ăsta drept un dar al cerului.

Și taman atunci răsunară clopotele unui sfârșit de slujbă. Sfânta Familie Fiștecine (tată, mamă, soră mai mare, doi frați gemeni echitabil de urâți) trecu prin fața prăvăliei, cu alura strâns unită a unor condamnați, în contumacie, la viață.

— Și eu care vream să profit de duminică pentru a aranja vitrina în timp ce soțul meu e la vânătoare, gândi ea cu glas tare.

Trecuse cu siguranță de patruzeci, dar Montignac și clubul lui de *fitness* îi păstrau un corp comestibil. Cele câteva ușoare labe-de-gâscă nu reușeau să o îmbătrânească. Avea ochi interesanți, de culoarea alunei, și o gură cărnoasă, care nu risca să-ți paradească moștroflonțul în decursul trefilării la rece.

Îi arătai spre o ușă cu geamuri din funduri de sticle.

— Pe acolo e, nu?

Nu mă întrebă ce vreau să zic și mă precedă într-o cămăruță din spatele prăvăliei, la fel de curată și nouă ca și magazinul. Și unde se găseau o mulțime de stelaje și de sertare înșirate pe lângă pereți, sofisticate instrumente de optică, un fotoliu special pentru examinările oculare și, în sfârșit, pancarte cu litere mergând de la caractere de afiș pentru mobilizarea generală și până la dimensiunile unui păduche de budigăi. Cei ce reușeau să le decripteze de la trei metri nu mai

aveau treabă cu văzutul. Un oberlicht răspândea o lumină veșnic mohorâtă, chiar în toiul verilor celor mai strălucitoare, fiindcă dădea spre una dintre acele curți de imobile vechi care te trimit cu gândul la romanele lui Gaboriau.

Cu o expertă lovitură de călcâi am închis ușa – și ne-am pomenit amândoi într-o penumbră care mirosea frumos, a vopsea proaspătă și a lac. Mintenaș am luat-o în brațe pe opticiană iar ea mintenaș o făcu pe opticianul cu mandea, înhățându-mi, plină de hotărâre, vergeaua și malaxând-o de o manieră aparent dezordonată, dar în realitate foarte ingenioasă, prin imprimarea acelei mișcări de du-te-vino fără de care putineiul n-ar fi fost niciodată inventat.

Se înșela amarnic soțul acestei cvadragenare trecute umblând să ucidă fazani în Sologne. De-ar fi rămas acasă, putea trage alte focuri, mai zemoase. Nevasta lui simțea apropiinu-i-se inexorabilul cântec de lebădă și, în sumbra angoasă a acestei perspective, înfuleca dumicați dubli; de altfel, așa și trebuia să procedeze pentru a face față unui sex care, fără a fi promis pentru mai târziu formolului din laboratoare, își păstrează bine rangul în societatea actuală.

Așezat pe scaunul de control, îmi lăsam chinezul lustruit cu salivă de opticiană. Mâncăcioasă cât cuprinde, scumpa sanculotă mă hăpăia cu acea hotărâre a petrecărețelor care preferă să deturneze în folosul lor mușțiucele aflate în trecere decât să le lase să se expună în curtea vecinelor.

Ca un perfect gentleman ce sunt, n-aveam de gând să mă abandonez, ci doar să-i acord satisfacția de a mă fi lucrat în chip meseriaș – așa că în curând am săltat-o în picioare, ca să o așez pe masa de lucru. Ea îmi interpretă spontan marea scenă a inaugurării tunelului pe sub Canalul Mânecii și mandea, în formație strânsă, pătrunse în sus-numitul.

Această delicioasă persoană poseda o particularitate rară: scheuna în timp ce o încasa în bimbirică, ceea ce îmi dădu ciudata impresie că sodomizez un caniș royal. La om, țipetele rutului sunt mai surprinzătoare decât la animale. Schelălăiturile degenerară în lătrături feroce, care i-ar fi putut face pe vecini să creadă că un câine de pază se dezlănțuia împotriva unui răufăcător.

În cursul vieții mele de seducător am avut ocazia să înregistrez o mulțime de manifestări sonore ale femeilor în culmea plăcerii. Am întâlnit de cele care gângureau, care gâgâiau, care cârâiau, care răgeau, care zbierau (destul de multe), care pitpălăceau, care piuiau, care mugeau, care, precum sardinele, tăceau mâlc, care vorbeau o limbă curentă sau vreun dialect obscur, care porneau la trap, atelate la virilitatea mea exacerbată, care-și dezmorțeau picioarele, câte trei o dată, pe drumurile Providenței, care sucăleau, care ocărau, care se agățau de părul meu ca niște lilieci, care scuipau slobozul ca niște codobelci, care, juisând, cântau marea arie din Lakmé, care își vârau două degete în bipoașcă pentru a șuiera – și multe altele, la fel de originale. Dar una care să înceapă a scheuna ca un teckel când îi molfăi caracuda și a lătra ca un Saint-Bernard când o treci prin sabie stil Taras Bulba înseamnă o premieră absolută, pe care îmi va plăcea să o notez în arhivele mele – pentru ca, la vârsta când se scriu amintirile, cărora le-am și găsit titlul (*San-Antonio, Ața și Manopera*), să știu despre ce vorbesc.

Întâlnirea de față fiind dintre cele care îți agrementează în chip prodigios existența, îi mulțumesc Domnului, ca de fiece dată când mi se întâmplă o chestie fericită. Să nu crezi însă că mă scufund în devoțiune. El nici nu cere chiar atâta, ci Se mulțumește cu un „Mersi” înălțat din adâncul sufletului. De unde știu asta? Din cea mai bună sursă posibilă: o simt în mod peremptoriu.

Deunăzi, un ziarist pe care îl iubesc mult îmi zice: „Ai pretenția că, scriind ceea ce scrii, crezi în Dumnezeu?” I-am răspuns: „Bineînțeles, de vreme ce chiar El mă inspiră”. Și de ce ar fi Cel-de-Suseanu cârcotaș? Dacă credincioșii ar putea risipi această supărătoare neînțelegere, ce bine ar merge lucrurile între ei și El!

Eu unul n-am încetat să mă depărtez de noțiunea unui Dumnezeu înțepat, neîndurător, cu spirit de plutonier, după imaginea pe care mi-au inculcat-o strămoșii mei – simțind bine că aceștia se aflau pe un drum greșit. Sunt de acord cu ei în privința binelui, a virtuții, a drumului drept de urmat; dar nu și când e vorba de plăcere, la naiba! Nu și când dansezi farandola!

Ce interes ar avea Divinul să-ți tot fâlfâie necazurile prin fața ochilor? Doar e un Tată ceresc, pentru Dumnezeu! Vrea ca fiii Săi să muncească, dar să fie și fericiți! Să râdă cu gura până la urechi! Să și-o tragă pe dindărăt, dacă asta le face plăcere. Crezi cu adevărat că Dumnezeu se oprește la asemenea fleacuri? Că băiatului care-și proptește câte o cioacă în poponel deoarece crede că asta îi face bine pe oriunde trece, îi preferă creștinul pisălog, de sacristie, care refuză să-și dea obolul unui sărăntoc? Când o să te cațeri acolo sus, o să ai parte de niscai stupori, amice! Nu-ți va mai ajunge eternitatea ca să te dezbari de prejudecăți. Află asta de la Sana. Afacere în curs de desfășurare!

După cum vezi, i-ar am dat-o pe muzicuța mea fervență; la cotitura unei pagini, injecția de mistică – la repezeală, bine lucrată; nevăzut, negustor cinstit. Fugarul meu: „Crez într-Unul Dumnezeu”, ca să-mi asigur teritoriul spiritual. Marotă poate? Du-te să mi-o cauți! În orice caz, strădania de a găsi un confort. O pernă la spatele bătrânului. Da, chiar așa: crede în Dumnezeu, tată-mare, o să dai în primire mai lesnicios. E mai puțin anevoie să renunți când te știi așteptat dincolo.

•

Vasăzică, ridicându-și stăvilarele, madam Beciucletă îmi interpretează marea arie a haitei prin lăstăriș. Atât de tare: o țepăluiesc. Storcim cinci rame de ochelari aflate pe masă, dintre care una din carapace de țestoasă veritabilă, al cărei preț nu îndrăznesc să ți-l dezvălui! E una lume care nu-și refuză nimic, pe cuvânt! Mii de franci ca să-și cetească jurnalul, la naiba! În vreme ce abatele Petrică se stoarce de ultimele puteri pentru a cerși îndurare, îl slobozesc.

Partenera mea improvizată se ridică în coate. Și murmură învăluindu-mă cu o privire de o indicibilă recunoștință:

— Zău de m-aș fi așteptat la o chestie ca asta…

— Prea scumpa mea, îi răspund, iată genul de aventură care ți se întâmplă când te instalezi, fără chiloți, în vitrină.

Scumpa roșește.

— Am fost nevoită să-i scot ca să mă pot ghemui, fiindcă mă tăia elasticul. Dar nu mi-am de seama că… asta se vedea.

— Nu se vedea, dar se ghicea, rectific eu. Niște ochi mai puțin exersați ca ai mei au trecut pe acolo fără să-și dea seama de nimic.

— În orice caz, dumneata ai autoritate!

— Iubesc amorul.

— Am văzut. Ce amant excepțional!

— Mă flatezi.

— Îți fac dreptate. Poate n-ai să mă crezi, dar îți jur că niciodată n-am simțit, cu un alt bărbat, o plăcere atât de intensă. Aveam impresia că sexul dumitale era înroșit și mă străpungea. Locuiești în cartier?

— Nu, dar am o mașină rapidă. Ții de una singură magazinul?

— Soțul meu are un altul în Piața Republicii.

— Așadar pot, la o adică, să vin să-mi controlez vederea?

— Am o micuță asistentă.

— Nu știi că fetele astea pot fi trimise să facă niște comisioane urgente?

Râde.

— Ce mai aventură! Îmi placi nesfârșit de mult, știi asta?

— Îți stau oricând la dispoziție.

Mă scrutează cu gravitate.

— Mi se pare că te cunosc. Ești cumva actor?

— Ferească Dumnezeu; nu devin astfel decât în caz de necesitate absolută. Sunt codirector al Poliției Judiciare.

Radiază de bucurie.

— O, desigur: San-Antonio, nu-i așa?

— Bingo!

Oftează:

— Te găsesc și mai frumos decât în poze.

— Fiindcă în poze nu mi se vede coada! ipotezez. În ochii oricărei femei care îl cunoaște pe de-a întregul, un bărbat dotat confortabil este înconjurat de un halou prestigios.

Doamna repetă, *mezza voce* și de mai multe ori:

— San-Antonio, San-Antonio.

O litanie afrodiziacă. Am impresia că, de-aș putea-o avea pe lătrătoarea asta timp de două ceasuri, între patru ochi, într-o odaie, aș scoate din ea sonorități în comparație cu care acelea ale unei viole ar fi aidoma scârțâitului unor uși neunse.

— Ei bine, doamna mea, am fost copleșit de întâlnirea noastră neașteptată. Dacă binevoiești a-mi da cartea dumitale de vizită, mă angajez să o folosesc cum se cuvine.

Ea scoate dintr-un sertar un cartonaș alb și mi-l întinde, prins între degetul mare și cel arătător.

— De-aș putea îndrăzni…, face, gânditoare.

Gata, o să-mi creară ceva. Mereu aceeași poveste: nici nu și-a curățat bine poponeața, că și încearcă să profite de pe urma mea. Un contradanț de să-ți sară capacele, pariezi? Sau chiar mai multe? Ori o recomandare pe lângă un magistrat, în legătură cu un proces prăvăliesc? Trebuie să fii

mereu gata de o tapare, în cățeaua noastră de viață, unde ți se suge totul: marafetul, marafeții, timpul, relațiile. Trăim într-o lume piranhescă. Unde ești îmbucătățit mai înainte să-ți fi căzut fisa. Dacă nu te aperi cu ghearele și cu dinții, ești ruinat, zdrențuit, sodomizat – și după toate astea, te trec prin scanner, să vadă dacă nu ai vreun rinichi sau o pereche de foaie pe care să ți le extirpe ca să le grefeze vreunui amic. Râzi? Te înșeli, lucrurile astea există. TOTUL există.

Așa că îmi compun o moacă evazivă, de repliere. Dacă e vorba de vreo contribuție, O.K., o s-o pun la bătaie. Parisul merită o liturghie, iar o frichineală la botul calului un hatâr. Dar mai departe de atâta n-o să merg.

Amărâtul de mine!

Am mers mai departe, și încă cum! Atât de departe, că era cât pe ce să nu mă mai întorc.

CONSECINȚELE NEPREVĂZUTE ALE UNUI ELASTIC DE SLIP

Nu reușește să-i dea bice. Timiditate? Nu, emoție, după cum am înțeles mai apoi. În sfârșit, îmi spune cu glas pierit:

— E vorba de sora mea, cu mult mai tânără decât mine. De fapt sora mea doar pe jumătate…

Într-o clipită, Sana cel fosforescent eșafodează mii de ipoteze: Fata a „picat" din cauza unei povești cu droguri; ori a scociorât prin casa de bani a patronilor ei; ba chiar a avut un accident grav, cu toată culpa de partea sa. În orice caz, după moaca ochelăresei adulmecam un caca afurisit.

— Ei bine? am încurajat-o.

Fiindcă am și eu o slujbă. Bugetul meu de timp se acomodează cu câte un număr pus în treacăt – dar să asigur serviciul „recuperarea epavelor" e înrobitor.

— Ei bine, se hotărăște ea în sfârșit. Sora mea se numește Rose Déprez.

— Și dumneata?

— Annie Versère[1].

— Mulțumesc. Nimic nu e mai dezagreabil decât să faci amor cu o femeie al cărei nume mic nu-l știi; ai impresia că o tragi în gol.

— O impresie pe care eu n-am împărtășit-o, mă asigură drăguța sanculotă.

Înghițitoarea de ea! Pentru a-i mulțumi, îi strecor mâna sub fustă, ca să-i mângâi umflătura bimbiricii; care îi e dodoloață ca o stridie de Spania.

Mă dau în vânt după bipoștile apetisante – de trei nule, ce mai. Când le vizitezi cu limba interiorul, juri că savurezi moluște de la *Marius et Jeannette.*

— Să ne întoarcem la sora ta, minunată Annisette. Ce lucru supărător i s-a întâmplat?

— A dispărut.

Drace!

— De mult timp?

— Trei luni.

— Era amatoare de escapade?

— Absolut deloc. E o femeie cum nu se poate mai serioasă, preparatoare la o farmacie.

— Câți ani are?

— Douăzeci și opt.

— Căsătorită?

— Nu. Doar legături trecătoare, lipsite de viitor de la bun început. Rosy e o independentă. Angajată mai degrabă pe plan politic.

— De stânga, de dreapta?

— Stânga, ceea ce îl exasperează pe soțul meu, care e un adept necondiționat al R.P.R.

— Dumnezeu îi va recunoaște pe ai Săi.

— Exact.

— În ce împrejurări a dispărut?

— Vara trecută a făcut cunoștință, în La Baule, cu un nou prieten; un tip foarte bine, care lucrează, ca director literar, la o editură importantă. Am crezut cu adevărat că, de data asta, sora mea se va decide și-l va lua de bărbat. Ceea ce el îi cerea cu insistență, fiindcă era amorezat lulea. Trăiau amândoi în armonie și totul părea perfect. Marea dragoste atât de mult sperată și în care, cu trecerea timpului, ajungi să nu prea mai crezi. Așa încât, acum trei luni, au luat o hotărâre: să facă o lungă călătorie amândoi. Dacă aceasta avea să se desfășoare cu bine, la întoarcere urma să se căsătorească.

— Călătorie de nuntă înainte să fi mers la biserică?

— Dacă vrei. Au ales Asia: Japonia, Hong Kong, Thailanda, Malaiezia. Marele periplu clasic. Am primit o vedere din Hiroshima, apoi, peste câteva zile, alta de la Macao – după care nimic,

tăcere desăvârșită. Au trecut vreo cincisprezece zile înainte să mă neliniștesc de-a binelea. Cei doi prevăzuseră un circuit de trei săptămâni. Pentru început, i-am interogat pe colaboratorii lui Yves Trembleur[2] de la Editura du Perron; nici ei nu aflaseră nimic. Am descoperit agenția de unde perechea cumpărase biletele. Cu excepția sosirii la Tokyo, nu făcuseră rezervări la niciun hotel, fiind prea independenți pentru a-și „pune lanțuri încă înainte de plecare", conform propriilor lor spuse.

— Îmi închipui că li s-a putut lua urma grație rezervărilor de locuri în avioane?

— Exact. Agenția a făcut tot ce i-a stat în putință. Știm că cei doi și-au onorat biletele până la Bangkok și Singapore, neștiind dacă vor închiria o mașină ori vor lua faimosul Orient-Express. Bineînțeles, nu s-au mai urcat niciodată în cursa Singapore-Paris.

— Vasăzică au dispărut după sosirea la Bangkok?

— Da.

— Ce anume demersuri ai întreprins?

— Am fost la poliție, firește.

— Ce înțelegi prin asta?

— La comisariatul din cartierul Rosy.

— Unde ți s-a spus că această dispariție survenită în Thailanda nu e de competența poliției franceze și că trebuie să te adresezi Ministerului Afacerilor Externe?

— Ceea ce am și făcut. Acolo m-au invitat să completez niște formulare, promițându-mi că mă vor ține la curent cu tot ce se întâmplă. Într-adevăr, după o lună am primit o scrisoare prin care mi se aducea la cunoștință că autoritățile thailandeze nu știu nimic despre cei doi turiști căutați, că aceștia nu figurează pe listele de străini accidentați, nici pe cele de străini interpelați de poliție. S-a descoperit hotelul unde poposiseră timp de trei zile și trei nopți: *Mandarinul Oriental*, mă rog frumos, clasificat de către americani drept cel mai bun

hotel din lume. Cuplul plecase de acolo în chip cât se poate de firesc, după ce achitase nota cu un card American Express. De atunci înainte li se pierduse urma.

— Ai revenit cu cereri la Ministerul Afacerilor Externe?

— Îi hărțuiesc din opt în opt zile și primesc mereu același răspuns: nimic nou, ancheta continuă la fața locului…

De când și-a începu relatarea, expresia i s-a schimbat. Și eu care mă așteptasem să-mi ceară vreun hatâr. Se simte că „femeia cu focarul”[3] a căzut pradă unei imense frământări.

— E singura mea rudă, murmură ea, dacă nu-l punem la socoteală pe bătrânul nostru tată care s-a ramolit și moare încetul cu încetul, într-o casă de odihnă. Există o complicitate nebună între Rosy și mine; practic, eu am crescut-o, mama ei murind când a adus-o pe lume.

Un mic refren „Înserarea în colibiță” n-ar strica pentru a-i ilustra durerea, pe care i-o ghicesc adâncă și sinceră.

— Te-ai interesat de viața prietenului ei în afara editurii?

— A divorțat de un manechin care-l tapa de bani și care deseori poate fi văzută în revistele de modă. Au avut o fetiță anormală, a cărei naștere a grăbit destrămarea cuplului. Am riscat să o sun pe acea femeie, Blondine de la Frange[4], care m-a trimis la plimbare, asigurându-mă că i se fâlfâie de fostul ei, care putea mersi bine să crape în Thailanda ori aiurea, fără ca ei să-i treacă prin minte să-și facă măcar semnul crucii; îți imaginezi genul?

— Îl știu. Viața e plină de oameni milostivi, gata de compătimire.

— Și dumneata ești divorțat? mă întreabă doamna, netam-nesesam.

— M-am apărat de divorț necăsătorindu-mă, dar am o mulțime de prieteni la al doilea sau al treilea cămin.

— Și, firește, reia dânsa, nu poți încerca nimic?

Oftat adânc, din partea unui învingător învins.

— Notează-mi coordonatele surorii dumitale și ale prietenului ei, am să-ți dau de știre.

Nu e un angajament, ci mai curând un final de neacceptare. Nici ea nu e proastă, și înnegrește bumașca fără a crede cine știe ce în demersul făcut.

— Scrie-ți-le și pe ale dumitale, îi cer.

O scurtă privire din partea doamnei. O privire ce vrea să spună: „Vasăzică așa, nenică; dacă într-o bună zi te trece să o pui în condiții mai confortabile, o să-mi faci semn”.

Dar până la urmă notează informațiile esențiale.

Îmi iau rămas bun. Ar trebui să o sărut? Ciudat lucru, în pofida *hole-party*-ului de adineauri, o stinghereală de străini s-a strecurat între noi. Povestea surioarei ne-a așezat din nou pe fiecare unde ne era locul. Un sărumâna pe podul palmei e un compromis valabil. Așa că i-l acord.

•••

Am venit în cartierul Temple ca să las haina de blană a mamei la domnul Goldenberg[5] care trebuie s-o repare, fiindcă a început să plesnească peste tot (nu domnul Goldenberg, ci haina; deoarece blănarul a pățit-o deja, de când era lupul cățel).

Întorcându-mă la mașină, o zăresc pe Annie în vitrina ei. Sunt bucuros, pentru că tocmai i-am comandat un vizon bunei mele mame; o femelă închisă la culoare – *the top*! De multă vreme i-am anunțat mamei că o să fac asta, dar ea protesta din răsputeri, asigurându-mă că vechea haină e încă impecabilă și că ar însemna să prăpădesc banii. De data asta o să-i spun că domnul Goldenberg a găsit-o ireparabilă și că eu am călcat în gura lăcomiei. Dacă n-o s-o vrea, am să i-o fac cadou Mariei IV, noua ei bonă, care e la fel de proastă și de păroasă ca și precedentele.

Tocmai îmi descui (cu telecomanda) frumusețea de 600 SL, când mă lovește o poftă fulgerătoare. Apăs la loc pe butonul de încuiere, ca să mă întorc la buticul opticienei. Care ochelăreasă își face iarăși de lucru prin vitrină, dar de data asta în genunchi – știind că, în postura precedentă, i se vedea tiriplicea.

Mă vede și dă fuga să deschidă.

— Știam eu! exclamă.

— Ce?

— Că o să ne revedem foarte repede. Îndată ce n-ai mai fost aici, m-a lovit o asemenea tristețe, că nu se putea să nu te întorci.

— Îți fac o propunere, Annie a inimii mele.

— Adevărat?

— Presupun că Tartarin al dumitale lipsește peste zi.

— Și chiar o parte din noapte, fiindcă astă-seară serbează aniversarea președintelui lor.

— În cazul ăsta te invit să luăm prânzul; e aproape douăsprezece și jumătate.

— Dar nu sunt îmbrăcată…

— Lasă-mă să termin. Trebuie să-mi petrec după-amiaza la birou, să lichidez hârțoagele pe care le-am tot lăsat să se adune. Mama mi-a pregătit un coș cu mâncare; și întrucât se încăpățânează să mă socotească un căpcăun, coșul cu pricina trebuie să conțină de-ale gurii pentru patru persoane. Așa că te invit și pe dumneata. Vom profita să sunăm la ambasada Franței de la Bangkok. O să mă iau nițel cu ei în gură, ca să grăbesc lucrurile pe acolo.

Și știi ce? Ochii frumoasei se umplu de lacrimi.

— Ești formidabil…, murmură ea.

— Știu! îi răspund. E ceva din naștere.

Așa că stai să vezi. Ne facem apariția la Marea Baracă. Hogeacul e doar puțin aglomerat în această duminică de decembrie. Plantonul mă salută cu un răsunător:

— Respectele mele, domnule director!

— Dumnezeule mare, bâiguie Annie, ești director!

— Nu-ți spusesem?

— Ba da, dar…

— Te îndoiai, fiindcă nu am deloc aerul unui mare patron.

La care ea șoptește, urcând scările de piatră:

— Vreau să spun că purtarea dumitale…

Accept. Ea e din ce în ce mai impresionată de sfânta-sfintelor. Mai cu seamă fotografia în culori a președintelui Mitterand o fascinează.

— Păcat că se va duce în curând, notează Annie; îl plăceam cu toții – până și cei ce nu sunt în tabăra lui încep să-l regrete.

— Și ăsta e abia începutul, o asigur. Trebuie ca oamenii să dispară pentru a se afla cine erau cu adevărat…

Cuvântul „dispariție” nu e deloc oportun și mi-aș mușca buzele dacă n-aș avea nevoie de ele ca să-i halesc pitulicea cât de curând.

În timp ce dânsa desface coșul, eu îi poruncesc centralistei să-mi cheme ambasada Franței de la Bangkok.

— Cu cine doriți, domnule director?

— Cu însuși ambasadorul; și dacă lipsește, cu tipul cel mai ierarhizat de după el.

Annie așterne pe masa joasă o încântătoare față de masă. Ca și cum ar fi presimțit, Féloche nu s-a zgârcit cu marfa: o piftie din Landes, un but de berbec și ceva pui rece cu maioneză, două saint-marcelline delicat adăpostite în hârtia lor de origine, o jumătate de tartă cu rubarbă, nuci din Dauphiné-ul nostru natal și, ca să stropim aceste minunății, o butelie de Sainte-Croix-du-Mont 1955, de la Brun Émil, culcată într-un container izoterm, care o păstrează la o temperatură numai bună pentru consum.

Annie nu-și revine.

— Ai o mamă de vis! mă asigură.

Ca și când eu n-aș fi știut!

Tocmai atunci sună și telezbanțul.

— Îl aveți pe domnul ambasador la aparat, declară telefonista.

Un glas puternic îmi explodează în clăpăuge:

— Scumpe San-Antonio! Aici Gaspard Dégout[6], trebuie să-ți amintești de mine: am fost șef de cabinet al ministrului de interne când dumneata nu erai decât comisar principal. Felicitări pentru ascensiune.

— Felicitări și pentru a dumneavoastră, excelență.

Aceste frumoase și indispensabile lucruri fiind proferate, îi dezvolt tema surioarei Rose și a amicului ei editorul.

După câteva clipe, ei mă întrerupe.

— Cunosc foarte bine afacerea, dragă prietene, am intervenit personal și în mai multe rânduri pe lângă autoritățile thailandeze, dar fără rezultat. Bangkok a devenit un oraș în comparație cu care Chicago din perioada Capone ar semăna cu o mănăstire de benedictini. În pofida represiunilor polițienești și a asprimii pedepselor, crimele mișună. Hotelurile de lux sunt tot atâtea helești cu victime, în jurul cărora se îngrămădește cea mai cumplită faună din Asia. E plin de falși polițiști și de taxiuri în înțelegere cu crima organizată, care îți răpesc pe oricine și în modul cel mai lesnicios cu putință și-l duc în văgăuni pline de pericole, unde e jefuit.

— Ce speranțe putem nutri, domnule ambasador?

— Speranțe? După două luni de tăcere a celor doi? Niciuna, bietul meu prieten; niciun dram.

— Dar le-ar fi fost găsite cadavrele…

— Crezi? Există țări cu un bogat trecut artistic, unde scoți la iveală vestigii îndată ce scormonești nițel pământul. Aici, pământul adăpostește cadavre; dar ce spun eu – osuare întregi! Sunt mai multe rămășițe omenești decât peștii din Menam și de prin canale.

Abia acum îmi dau seama că difuzorul telezbanțului meu era branșat și că sărmana Annie n-a pierdut nimic din încântătoarea noastră conversație. Iat-o prăbușită într-un fotoliu, în fața piftiei de Landes, plângând cu lacrimi amare și cu hohote barbare, ce-i zguduie piepții.

— Ascultați, excelență, în ciuda întunecimii tabloului pe care mi l-ați descris, eu nu-mi pierd încrederea.

— În cazul ăsta ai optimismul grefat la corp.

— E calitatea mea dominantă, admit.

Îi mai sporovăiesc timpanul, smulgându-i făgăduiala că-și va continua demersurile și va ațâța zelul sticleților cu ochi migdalați, spunându-le că perechea dispărută se bucură în Franța de relații „la vârf”; dar îmi dau seama bine că i s-a luat de chestia asta. Cum zicea chirurgul după orchictomie. Îl aud cum pianotează pe bărbie cu cele două degete pe care de obicei le strecoară în bimbirica maseuzei lui thailandeze ca să o pună la curent.

Nimic de sperat din partea lui. Ciao!

Acum se pune problema consolării lui Annie; în starea în care e, n-o prea văd aptă să-i priască friptura rece de berbec. Îți jur că, pentru a o scoate din butoiul cu melancolie, îmi va trebui un tractor și mai multe nu. Să-i scot ceva așsi din mânecă și în niciun caz chiloții. Sorocul chelbosului cu guler răsfrânt a trecut. Să încorporezi o măicuță în lacrimi nu e un sport de apartament! Mi s-a întâmplat s-o fac, dar mi se părea că sunt un ticălos de satir violator al durerii – încât, până la urmă, nici nu mai știi unde îți îndeși marele paraipan cu vine albastre. Trebuie, cu orice chip, să dau o lovitură în stil mare. Să procedez la un electroșoc din cele strașnice.

Și atunci știi ce? Nu, doar mandea știe, pe cuvânt! Iată că îi declar, pe un ton hotărât:

— Trebui să-mi iau zece zile de vacanță, începând de săptămâna viitoare, dar o să le

devansez și, în loc să mă duc la Marrakech, voi merge la Bangkok ca să ți-o caut pe micuța Rosy!

Ei bine, chestia asta are asupra ei un efect trăsnitor! E gata să mă lingă din cap până în picioare, chiar de-aș purta niște cizme de vidanjor care tocmai și-a îndeplinit sarcinile de serviciu.

— Ai face așa ceva? bâiguie. Dumneata, San-Antonio, ai face așa ceva?

— Da, scumpa mea drăgălașă. Așa că nu mai plânge și hai să bem acest vin excelent fără de care Franța n-ar mai fi pe de-a întregul Franța.

În curând, divina licoare izbutește să-i usuce durerea – după cum atât de răpitor scrie în memoriile sale contesa de Paris (născută Rostopcina).

E al naibii de cald în biroul meu (o inițiativă pe cât de idioată, pe atât de termostatică a femeii de serviciu, care este maurițiană dinspre partea mamei și a unui amic al tatălui și pe care, deci, climatul nostru de tot rahatul o incomodează), așa că îmi invit invitata să dejuneze nudă.

Și, umplându-i paharul, îmi spun că, dacă elasticul chiloților nu i-ar fi forfecat pitulicea, n-aș pleca nici eu mâine la Bangkok.

Ca să vezi de ce atârnă unele chestii…

Prin urmare și ale mele!

Acestea fiind zise, scumpa de Annie îmi acordă recunoștința pântecelui. Ca întotdeauna damezele de vârsta ei – când, așa cum ar zice Béru, se profilează perspectiva zbârciogului deshidratat, dar nu pe termen foarte lung. Până atunci, ne oferim o biutiful partidă de sărbătoare, plină de ingeniozități tehnice. Nu înfulecarea în trombă, ca mai înainte, în cămăruța de examinări, ci frichineala intelectualistă, făcând apel la o experiență dobândită pe îndelete. Pentru început, badijonarea deschizătorului de stridii; asta place întotdeauna. În faza a doua, intervine mâna masorului, pentru a duce lucrurile la incandescență; apoi anfilada de la

Luvru, foarte elitistă și care încinge mai abitir ca un Viandox cu sare de țelină.

Cânt pe simțurile ei ca un arhanghel la liră. Când e gata să pătrundă pe drumul înflorit al revărsărilor, trec la un alt exercițiu care, fără a o deconcerta, ba dimpotrivă, o expediază în zonele celui de-al nouălea cer. Când oprești o cavalcadă gaucho pentru o bilimbistrocire prin pădurea vieneză, gen Strauss, madama nu are nimic de pierdut de pe urma schimbului, parol!

Astfel mi-ți-o prelungesc vreme de aproape un ceas, într-o acumulare de delicii care bine fac că, la plural, capătă forma de feminin. Și când – nemaiputând colinda fără încetare pe malurile râului descătușării fără a ajunge să plonjeze în el – doamna mă imploră să o isprăvesc, mă înfig țeapăn în pedale pentru sprintul final. Pe undeva (dacă pot îndrăzni să mă exprim astfel) trebuie că am pulverizat un record, fiindcă persoana continuă să latre multă vreme după ce le-a dat undă verde glandelor salivare australe.

Chilomanul produs de dânsa e atât de remarcabil, că plantonul mă sună la telefon:

— Aveți nevoie de ceva, domnule director?

— Da, de un bideu! îi răspund. Dar știu unde să găsesc unul.

OPERAȚIUNE CU CLĂNȚĂNELI

Firește că tu, care ești la curent cu multe cioace referitoare la mandea, ai cunoștință de garsoniera șmecheroasă de lângă biroul meu – cum spun terasierii portughezi. Acest loc de percutare la cel mai înalt nivel a fost conceput și realizat de Moșneagul, într-o perioadă când le mai putea face onoare damicelelor recrutate grație bunelor oficii ale unei țațe din lumea mare, ale cărei pensionare se slobozeau doar după codul manierelor elegante.

Mi s-a spus că Babalâcul le angaja cu o sumă forfetară, pentru câte cincisprezece zile, și că negocia cu madama nivelul acelei locații, ca să nu trebuiască să se cârâie pe motive de mălai cu fermecătoarele tovărășele în slipuri ca pânza de păianjen, ciorapi-fileu și portjartiere negre brodate cu floricele adorabile.

Când i-am răspuns plantonului că numai un bideu în stare de funcțiune poate răspunde nevoilor mele, mă gândeam la acela din șmecheria de garsonieră.

O călăuzesc într-acolo pe tandra Annie – și care nu ne e stupoarea stânjenită când îl descoperim loco pe bătrânul Achille, lungit pe recamier, cu toate țoalele pe dânsul, cu un braț pe sub chelie și privind la albul tavanului.

Annie scoate un nou țipăt și fuge să-și ascundă goliciunea în spatele harnașamentelor.

— Fermecătoare persoană, aprobă Tăgârță, și care interpretează de o manieră absolut simpatică. Sincerele mele felicitări, micuțule – ai copleșit-o în mod excepțional. Drace, ce compostare memorabilă! Și eu, bătrân doctor Faust, am stat să ascult toate astea, având între picioare o tristă bucată de carne ofilită, de care nu s-ar atinge nici măcar un șacal înfometat! Hârjonelile voastre erau

afrodiziace, dar eu le auzeam ca pe un poem căruia îi uitasem rimele. Ah, bătrânețea, bietul meu prieten, bătrânețea – ce cumplit „blestemățiu” dacă-mi pot permite neologismul. Profită de viață, băiete! Într-o bună zi vor veni neputința și gloria, dar n-o să ai ce face cu acest mizerabil premiu de consolare. Spune-i drăgălașei persoane de colo să intre, că nu mușc. Abia dacă mai ling, din obișnuință și ca să-mi amintesc de minunatul gust al unei bipoști.

Și strigă, cu glas cântat:

— Vino încoace, scumpă domniță, nu-ți fie deloc rușine de o goliciune care-ți șade atât de frumos!

Întrucât opticiana noastră nu-i o mironosiță, apare din nou, ținându-și fusta în fața sexului și brațul stâng în fața piepților – dar paravanele sunt insuficiente.

Taica-mare îi zâmbește tandru.

— Apropie-te, stai pe canapea, fără teamă că o s-o pătezi – a văzut ea destule. Miroși a plăcere. Ce mai aromă miraculoasă! De ce oare niciun maestru parfumier nu s-a gândit să creeze o apă de colonie masculină intitulată „După dragoste” sau, pur și simplu, „Floare de sloboz”?

— N-am știut că te afli aici, bâigui eu.

— Din fericire. Asta mi-a îngăduit să te aud.

— Ești singur? întreb arătând spre ușa cabinetului de toaletă.

— Din păcate, Antoine, din păcate. Nu-ți poți închipui cât de greu te poate apăsa, la vârsta asta, o duminică. În marele meu palat, populat doar de opere de artă, am capotat. Watteaurile și Fragonarzii mă plictisesc de moarte. Toulouse-Lautrecul îmi dă arsuri la stomac; și, de n-aș avea un debit anemic din cauza prostatei, m-aș picura pe biroul Mazarin din salon. Înfricoșat de atâta singurătate, am venit aici ca să evoc trecutul. Și tare bine am făcut, fiindcă am avut privilegiul să o aud pe doamna juisând. Zi cu noroc, micuțule. Vă

mulțumesc amândurora, care știți s-o puneți atât de zdravăn! Acestea fiind zise, am auzit și conversația dumitale telefonică cu ambasadorul Franței în Thailanda. Prin intermediul ei și a celei de mai apoi, cu șarmanta de lângă mine, am înțeles ce se întâmplase. Ai grozav de multă dreptate, Antoine, să te duci acolo. Înțeleaptă decizie. Niciodată nu-ți vei putea folosi mai cu folos concediul, și știi ce idee mi-a venit? Mă voi alătura dumitale, bătrâne iepuraș. Simt nevoia să mă debarasez de pânzele astea de păianjen care mă țin priponit. Acțiune! Da, Antoine, asta îmi trebuie – doctorul meu e categoric în această privință.

La auzul acestei socoteli, am impresia că o caramea mi s-a oprit în înghițitoare. Taicamare alături de mine, în orașul tuturor primejdiilor! Ce are de gând strămoșul, să schimbe foaia ori să se mute la cele veșnice? Doar nu merg acolo ca s-o fac pe însoțitorul de pelerinaje la Lourdes!

O, Doamne-Doamne, *Jove, mein Gott, Dio mio*, ce mai belea cu moș Măsline-sfrijite!

Povestea asta îmi pică de nu se poate mai prost.

Achille adaugă:

— Nu m-ai văzut niciodată în acțiune, Antoine? Vei fi surprins!

— Nici nu mă îndoiesc, domnule președinte! bâigui în chip lamentabil. Gândește-te totuși că escapada riscă să fie una afurisită și mai gândește-te că va trebui să lăsăm această mare clădire fără nimeni în fruntea ei.

— Arta unui șef constă în a ști să-și delege puterile, replică Strămoșcăilă. Dispunem de auxiliari de valoare, ce vor fi fericiți să-și asume interimatul. Nu, nu, Antoine, învățăcelule, micuțul meu: să plecăm amândoi către aventură. Să luptăm concertați. Să triumfăm necertați. Să o smulgem pe sora acestei amabile ființe din ghearele celor care o rețin.

„Dac-o mai trăi”, îmi zic eu *in petto*.

•••

Și așa se face că debarcăm la Bangkok într-o după-amiază de te trec apele, în asemenea măsură ploile se revarsă în cataracte.

O limuzină anume prevăzută ne duce la *Mandarinul Oriental*, printr-o monstruoasă circulație deșănțată, mișunătoare, compozită. Camioane bălțate, pline de postere cu fete goale, ricșe trase de schelete, taxiuri nebune, în zdrențe, trențăroși famelici, Merțane albe înmatriculate CD, polițiști călări, echipaje de patru-cinci persoane încălecând aceeași motocicletă dezghiocată – e un talmeș-balmeș fantastic. Claxoanele tuturor vehiculelor sunt apăsate la refuz, alcătuind un asemenea vacarm, încât, după un minut, simți nevoia să urli și tu, cât te țin bojocii, ca să-ți adaugi chilomanului colectiv zgomotul personal. Case scunde, cu balcoanele supraînțesate de ălea-ălea, tarabe de măcelar pline cu tot felul de mizerii, cărucioare cu plite asfixiante vânzând mâncăruri atroce, absolut neidentificabile. Grupuri de bonzi, în sariuri portocalii. Cerșetori de toate vârstele. Femei cu țeava de eșapament lăsată. Zâmbete cu miile, ochi abia discernabili în găurile orbitelor. Priviri imploratoare sau pline de o amenințare abia stăpânită, priviri lacome, priviri implacabile ale Asiei care clocotește și dă în foc, dă în foc și curând va răbufni pentru a dezlănțui, în sfârșit, faimosul pericol galben atât de trâmbițat de către profeți.

În răstimpul celor treisprezece ore de zbor, Bătrânul a stat foarte cuminte. A citit *Scrisori de dragoste către Brenda Venus*, de Henry Miller. Un document și mai multe nu! Autorul lui *Plexus*, amorezat de o frumusețe de douăzeci și cevașilea de mugurei, în vreme ce el însuși avea optzeci și șapte, i-a scris o mie cinci sute de misive în care nu i-a vorbit decât de corpul ei și mai cu seamă de fofleancă, pe care o numește *mulă*. Detest vorba asta atunci când vrea să califice un lucrușor atât de drăgălaș. Orice s-a zice, cuvântul *mulă* e rezervat

numai bărbaților[7], fiindcă e de neînlocuit pentru a caracteriza marea majoritate a acestora. Nu i-am găsit niciodată un sinonim valabil – și numai Dumnezeu știe cât am căutat!

În pofida lungimii traseului, nu l-a cuprins nicio moțăială; s-a alimentat convenabil, a băut puțin și numai bordo – și nu s-a dat în stambă decât ca să mângâie fugar fesele stewardesei, când aceasta s-a aplecat să-i branșeze căștile pentru film. Fata era răpitoare, cu un ceva de irlandeză în pistrui și cu un zâmbet la fel de limpede ca și ochii albaștri.

Surprinzându-mi privirea, Achille mi-a șoptit:

— Ar trebui să avem dreptul de a le mângâia atunci când călătorim la clasa *first*, asta ar agrementa voiajul. Ador să păstrez în permanență, pe vârful degetelor, un miros de pitulice. E revigorant. Dacă mă crezi, ca să nu pierd miraculosul parfum, am ajuns să neglijez igiena de după act.

Îi mărturisesc că și eu fac la fel; suntem cu toții niște scârboși afurisiți.

— Vreau să te întreb ceva, Antoine, și te rog să-mi răspunzi absolut sincer. Ți se pare că *black-out*-ul sexual căruia i-am căzut victimă de atâta timp este ireversibil – sau pot încă nutri vreo speranță?

Îl încurajez cum știu mai bine:

— Această impotență se operează în mintea dumitale, scumpe prietene. Într-o bună zi, te-ai apucat să dezvolți un complex al vârstei înaintate; poate să fi fost la mijloc stângăcia vreunei partenere? Atunci te-ai închis în dumneata însuți și ai decis că ești inapt. Dar ia gândește-te bine: oare un impotent, unul adevărat, ar mai simți nevoia să-și plimbe degetele pe crupa unei stewardese? Bunicul meu, care avea cu douăzeci de ani mai mult decât dumneata atunci când a murit, continua să facă dragoste – și nu cu nevasta lui! Sexualitatea ne e comandată de un întrerupător. Un declic te-a făcut să pici pe nepusă masă, un altul îți va aduce din nou lumina.

— Crezi „cu adevărat” asta, prietene?

— Sunt absolut sigur, patroane. Sigur!

— O, mersi pentru cuvintele dumitale bune. Nu cer să am erecții de spadasin, Antoine, nici emisii seminale impetuoase. Pur și simplu, aș vrea să regăsesc plăcerea. Să nu mă coflecesc mi-ar fi de ajuns, să slobozesc măcar un fum m-ar purta în al nouălea cer. La banchetul bipoștii, m-aș mulțumi cu un colț de masă.

— O să capeți mai mult de atât, îi făgăduiesc ca să-i învârtoșez donjonul.

— Zău?

— Vei vedea.

— În curând?

— Ai ajuns la capătul mizeriilor.

— Să te audă Dumnezeu.

— Tocmai mă ascultă.

•

Aproape că și-a regăsit seninătatea în timp ce limuzina de la *Mandarinul Oriental* își croiește drum prin valurile spumegânde.

Două camere somptuoase ne așteaptă. Confortul e prodigios, până și pentru un tip blazat, care și-a târât alunelele prin cele mai prestigioase *palaces* de pe planetă și de la periferiile acesteia. Nu-ți descriu nimic, fiindcă asta ți-ar stârni dorința de a-mi scoate ochii și a te picura în găurile rămase. Gelozia dă de-a dreptul. Știu inși care au comis omoruri fiindcă nu reușeau să-și asume fericirea altora.

Nu m-am încărcat cu prea multe bagaje. Un costum de schimb, doi blugi, câteva cămăși și trusa de toaletă. Îmi cunoști deviza: când ai mâinile goale, acționezi mai rapid.

Neputând trece cu vreo armă de arcadele securității din aeroporturi, m-am dus să fac un tur prin bârlogul lui Mathias, pentru a șterpeli câteva dintre gadgeturile clocite de el în timpul liber, alături de asistenta-amantă-nepoată al cărei nume nu mi-l amintesc niciodată.

— Te odihnești nițel ca să compensezi diferența de fus orar? îl întreb pe Chilug.

— O baie mi-e de ajuns, Antoine. Urmată, evident, de un ras ca lumea; fiind chel, sistemul pilos mă incomodează.

— Ne întâlnim peste o oră?

— Va fi perfect.

Fără să mai întârziu (ba chiar fără să mai șovăiesc) cobor la recepție și cer să-l văd pe directorul hotelului. Mi se răspunde că e la Hong Kong, cu afaceri, la care declar că subdirectorul lui mi s-ar potrivi mănușă.

Numitul e american. Tânăr și grav, cu tenul cărămiziu, cu ochelari de miop, cu aerul, atunci când îi vorbești, că se gândește la altceva, care îl preocupă mai mult decât tine.

Îi arăt legitimația mea profesională și îi explic că mă aflu în căutarea unui cuplu de clienți. Îmi răspunde că, într-adevăr, poliția a venit să ancheteze în legătură cu ei. Nu-mi ascunde faptul că nu-și face iluzii cu privire la soarta lor și îmi confirmă ceea ce mi-a spus ambasadorul despre această metropolă deloc oarecare.

Mă prefac că nu mă formalizez și nu-i acord satisfacția niciunei onomatopee care să-i dea de înțeles că sunt impresionat. Impasibilitatea marilor șefi, te prinzi?

Ceea ce „rentează”. Ca s-o faci bine pe snobul, se cuvine să vorbești puțin. Îți privești interlocutorul drept în bolboașe, în timp ce el sporovăie; după care îți proptești ochii în cravata lui, cu aerul că te gândești la „Oi fi păstrat biletul de la parcarea din Piața Charles-de Gaulle?” sau „Mi-am alimentat contul bancar, înainte de plecare?”

În cele din urmă, cu glasul supus al unei parașute aflate în șomaj tehnic din cauza unor nașpe neașteptate, vizaviul mă întreabă ce poate face pentru mine. Îi alcătuiesc o listă exhaustivă (cum ar zice un rândaș) asupra dorințelor mele,

adică: numărul camerei unde locuise cuplul dispărut, adunarea personalului care îl servise, inclusiv și mai ales hamalul care le dusese celor doi valizele la plecare, punerea la dispoziția mea a unui translator anglo-thailandez (fiindcă angajații „interni” nu vorbesc sheakespeariana atât de bine pe cât își închipuie). Când toată această mică lume se va fi reunit, să o țină la dispoziția mea și să mă anunțe.

Condescendent, îl rog să-mi scuze surplusul de muncă la care îl supun, dar să înțeleagă gravitatea respectivei dispariții: ea afectează persoane înrudite, pe de o parte, cu președintele Republicii, iar pe de alta cu Rothschild; și așa o cioacă merită să-ți miști poponeața, nu?

Persoana acceptă să admită și socotește că de aci într-o jumătate de oră îmi va putea da satisfacție.

•

Când omul acesta de cuvânt mă sunărește, somnolam pe pat, fără haină și pantofi.

Înainte de toate cer translatorul și, în vreme ce numitul se propulsează la etajul nostru, îmi reintegrez Clarenșii din piele de struț.

Dacă n-o fi chinez, în orice caz tipul se preface bine că este. Tânăr – două duzine de primăveri, una peste alta, dar fără certitudine, oamenii cu pricina fiind atât de juvenili ca abces (pardon, ca aspect), încât, când cumperi o suzetă pentru un băiețel, descoperi că era vorba de fericitul tată! Ca să-i văd ochii, ar trebui să-i aduc mai aproape de obraz, cu o furculiță pentru melci. Pieptănat cu ulei, parfumat cu iasomie, înțolit în negru, e prototipul de student pechinez care va bara drumul tancurilor în piața Tien An Men[8]. Și nu numai că vorbește engleza cu mult mai bine decât maica Thatcher, dar și o franceză pe care, de-ar fi avut-o, Robbe-Grillet poate că ar fi făcut carieră. Ce să-ți mai spun de cultura lui! De altfel, îmi aduce la cunoștință că (lucrând mereu la hotel), pregătește

un doctorat în limbile occidentale și că deja cunoaște romanda și wallona; mișto, așa-i?

Întrucât îmi pace, îi mărturisesc obiectul colaborării cu dânsul, ca să nu tragă, din prestația lui, concluzii prost orientate.

— În rezumat, spune el după ce i-am livrat prefața, trageți nădejde să vă regăsiți compatrioții?

— Nebunească speranță, nu?

— Și totodată periculoasă pentru dumneavoastră, afirmă Mao Tze Rien[9] (așa se numește colaboratorului meu de ocazie).

— De ce?

— Presupun că sunteți un polițist excelent; or, cu cât veți ancheta mai mult, cu atât vă veți apropia de cei care i-au răpit pe francezi. Veți fi atunci reperați de răpitori, care nu vor ezita să vă suprime. Există la Bangkok bande organizate, a căror ferocitate e fără margini. Faptul că sunteți occidental și că nu vorbiți limbile uzuale ale locului fac ca investigațiile dumneavoastră să devină, practic, imposibile. Ați avut dreptate că ați vrut să vorbiți mai întâi cu mine; asta îmi îngăduie să vă previn că, fatalmente, întrebările pe care le veți pune personalului vor fi repercutate până la urechile bandei și că, din acel moment, veți fi supravegheat îndeaproape, fără a vă da seama de asta. Ceea ce e totuna cu a spune că, în loc să mergeți dumneavoastră după ei, vor veni ei la dumneavoastră.

Toate astea cu un glas dulce, cu un ușor zâmbet de Buddha care lasă să i se lingă caramelele. Cu galbenii ăștia sunt ceva mai atent când nu-i cunosc, fiindcă toate contactele mele cu oamenii se bazează pe privire – iar a lor, poftim? Până și când poartă ochelari ca fundurile de sticle e greu să o prinzi. După mine, nu e normal să ai felinarele atât de abitir pitite. Și sunt convins că și ei suferă din chestia asta; dacă ai băgat de seamă, un asiatic din doi poartă biciclete.

În ceea ce îl privește pe Mao Tze Rien, lui îi acord o prejudecată favorabilă fiindcă, s-o recunoaștem, îmi face un serviciu deosebit. Cu avertismentele lui, nu e obscur deloc. Își anunță culoarea (galben la început, maro la urmă).

Și deodată mă ia cu frig. Da, îndrăznesc s-o spun: mi se fleșcăie toate alea la perspectiva acestui univers compact, ostil, în care socialmente, intelectualmente și mai ales fizic mi-e cu neputință să pătrund altfel decât prin forță. O dureroasă alegere îmi stă în față: să abdic, să-mi iau jucăriile ca și avionul de întoarcere ori să o fac pe kamikaze și să continui.

În timp ce mă bălăbăn, cineva bate la ușă – și iată-l pe mister Tataie făcându-și apariția, zglobiu ca macaroana lui la douăzeci de ani, uns cu Cologne Sologne, divina apă de toaletă a gentilului Nikolai, cu tenul verde ca o benzinărie BP, cu privirea mai polară ca Muntele Kirkpatrik.

Prezentări. Rezumat. Concluziile mele. Totul expus în mai puțin de cinci fraze concise.

— Părerea dumitale, patroane? solicit.

Nimic nu-i face mai multă plăcere ca acest vocativ necontrolat (mereu îmi scapă; ce vrei, anii de obișnuință!) Își ridică sprâncenele – nu i-au mai rămas decât câteva fire.

— Nu înțeleg, băiete.

— Ancheta noastră pare compromisă; mai rău, irealizabilă. Să mergem mai departe e sinucidere! conchid.

O, ce mai privire disprețuitoare!

— Antoine, îmbătrânești, dragul meu!

Ei bine, să îmbătrânești nu e un delict, știu asta; numai o gravă neglijență. Totuși moșul își îmbracă obiecția în atâta dispreț, că mi se umezește Eminența.

— Tot ce se poate, dragă Achille! replic înțepat.

— În ce mă privește, eu merg mai departe, scumpule. Merg mai departe! Dar ești liber să alegi prudența; și eschiva face parte din box.

Așez o mână familiară (deși încă deferentă) pe pernița de pe umărul hainei lui.

— Crezi cu adevărat că aș putea da înapoi în acest punct al traseului?

Milostiv, el murmură:

— Bineînțeles că nu, Antoine. Doar nu așa te-am crescut!

IDEEA LUI CHILUG

Tăgârță se întoarce spre deliciosul Mao Tze Rien:

— Iartă-mă, scumpe domnule, că îl acaparez pentru o clipă pe codirectorul meu.

Mă trage în camera lui.

— Cumsecade băiat, probabil, îmi zice Bătrânul, dar aici se cuvine să ne temem de toți și de toate. Tare mult mi-ar plăcea să-ți împărtășesc o idee care mi-a venit, Antoine.

— Te ascult, Achille.

— În fața gravității acestei situații, trebuie să inversăm reactoarele, dacă vrem să supraviețuim anchetei și, cine știe, să o ducem la bun sfârșit.

Știi unde-mi pun eu delirurile lui Chilug, așa e? În felul ăsta se află la adăpost de intemperii.

— Nu-mi ajung amândouă urechile ca să te ascult, îl asigur.

Și el vorbește. Iar ceea ce spune, departe de a mi se părea nătărăiesc, mă supravoltează.

— Antoine, vom pretinde că anchetăm pe seama unor particulari. Ascultă aici, micuțule: cei doi dispăruți semnaseră o importantă asigurare de viață. Persoanele în drept să o încaseze sunt niște inși destul de importanți pentru a mobiliza poliția franceză. De unde și venirea noastră aici. Mă urmărești?

— Vorbă cu vorbă, Achille.

— Și de ce ne trimit ei în Thailanda? Nu ca să-i găsim pe editor și pe farmacistă, ci dimpotrivă, ca să aducem dovada decesului lor, fiindcă fără această dovadă primele de asigurare nu pot fi plătite. Subtil, nu?

Scot un strigăt preistoric de care nu știam că sunt în stare. Ținând de o femelă de dinozaur în

călduri și de un bour care și-a prins coada în tamburul unei uși pivotante.

Genial Bătrânul. A rezolvat cvadratura cercului! Într-adevăr – acreditând acest zvon, vom avea de-a face nu cu oameni închiși în mutenie ci, dimpotrivă, care vor face totul ca să vorbească.

— Vom răspândi zvonul că se dă o primă substanțială celui care va procura informații utile.

— Dar dacă promisiunea nu va fi respectată…

— Va fi, băiete. E proverbial, în ce ne privește, că dispunem de fonduri oculte. Am acces la fonduri secrete de care nu dispunem, în Franța, mai mult de trei persoane. Suma e rotunjoară. Se află în Elveția, într-un cont cu parolă și, printr-un simplu joc al amprentelor noastre digitale, putem scoate din el la toate marile bănci de pe planetă. Nu-mi aduc aminte să fi recurs la el mai mult de două ori, în niște împrejurări foarte speciale. Și cred că asta va fi cea de-a treia.

— Păi atunci ești Dumnezeu-Tatăl! strig.

— Numai Moș Crăciun, *dear* Antoine. Și acuma, hai să dăm drumul fabulației. Pentru început, trebuie să i-o servim interpretului, făcându-l să promită că va păstra taina, desigur.

— Și, presupunând că e sincer și o păstrează?

— O vom încredința și altora, răspunde, filosofic, Moșneagul; dar mă îndoiesc că, dacă va mirosi ceva mălai, va fi în stare să joace cinstit. E chinez – și nu există persoană mai lacomă decât chinezul. Pariez pe rozeta Legiunii de Onoare că va vrea partea lui de plăcintă.

— Mai ales asta nu, strig; rozeta îți stă prea bine. Datorită ei ai acest ten înfloritor.

Nu te mai pedepsesc cu defilarea personalului. Lăsând deoparte un băiat de la *room service* care pretindea că dusese de mâncare la cameră celor doi dispăruți în timp ce aceștia primeau vizita unui asiatic (probabil thai, după spusele valetului), nu scoatem mare lucru din acele interogatorii pe bandă. Dimpotrivă, portarul e categoric, mai ales

după ce a înșfăcat cincizeci de dolari: când au părăsit hotelul cu bagaje cu tot, Yves Trembleur și Rose Déprez au luat loc într-o mașină particulară condusă de un șofer în pantaloni negri și cămașă albă, cu mânecă scurtă. Trioul a plecat foarte repede.

— Îl cunoșteai pe șofer? întreabă Chilou.

— *No, Sir*.

— Nici mașina?

— Nici.

— Numărul de înmatriculare?

— Cum vă închipuiți așa ceva? Îmi petrec timpul dirijând traficul mașinilor în față la *palace*. Nu e posibil să rețin numărul fiecăreia.

Omul e foarte gras, lucru mai degrabă rar în Asia. Uniforma îi scoate în relief burdihanul enorm, care l-ar face pe Lulu să spună că a cumpărat *airbag*-ul înainte de Mercedes.

— Mulțumesc, îi zic.

Omul se retrage.

Plutonul îl încheie centralista-șefă, o gagică ademenitoare, subțire ca un levier de cauciucuri. I-am cerut lista legăturilor telefonice solicitate de cei doi amanți. Slăbuță: una la Paris, patru locale.

Îi iau lista – și iată-ne din nou în trei. Profităm de ocazie ca să-i încredințăm lui Mao Tze Rien motivul real al investigațiilor noastre aici, punând apăsat accentul pe primele pe care suntem abilitați să le oferim.

Întrucât nu-i distingem vitrinele, nu pot să-ți spun dacă a percutat, dar ne răspunde cu o interesată bâțâială din cap.

Înainte să iasă, ne precizează că, dacă socotim că vom mai avea nevoie de dânsul, va fi fericit să se pună la dispoziția noastră. Își petrece dimineața la facultate, după-amiaza la hotel – dar nopțile rămâne liber și acestea ne aparțin.

Ca să tatonez terenul, îi pasez un Benjamin Franklin, pe care el în înhață în mod civilizat.

•

— Cu dragă inimă aș lua un *bloody-Mary*, anunță Strămoșul, răsturnându-se în fotoliu.

— Te însoțesc, îi zic.

Și apuc clopoțelul, ca să dau comanda.

— Dublu! aruncă Achille în ultima clipă.

— Se înțelege de la sine, îl asigur.

•••

Vizită la centrala telefonică a hotelului. Miroase a asiatică și a parfum Issy-le-Moulineaux, vândut promoțional la *Uniprix*-ul din Bangkok. Sunt patru la număr și nu șomează deloc. Ce fragil și ce mignon arată cu căștile la urechi! Politețe delicioasă, cu zahăr glasat:

„Neîndoielnic, domnule”.

„Am plăcerea să vă fac legătura cu interlocutorul dumneavoastră, doamnă”.

Ne e greu să o descoperim pe aceea care ne-a vizitat mai înainte, fiindcă toate patru fetele seamănă între ele. Dacă, din fericire, într-o bună zi le-aș composta după ieșirea din tură, ar trebui să le scriu în jurul buricului „Onorată”, ca să evit înfrigărarea vreuneia de două ori (zăpăceală care ei i-ar aduce fericirea, însă i-ar da complexe celei pe care aș fi sărit-o nesărind pe ea).

Reușesc totuși să o identific pe domnișoara de adineauri și îi înapoiez lista, rugând-o (cu sprijinul dolarilor) să-mi găsească adresele cărora le corespund numerele de telefon.

Portarul-budha-burdihan, înmănușat în alb, se plimbă prin fața intrării, dar în spate. Își agită, nervos, degetele. Mă duc la el, adoptând figura conspiratorilor lui Offenbach. Îmi zâmbește slinos. Are pe pomet o enormă (puah!) aluniță. Îl cuprind, familiar, de braț (care corespunde taliei doamnei Simone Veil).

— Fiindcă vorbești la perfecție engleza, aș vrea să stăm de vorbă fără amestecătura unui interpret.

El încuviințează și îmi pândește mâinile, în speranța că va vedea țâșnind o bumașcă verzuie. Așa că îi servesc născocirea Bătrânului – cu glas

șoptit și cu mâna în chip de paravan în fața mestecătoarei.

Există un mare morman de mălai la îndemâna oricărui ins capabil să împingă lucrurile înainte. De pildă, dacă el însuși ar fi în măsură să ne ciripească ceva despre mașina și șoferul veniți să-i ducă pe franțuzi, ar fi lesne să scotocim după cei cinci sute de magoți oferiți ca premiu.

Suma e cât pe ce să-l facă să-și înghită mărul lui Adam; la Bangkok, ea reprezintă o puzderie de ciocuieli și de castronele cu orez. Am impresia că omul se umflă văzând cu ochii, ca și cum i s-ar fi înfipt în ventil capătul potrivit al unei pompe de cauciucuri. Moaca lui începe să semene cu globul terestru văzut din spate.

Nu mai spun nimic. Mă apropii de un Ferrari prost parcat în zona de sosire. Mișto bolid. Cine n-a visat să aibă unul? A fost printre primele mele achiziții importante, numai că, de fiecare dată când plecam cu el, trebuia să mă întorc cu un taxi. Așa că l-am schimbat pe un Citroën 2 CV, mai puțin prestigios dar mai fiabil.

— *Sir, please*…

E slănină-râncedă, cu pleoapele lui dilatate, gura ca un ghidon de cursieră, negul înfloritor și mănușile albe ale căror degete seamănă cu labele unui crab în agonie.

— *Yes*? i-o întorc cu familiaritate.

— S-ar putea să am o idee.

— Iar eu cinci bilete de câte o sută de dolari, răspund. Și adaug, cu o clipire șmecheră: în cazul, firește, că ideea cu pricina ar fi bună.

Stăm un moment față în față, zâmbindu-ne ca doi adolescenți care dau unul peste la altul la o doamnă știoarfă, unde au venit să li se morfolească pomponul. Apoi sacul cu orez e obligat să dea fuga să întâmpine niște turiști japonezi ce nu mai sfârșesc să-și adune materialul fotografic.

În timp ce portarul dă din mâini, eu mă întorc la telefonistă. Drăgălașa de ea a și pregătit lista

cerută. Sunt activi, nu glumă, galbenii ăștia. Noroc că au mățigușele mici de tot, fiindcă or să ne-o pună în poponel din ce în ce mai des, te previn! După cum îmi explică fata, trei dintre numere sunt ale unor restaurante cu reputație iar al patrulea aparține unei agenții de închirieri de mașini. Cât despre cel de la Paris, el e al Editurii Perron.

— La ce oră îți termini serviciul? îi ciripesc.

— Peste un ceas.

— Vino la mine în cameră, vreau să-mi mărturisesc recunoștința pentru prețioasa dumitale colaborare.

Și plec fără a-i aștepta încuviințarea care, poate, ar stânjeni-o în fața colegelor.

În umbra bine mirositoare a unei cabine telefonice, pregătesc cele 500 de laxative pentru portar; consimt cu dragă inimă la acest avans acordat misiunii noastre, în așteptarea „fondurilor ultrasecrete" de care mi-a vorbit Tataie. Sper ca Moșul să nu fi delirat.

Burducea începuse să-și răsucească bostănelul, crezând că fugisem fără să-mi onorez angajamentul. Când mă vede reapărând, îmi acordă un surâs în care ai putea vârî un *Paris-Match* fără să a fi nevoie să-l pliezi în două.

— Mașina inșilor în chestie aparține unei agenții, spune.

— Da, foarte bine…

Fiindcă refuză să scuipe mai mult, îmi ridic, până în dreptul absenței ochilor, pumnul din care ies bumăștile magice. Asta îl determină s-o pornească pentru încă o tură.

— *Klong Rent-a-Car Agency*.

Repet înăuntrul creierului meu la fel de vast precum Grand Palais: „Klong Rent-a-Car Agency". Și am memorizat totul, pe viață. Ce fenomen și Sana ăsta!

Îmi deschid pumnul-portofel și selecționez trei hârtii, pe care el le înhață ca și cum ar fi vorba de o contraotravă putându-l salva de la o moarte în curs

de desfășurare, apoi se minunează când vede că păstrez restul. O reprobare sălbatică i se citește pe turtița de unt rânced, cu șuvițe drepte.

— Solda după capitolul șofer, îi declar. Într-un hotel fabulos ca ăsta, portarul știe toată suflarea ce lucrează în materie de turism. Hai, numele *driver*-ului cu pricina și o să-ți poți scoate întreaga familie la următorul meci de box thailandez.

Tipul se uită la vârful șalupelor sale, lustruite ca o altă aia.

— Nu cumva l-o fi chemat Sim? se întreabă.

— Adevărat, mi se pare că da, admite mandea. Am, în Franța, un amic cu numele ăsta și care trebuie să fie thai de origine, dacă e să judec după muia lui.

Borțoșilă își înhață restul de mangoți; limba unui cameleon fulgerător de muște nu e mai promptă. Îl las cu inima ușoară s-o facă, fiindcă știi de ce? Am dovada că nu mi-a pus cioc. Numele agenției de închirieri este cel dat de micuța telefonistă ca figurând printre apelurile telefonice ale editorului.

Drăguț, nu?

ȚINE FIGURA

Un bilețel mi-a fost strecurat pe sub ușă.
Bătrânul:

> *Tocmai mi-a fost indicată o prăvălie, aproape de hotel, unde se vând afrodiziace cu efecte sigure. Mă întorc peste un ceas. A.H.*

Bietul de el. Trebuie să fie abominabil să alergi după propria ta virilitate. Minunatul pălimar întins către lăbuțele dorinței (cum spune ducesa Anne de Marea și Mica Britanie) începe să atârne – și totul se depopulează. Nu mai ești decât un prezervativ obliterat, azvârlit, după folosire, în privata unui cinema specializat în filme porno. Ah, de-ar putea Confucius să-i dezvăluie lui Achille un elixir de coadă lungă, un unguent subîntinzător, un balsam redresor de coardă, o poțiune reanimatoare: gugoșele de broscoi uscate, decoct de șarpe, praf de cantaridă – nu contează; tot ce contează sunt virtuțile acestor elemente depravante (dacă pot spune așa[10]). Deschid televizorul. Dansuri folclo. Închid cât pot de repede. Mă duc la barul din odaie, să văd ce mai e pe acolo. Îmi pregătesc un jus de nici-că-mi-pasă cu rom alb (jumi-juma), ca să-mi colorez interiorul. Aș fi fost un bun barman, din cauza spiritului meu de inițiativă. Și pe urmă îmi plac amestecurile. Astea împing viața înainte.

Decalajul orar intrând în funcțiune, mă ia cu fleșcăială. Dar, pentru a surmonta rapid acest handicap, rețeta constă în a te alinia îndată la ora cătunului unde taman ai debarcat, dând cu tifla oboselii și somnului. Ceea ce nu mă împiedică să le horăi bine mersi, când cineva sună la grilajul parcului. Trezire cardiacă. Adrenalină. Simțul

realității. Memorie. Ceasul! Pe semne că e telefonista. Ei da, chiar dânsa. Și-a schimbat ținuta occidentală pe o rochie-fus mulată, despicată în amândouă părțile. Mă înșelasem spunându-ți, cu câteva prostioare în urmă, că posedă talia unui levier de cauciucuri. Cu noul veșmânt, ai zice că e o șurubelniță; și nu una destinată să înșurubeze roți de locomotivă!

O fată subțire ca asta, dacă o acuplezi, capătă imediat aerul că ar fi însărcinată în opt luni. Și totuși cât e de ispititoare! Atât de zveltă! Doamne Dumnezeule, mulțumescu-Ți Ție că ne supui ispitei. Ce ne-am mai plictisi de n-ai face-o. Eu, în Tatăl Nostru, am sărit cu bună știință peste rugămintea „Și nu ne duce pe noi în ispită”. O, ba da, du-ne în ispită, Doamne în Carele cred. Du-mă, fiindcă acela care nu dorește cu aprindere e impropriu compostării. Unei femei trebuie să i-o îndreptățești de o sută de ori în gând până să o iei de-a binelea și să o iei cum se cade. Așa că fără ipocrizie, te rog, fratele meu! Lasă-te ispitit. Ispitește-ne, Doamne atotputernic, până ne plesnesc nădragii precum o încărcătură prost arimată în cala unei goelete!

Sosirea sa în toiul moțăielii mele mă plonjează într-o timiditate de care crezusem că am scăpat de când era lupul cățel.

— Stai jos. Pot să-ți ofer ceva de băut?

— Nu, mulțumesc, nu avem voie să consumăm cu clienții.

Haida de! cum se zice în filmele proaste, cu dialog slăbuț. Iată replica bună la toate cele, care răspunde tuturor necesităților, în toate împrejurările. De exemplu:

— Știi că aș putea să-ți sfărâm capul?

— Haida de!

Sau asta:

— De la o vreme, pare că mă iubești mai puțin.

— Haida de!

Nasulii de-ăstea, la nesfârșit. Două vorbulițe pe post de dop. Îți jur că mă plictisesc naspa de tot!

— Haida de! îmi vei răspunde tu.

Să ne întoarcem la oița noastră.

Înclină-te în fața evidenței, Antoine (e la doi pași de aici). Floarea asta de bambus a venit să te vadă numai de dragul recompensei.

Bine: o sută de țechini primești? Nu risc nimic, fiindcă Franța, cu toți cuconii și tribuabilii ei, plătește.

Duduia îi dosește discret.

— *Thank you very* muci, Săr!

Și o și pornește spre ușă. Trebuie că primprejur se ține un gălbior care o așteaptă, cu râmița fierbințoasă boncăluind prin blug.

— O clipă, *please*!

Se oprește, docilă.

Cel puțin să-i torn falsul motiv al venirii noastre acilea. Știrea se va răspândi prin mafia bangkokiană cât se poate de repede. Béru ar spune: „Ca o dâră de sloboz.”[11]

Îmi reiau tonul de confident. Încheind cu:

— Dacă descoperi vreun indiciu despre această dispariție, nu cumva să nu mi-l împărtășești, va fi în interesul dumitale.

Ea se înverzește, ceea ce e modul de a roși al galbenilor.

— De bună seamă, *Sir*.

Maica ta, Hristaki, ce trup! Într-o singură palmă i-aș putea face prizonieră talia.

— Ești foarte frumoasă! îi servesc, cu strălucirea unui ajutor de vidanjor dintr-un fund de provincie.

— Mulțumesc, *Sir*.

Sir-ul dumneaei visează să-i trântească un toroipan care nu poate fi cuprins într-o singură palmă!

Întind spre ea o carabă mângâietoare dar prudentă. Așa cum mă temeam, damicela eschivează.

— Iartă-mă îi zic, dar o zvâcnire, vreau să spun o pulsiune coercitivă, vreau să spun incoercibilă mă împinge să te cuprind în brațe ca să… Ca să, ce mai, să operez cu corpul dumitale acea fabuloasă injectare, vreau să spun joncțiune, sursă de golătate, vreau să spun voluptate care, cine, ce, unde capătă un „x” la plural și devine feminin la singularul indicativului atunci când complementul este așezat înainte…

Mă opresc, în fine, pălmuit de o emoție de calitate prea tare. Ce m-a apucat? Fata asta mă usucă, mă deșertifică, mă deșterifică, mă terifiază.

Marafetul mi-a ajuns ca o vânătă premiată de Comisia agricolă din Cavaillon.

Atunci micuța își destule portofelașul Cartier cumpărat pe stradă de la vreun marochiner înrudit cu negustorul de clătite de alături. Și scoate o carte de vizită.

— Veniți să mă vedeți la institutul de masaj unde lucrez după program, îmi zice. Ne vom îngriji de asta.

Și mi-l înhață de Gogu de guler!

Dacă stai să te gândești, e o chestie gentilă, nu? În sfârșit, eu așa cred.

•••

Orele fiind înaintate și oboseala presantă, amânăm pe mâine investigațiile și hotărâm să mergem să clămpănim la restaurantul hotelului, aflat de cealaltă parte a fluviului. Un serviciu de navete asigură mișcarea de du-te-vino. Locul e la fel de luxos ca și stabilimentul principal. Te scutesc de descrierea decorului ca din o mie și una de nopți, a serviciului impresionant, a calității clămpăului. Mare artă înfulecătoristă.

Ni se caută o masă pentru îndrăgostiți, dând către Menam, a cărui apă tulbure pare vrăjită sub razele de lumină.

Mă gândesc cu nostalgie ce euforic aș fi la masa asta alături de o femeie căreia să-i mângâi dosul mâinii, mâncându-i păsărica imediat apoi. Astfel

de cine în doi sunt totdeauna amețitoare. Clipe în cursul cărora poți tăcea, ascultând muzica îmbătătoare a inimii.

Achille trebuie să nutrească gânduri asemănătoare, fiindcă șoptește, după ce a gustat din bordeaux:

— Asta îmi aduce aminte de Veneția.

Încuviințez.

— Ultima dată când am fost acolo, continuă Strămoșul, mă însoțea o femeie de care am fost tare îndrăgostit. Nu una dintre storcătoarele de bani a căror companie îmi plăcea la culme fiindcă sunt tehniciene de înalt nivel; nu, persoana cu pricina era soția celui mai bun prieten al meu. Ne iubisem platonic timp de mai bine de douăzeci de ani. Pe urmă, bunul Simon a murit de un infarct. Ceva mai târziu, i-am propus văduvei acea călătorie la Veneția. La început, ea a fost reticentă; dar în cele din urmă a acceptat. Am luat, la *Gritti*, două camere alăturate. Te rog să mă crezi că ne abțineam să vorbim. Ne blocaserăm. Dispărutul era prezent între noi mai abitir decât în timpul vieții. Ciudată călătorie de nuntă, la care actul în sine nu participa. Apoi s-a petrecut ceva absolut somptuos, Antoine, nu găsesc cuvânt mai potrivit. În momentul plecării, când hamalul a venit să ne ia bagajele iar taxiul-vedetă ne aștepta la ponton, ne-am aruncat unul în brațele altuia și am făcut dragoste ca niște tigri – fără să ne mai dezbrăcăm, bineînțeles. Un coit soldățesc, micuțule; cred că cel mai frumos din viața mea.

Și uite-l pe Chilug plângând pe langusta la grătar.

Să mori de râs: eu îi mângâi dosul mâinii. O să fim luați drept doi poponauți în curs de a-și face curte.

— Iar doamna, întreb emoționat, ce s-a întâmplat cu ea?

— A plecat să locuiască împreună cu fata ei, care e medic în Statele Unite. Ne scriem cel puțin

o dată pe lună, ca să schimbăm impresii dulci-amare asupra cățelei ăsteia de viață. Despre dragoste n-a mai fost vorba niciodată. În clipa asta, mă gândesc la amorul nostru venețian, Antoine. Crezi că momentele-cheie ale existenței noastre nu slujesc decât la a constitui amintiri „umede”?

— Cine știe, Achille, cine știe?

Maître d’hotel vine să ne întrebe dacă langusta a fost bună.

— Savuroasă!

Omul se îndepărtează. E adevărat că acest decapod de pe fundul stâncos al mării ne stimulează papilele prin gustul marin al cărnii lui proaspăt fripte. Untul alb care-l învelește ar fi putut ieși de la *Lasserre* sau de la *Mère Brasier*. Stropul de piper măcinat mare pe care i-l adaug îi desăvârșește reușita.

— Să mănânc, oftează Chilug; doar asta-mi mai rămâne ca plăcere fizică!

— Nu-ți înrădăcina în minte gândul ăsta, Achille, va deveni idee fixă. Apropo, ți-ai găsit praful ăla de nu știu ce afrodiziac?

— Da. Descoperisem ceva asemănător la Hong Kong, acum mult timp, și-i păstrez o excelentă amintire.

— Atunci grăbește-te să-l înghiți.

— Îți dai seama că am și făcut-o! Și am luat o doză dublă, ca să-i accelerez eventualul rezultat.

Întoarcere a șefului chelnerilor. Care ține, pe degetele înmănușate, o hârtiuță albă pusă pe o tăviță de argint. Și mi-o prezintă.

— Nota de plată? N-am cerut-o.

— Un mesaj, *sir*.

— De la cine?

— Nu știu. Un emisar de la hotel a adus-o. Sunteți domnul San-Antonio?

— Da, eu sunt.

Iau misiva împăturită în două. O deschid.

Litere de calculator, groase și oleacă băloase, se lăfăie pe hârtie:

Fiți, la miezul nopții, la Gai Paris*, ceva de acolo s-ar putea să vă intereseze*.

— Îi puteți cere mesagerului să vină să stăm de vorbă? îl rog pe pinguin.

— Era șofer de taxi, *Sir*. A plecat deja.

Împing misteriosul mesaj spre farfuria sentimentalului Chilug.

— S-ar zice că liniile noastre de fund încep să funcționeze, îl anunț.

VESEL, GAY, HAI LA MĂRITIȘ!

— Antoine, nu ți se pare că întâlnirea asta prea seamănă cu cele din producțiile cinematografice de serie B? Am impresia că jucăm într-un afurisit de film de spionaj.

— De acord cu dumneata, Achille. Totuși, în filmele cu pricina, ele fac ca acțiunea să progreseze negreșit – și nu la așa ceva aspirăm și noi? obiectez, cu senzația că, deodată, mă exprim ca în filmele britanice prost traduse.

•

Locanta *Gai Paris* ar fi trebuit să se scrie *Gay Paris*, având în vedere că între pereții ei sunt adunate la fel de mulți matracuci ca la un mare coafor parizian de dameze.

Într-o imensitate întunecoasă, abia luminată de niște false lumânări electrice, patru „fresce" celebrează a noastră nemuritoare capitală. Și reprezintă: Turnul Eiffel (poți conta pe el), Arcul de Triumf (imposibil de privit dintr-o parte), catedrala Sacré-Coeur (Monmartre obligă) și un balet french-cancan (ale cărui protagoniste oferă particularitatea de a fi ieșit dintr-un azil pentru dansatoarele amarnic lovite de boala lui Parkinson). Sala e mobilată cu mese joase, așezate în fața unei grămezi de taburete burduhănoase. În centrul ei, un ring de dans care n-ar rezista nici la tine în baie și, la capătul unor trepte negre, sub nasul scării luminoase, un bar de numai douăzeci și cinci de metri lungime, în spatele căruia se aferează efebi galbeni, îmbrăcați cu sobrietate în lenjerie feminină ce le șade la mare fix. Notează că, pentru niște tipi de-ar putea folosi drept prezervative capace de pixuri Bic, nu e ceva prea grav.

Renunțând să ne mai lăfăim în întunecime, pe taburetele primitoare de aburite, alegem drept centru de primire tejgheaua. Cerem două vutci cu alămâie și ne punem în așteptarea evenimentelor ce nu vor lipsi să se întâmple – că de nu, prezenta lucrare ar fi lipsită ea de interes. Or, tu mă cunoști. Nu sunt genul de autor care să-și lase acțiunea să se anemieze, iar personajele nici atâta. Personalmente vorbind, orice bucoavnă care nu m-a „hăpăit" de la primele zece rânduri nu simte nevoia să fie-a citită.

O ființă confuză – de sex cu atât mai puțin determinat cu cât posesoarea are fragilitatea unui fir de sticlă, umblă cu părul negru, lung și neted, tuns băiețește, îmbrăcată cu un soi de patrafir de mătase albă, înfrumusețat cu fir de aur pe la guler și la poale – vine să se ghemuiască (practic) în director.

— Ați fi de acord, monseniore, să-mi oferiți o cupă de șampanie? întreabă creatura, cu un ton temător, deși se exprimă în engleză.

— Cu cea mai mare plăcere, o asigură reformatul la membrană, gâdilat de acel „monseniore" și de extrema politețe a creaturii.

Îmi spun că este vorba, probabil, de o intrare în materie vizând altceva decât o operație târfărească.

Chelnerul pe jumătate gol aduce cupa solicitată. Constat imediatamente că e vorba de o șampanie anemiată, care a pierdut din resort. Animatoarea nu o degustă însă mai puțin, cu o moacă de pisică fericită.

— Sunteți europeni? ne întreabă cu glăsciorul de șoarece afon.

— Mai mult: francezi! răspunde Venerabilul, care totdeauna și-a estimat calitatea de francez ca pe un semn al bunăvoinței divine.

De altfel tovarășa noastră pare uluită de această înștiințare și marchează considerația așteptată de Chilug.

— Aveți un parfum delicat, i se adresează Bătrânului.

Ca urmare, Taicamoșul nu se mai sinchisește de altceva și îl apucă năbădăile.

— Galbenii ăștia sunt de o delicatețe! îmi șoptește.

— A, dar lucrurile se schimbă la docherii irlandezi! admit eu cu foarte dragă inimă.

Îmi consult ceapa Pasha. Orele zero douăzeci și cinci. Nu se vorbea în mesaj despre miezul nopții? Și atunci? Ne-au țepuit ori contactul la care mă așteptam e chiar cel pe cale de a filtra cu Sclipitorul pe la girofar?

Chilug nu-mi răspunde, dar în întuneric ghicesc mișcări furișe.

Pe neașteptate, directorul își așază dextra pe brațul meu stâng (absolut stâng).

— Gata! îmi spune cu sufletul la gură.

— Gata ce, Achille?

— Intru în erecție, micuțule.

— Pipăielile pe șest ale acestei creaturi?

— Reunite cu praful magic. Efectul e sigur! O, doamne, ce minunăție! Am impresia că mă întorc dintr-o lungă călătorie în infern.

Și, cu glas șoptit, începe să rostească, fără înfloriturі nici tremolouri, un fierbinte *Tatăl nostru*.

După ce l-a terminat, exultă:

— Da, da, daaa! Mă încoțopenesc, Antoine! Mă încoțopenesc! O, divină, fabuloasă surprinză! Un levier de oțel, iepurașule! Aș putea să sparg nuci cu el, să o înfrigărez pe Anna de Austria, să disloc bipoașca unei spălătorese, să ridic un sac de cartofi, să sfredelesc un zid de cărămizi, să bat toba, tam-tamul, să-l proptesc pe Bérurier când se urcă pe un zid, să amețesc un vițel, să mă transform în poponaut, să melițez cânepă, să dau cep la un butoi, să fac autostopul cu mâinile în buzunare. Fabulos! Miraculos! Niciodată nu m-am învârtoșat așa. Ascultă, știu că una ca asta nu se

face, dar pune nițel mâna, din curiozitate! Ce mai volum! Nu vrei să-l pipăi? Prietenește, ca să te convingi de minune. Nu? Bine. Va trebui să te abandonez, Antoine. Drăgălașa persoană de alături trebuie să mă stingă până nu explodez. Numai de-ar fi destul de încăpătoare ca să adăpostească o asemenea sculă! Trebuie să se poată procura vaselină în țara asta, nu? În lipsă de ulei? Oare se fabrică ulei în Thailanda?

— Achille, îi zic, îți dai seama că ne aflăm într-o bombă de homo și că reanimatorul virilității dumitale adormite este foarte probabil unul de felul ăsta?

Dar e ca și cum aș scuipa în Pacific.

— EI ȘI? mârâie Chilug. Cum vrei să-mi pese de asta în starea în care sunt? În clipa asta, fiule, i-aș pune-o și unui măgar! Reginei Angliei! Domnului cancelar Kohl! E imperativ ca eu, domnul director, să mă sloboz. Să verific pe dată dacă erecția asta nebună e o infirmitate momentană sau o veritabilă întoarcere la viața sexuală. După ce ai tras vinul de pe drojdie, trebuie să-l bei. Și când, după luni de zile de castitate, dispui de un sex ajuns la un asemenea grad de dilatare, e musai să-l vâri imediat, oriunde, în orice! Nu înțelegi, nătărăule, că e vorba de o stare critică? Și că am o coadă de nestăpânit?

Mă apucă niște pandalii pe „musiu director” cum n-aș fi crezut niciodată.

— Ascultă, puță bleagă, îi zic, trăgându-l de cravată, ne aflăm în Thailanda! Cinci sute de mii de bolnavi de Sida la ultimul recensământ. Și tu vrei s-o puitragi cu un mic Popocatepetl contaminat până-n măduva oaselor?

— O sinucidere ca oricare alta, domnule! se încontrează Chilug. Erecția asta e supremul dar a destinului, n-o s-o las baltă fără s-o fi utilizat, ar fi o crimă! O injurie adusă Domnului!

Apoi, către tovarășul (?) lui:

— Vino, micuță și scumpă creatură a salvării, vino să distrugi, vai, ceea ce ai construit cu atâta îndemânare.

Îi arunc barmanului o bumașcă și ies pe urmele lor, renunțând să mai aștept sosirea problematică a unui misterios corespondent.

•••

E o distanță destul de mare între *Gai Paris* și hotelul nostru. Din fericire, câteva taxiuri ard gazul în fața barului de noapte.

Navlosesc unul în care ne urcăm. Aș vrea să mă instalez lângă șofer, din discreție, ca să las „perechea" să se zbenguie în premisele înflăcărate, însă *driver*-ul îmi spune că nu vrea contacte directe cu clientela.

În comparație cu majoritatea tărăboanțelor thailandeze, barcazul lui e un lădoi strălucitor – și un geam „britanic" îl desparte pe transportator de transportați. O bătrână droașcă împodobită cu piele neagră, atât de veche încât bate în verde. O mașină de stăpân, îmbătrânită în meserie și convertită în taxi, într-o țară unde obiectele nu ajung să moară. Practic vorbind, o piesă de muzeu.

Înainte de a lua loc într-însa, acționez mânerul dinăuntru al ușii, temându-mă de o capcană. Am mai avut de-a face cu chestii de-ăstea. Într-o zi am fost suit într-o cotigă a cărei parte din față era izolată printr-un geam securit și ale cărei uși nu se puteau deschide din interior. E mult timp de atunci, dar înșelătoriile reușite rămân totdeauna la ordinea zilei. Și pe urmă piticul pidosnic care-l scoate din nou pe taicamoșul la lumină nu-mi place deloc. Îmi spun că nu-l pot lăsa pe bătrânul ramolipsit să săvârșească o asemenea depravare. Ramadanul prelungit i-a paradit busola și, în fața încoțopenelii reapărute, scumpa căzătură e gata să se arunce grămadă în destrăbălare și josnicie.

În sfârșit, cotiga o ia din loc. Sub capota ei și pe aiurea se petrec niște chestii incompatibile cu industria automobilistică: zăngănește, scrâșnește,

clănțănește, fonăiește. Cu ce merge această venerabilă tăblărie? Cu turbă? Cu mangal? Fapt e că, fatalmente, umblă în draci. Sau poate că, pentru a o propulsa, băieții de p-acilea a găsitără niscai combustibil compozit, pe bază de trestie de zahăr ori de alcool de palmier. Nu crezi?

În timp ce ne facem drum prin circulația mereu la fel de densă, mititelul se preocupă de lustruirea panașului rasat al monseniorului. Deloc mototol poponasolul: își păstrează incandescent bogatul protector. De cât o să-l jumoaie? S-a prins că e vorba de un caz unic și că elegantul bătrâior e gata de orice doar ca să lase să i se interpreteze „Învierea” în variantă necenzurărită?

Încerc să deduc încotro mergem; nu cunosc prea bine Bangkokul, totuși mi se pare că suntem pe drumul cel bun. Zăresc *building*-ul Companiei Tes Tee Kul[12], a cărei siglă reprezintă o maimuță stilizată, pe cale de a se masturna în mod elegant, ridicând degetul mic. Am trecut pe lângă ea ca să mergem la *Gai Paris*.

Liniștit pe deplin, încerc să-i predic lui Achille prudența:

— Te conjur, dragul meu, nu încerca să faci dragoste cu prostituatul ăsta. Te…

La care el îmi aruncă:

— Pentru Dumnezeu, Antoine, tacă-ți otrava aia de clanță, că o să mă faci să mă fleștenogesc și n-o să-ți iert asta niciodată!

Pe urmă, nu știu de ce, taxicul nostru se oprește la un stop, chestie care aici nu se face niciodată. Portiera de lângă mine se deschide brusc și patru carabe mă înhață – una de gâtiță, alta de gogoloaie și celelalte două rămase de încheieturile labelor. Sunt literalmente smuls din mașină și vârât într-un alt tumbărău, care aștepta în dreptul celei dintâi. Înghițitoarea, punguța cu doi bani și apucătoarele îmi sunt slobozite. Mă aflu cu capul în jos, cu mutra storcită pe un covor de cauciuc zdrențuit, plin până la epuizare cu scuipați, mucuri de țigară

și gume de mestecat mestecate. Fără rușine, cei doi agresori se așază pe mine și mă pritocesc pe unde pot, ca pentru a mă tasa în ciudatul recipient reprezentat de automobil. Care intră înapoi în circulație. Mă întreb dacă Achille, dăruit trup și sufletul aventurii lui galante, măcar și-a dat seama de ceva.

MIRACOL LA BANGKOK

Călătoria e scurtă. Dacă taxiul nostru nu are de făcut decât asemenea curse mititele, trebuie că nu-și câștigă heringul uscat pentru Crăciun.

Vacarmul claxoanelor în delir îmi zăpăcește clăpăugele. Ce mai chiloman, nenicule! Harabaua ce mă cară e și mai veche decât precedenta. Are în podea găuri cât pumnul, prin care văd defilând șoseaua maculată cu ulei și puroi.

După numai un sfertuleț de ceas, ne oprim. Mâinile care m-au azvârlit în tăblărie mă smulg din ea la fel de brutal. Descopăr o potecă noroioasă, mărginită de construcții ușoare, ridicate pe piloți. Ne aflăm pe malul unui canal ce duhnește a putreziciune. Totul în jur e întunecos – și numai palida licărire a apei așază o lumină confuză în acest univers damnat.

Răpitorii îmi arată un soi de scară fără balustradă, cu ajutorul căreia se ajunge la una dintre cocioabe. Aceasta din urmă mă trimite cu gândul la elefanții pictați de Dali, cu labele lor subțiri și corpul răsucit.

Urc treptele bâțâitoare. O ușă s-a deschis către insondabilul mister al unei văgăuni, întunecate și rău mirositoare ca un anus de bagabont. Drept orice sistem de iluminare, un opaiț cu ulei. Căruia îi trebuie oarece timp ca să învingă întunericul. Dar lumina triumfă întotdeauna, chiar când e slabă și minusculă. În camera mea țineam o pendulă cu cifre fosforescente, dar a trebuit să mă despart de ea, fiindcă ajungea să „ilumineze” odaia și mă împiedica să le soilesc.

În neagra cavernă pe papainoage nu zăresc decât o siluetă minusculă, ghemuită într-un colț, pe un sac de iută: pitic sau băiețel?

Cei doi tipi care m-au îmbarcat mă ajung din urmă. Nu prea înalți, dar lați în umeri domnii cu pricina. Luptători de *catch*! Și profesioniști. Îmi aruncă un scăunel sub bucălat – și nu-mi rămâne decât să mă așez. Nimeni nu scoate o vorbă. „Micii zdrahoni" se proptesc în călcâie, cu spatele lipit de peretele de scânduri. Ei unii nu au nevoie de scaune. Doar noi, occidentalii fleșcăiți, nu putem exista fără un minimum de confort.

Ultimul intrat a închis ușa culisantă și s-a instalat astfel încât să o blocheze.

O.K.! Ce mai așteptăm ca să fim fericiți? Ce mai așteptăm ca să începem petrecerea?

Unul dintre băieți râgâie cu atâta forță, că mă cuprinde dorul după Bérurier. Ar fi trebuit să-l iau cu mine pe Mamutul. Ar fi dislocat cabana asta cocoțată – în mai puțin timp decât a fost nevoie ca să fie construită.

Acestea fiind zise, sunt absolut capabil să mă năpustesc și să pocesc moacele celor doi cumetri. Am scăpat eu din locuri și mai insalubre. Dar o curiozitate îmi furnică pupilele băgăcioase. E evident că așteptăm pe cineva, și aș da ceasul de aur și de pozânar, moștenit de la bunicul tău, ca să descopăr cine e ăla.

Mai trece un oarece timp. Unul dintre gardienii mei se pregătește să-și mai bată un cui în coșciug. La lumina scurtă a chibritului, descopăr o muie lătăreață și unsuroasă, plină de găuri ca suprafața lunară. Pleoape inferioare enorme, groase ca mănușile de box, o frunte mai joasă decât cerul ținutului de șes atât de drag lui Brel, un nas așa de borcănat și turtit, încât, ca să-și pună picături în nări, omul trebuie să-și folosească anusul ca poartă de intrare.

Iată, sper, un client serios. Pentru el, viața celorlalți are mai puțină importanță decât o baligă de câine de pe trotuar. Nu numai că, pesemne, ucide fără remușcări, dar și juisează când o face.

În sfârșit, un zgomot de droașcă ce frânează. Niște pași fac să tremure scara. Îngerii mei păzitori se dezlipesc de pereți, și unul dintre ei deschide ușa.

Văd dând năvală un ins cu înfățișare tânără, îmbrăcat în alb și purtând ochelari masivi, cu lentile întunecate (de parcă nu era, oricum, pe aici destul de întuneric).

Nenea ăsta a văzut prea multe filme americane, care i-au perniciat bostănelul. Iar acum se crede jucând în permanență într-un „J'abonde[13]" (cum zice Grasul în loc de James Bond).

Intră și-mi zâmbește à la Valentino.

— Hello! îmi aruncă vesel.

Aspectul său de „al treilea cuțitar" se oprește aici. Pe nou-sosit îl trage inima să se arate curtenitor.

— Mulțumesc pentru invitația dumitale neașteptată, îi răspund.

Râde.

— Sper că nu ți-a fost frică?

— Frica e un sentiment cu care trăiesc într-o destul de bună înțelegere.

Tonul meu detașat îl convinge.

— Văd. E bine. Dumneata ești directorul poliției pariziene?

— Codirector.

— Se zvonește că îi cauți pe francezii dispăruți?

— Știrile se răspândesc repede la voi.

— Habar n-ai cât de repede.

Ce mult distonează în raport cu cei doi zbiri brutali! Cu cât îl studiez mai mult, cu atât descopăr în el o ființă plină de grija eleganței și a bunelor maniere. O, desigur, sare nițeluș peste cai, însă are voința de a „părea".

— De vreme ce ai pus să fiu adus aici, continuu, ai făcut-o, presupun, fiindcă poți să mă ajuți?

— Asta depinde…

— De cine?

— De mai mulți parametri.

— Și anume?

— Va trebui să mobilizez niște oameni care, în general, nu muncesc pe degeaba.

— Și pe urmă?

— Să țin departe de această problemă autoritățile thai.

— Și în sfârșit?

— Să acționez repede și să uit totul.

— Condițiile astea nu mi se par insurmontabile.

Îi zăresc pupilele. Privire de pisică visătoare. Homo? Probabil. Are grație, o grație contrafăcută, dulceagă, periculoasă.

— Ce buget prevezi pentru realizarea unor atare căutări?

Trebuie să-și fi făcut studiile secundare într-un institut englezesc, fiindcă frazele lui păstrează un nu știu ce alambicat. Seamănă întrutotul cu un băiat de „familie bună[14]”, absorbit de lumea interlopă.

— Mi se pare că dumneata se cuvine să rostești suma! i-o întorc.

— Dar dumneata cauți ajutor.

— Însă dumneata mi-l propui pe al dumitale.

Își șterge de praf haina albă.

— Cincizeci de mii de dolari, anunță apoi acest om de bine.

Una dintre regulile de bază în cerșetorie e să te tocmești. Dacă nu te supui respectivei reguli, ești taxat de moarte.

— Credeam că în țara asta mâna de lucru e cea mai ieftină?

— Depinde care mână de lucru.

— Numai jumătate din suma dumitale și mi se pare deja foarte mult.

— Trebuie să știi ce vrei, răspunde el.

— Sper că vei face câțiva pași în întâmpinarea mea.

— Dar suntem împreună! ironizează omul în costum alb.

Din colțul lui, presupusul copil începe să tușească urât de tot; fiind obișnuit cu întunericul, îi pot zări biata fețișoară pierdută; de ce oare puștii sunt din ce în ce mai mult martirii timpurilor noi?

— Timpul ne presează, zic. Să nu mai tergiversăm lucrurile. Care e ultimul dumitale preț?

— Șaizeci de mii de dolari!

Glas metalic, tranșant, plin de ironie cu vitriol. Mă pedepsește fiindcă am încercat să mă târguiesc.

De-ar fi să-mi dau ascultare, i-aș trage un cap în portret, ca să-i mai atenuez din seducție. Dar la ce ar duce asta, poți să-mi zici?

— Nu eu țin băierile pungii, trebuie să mă întorc la hotel ca să-i raportez trezorierului-casier al meu.

— Bineînțeles, răspunsul va fi afirmativ.

— Dumneata ai spus-o.

— Într-adevăr. Ai fotografia celor doi francezi?

Am chiar mai multe, gata de utilizare, în buzunarul interior al hainei.

Tipul în *white* ia poza și o examinează.

— Mâine dimineață pregătește banii și așteaptă să fii contactat la hotel, spune în cele din urmă. Și nu uita una dintre clauzele târgului: fără șmecherii. Presupun că simți nevoia să revezi Franța?

— Absolutamente.

— E o țară care merită asta. Salut!

Sporovăiește, în păsărească lor, cu băieții săi, care mă târăsc cu aceeași bunăvoință de care au dat dovadă la aducerea mea aici.

În spatele hodoroagei ciomăgarilor e un Porsche negru strălucitor, mai degrabă anacronic în cartierul ăsta nenorocit.

•••

Bat cu discreție la ușa Bătrânului.

Acesta vine să deschidă, într-o superbă haină de interior marca Hermès, din velur negru, iar pe revere cu motive ornamentale de mătase, reprezentând săbii de samurai. Nu are pantaflici,

pantafleoști, pataleoni, dar haina fiind lungă, nu i se vede nimic din cioacele de din vale.

Mă măsoară o clipă, de parcă nu m-ar cunoaște. Apoi cele două mâini diafragme (cum zice Béru în loc de diafane) i se așază pe bicepșii mei. Mă strânge la piept. Își vâră frumosul chip de extremă dreaptă în adâncitura umărului meu și izbucnește în hohote de plâns.

Îl compătimesc la repeziciune (neputând face nimic mai puțin).

— Ce s-a întâmplat, patroane?

— Mititelul meu, scumpul meu, drăguțul meu! bălmăjește din epicentrul emoției sale. Gata! Gata de-adevăratelea! Gata cu tot dinadinsul. Pe săturatelea.

— Ai pus-o? întreb ținându-mi răsuflarea.

— Da, îngerașule, da, drăguțule *baby*! Și știi ce? E fată! Una veritabilă! Nu făcătură! Pură bimbirică congenitală, lupușorule! Drăgălașă! Suavă! Catifelată! Fierbinte! Umedă! Și n-o să mă crezi: strâmtă! Evident, când o pui doar cu niște mățigușe cât bețișoarele de mâncat orez, îți păstrezi, practic, virginitatea! Vino să ți-o arăt pe minunea asta! O cheamă Fan De Chi Choun și e catolică, imaginează-ți. Antoine, minunea mea, omul meu! I-am pus-o de două ori. Repet: de două ori! Și n-a fost scor alb. Sau mai degrabă da. În fine, dumneata înțelegi! La fel de multă sămânță ca atunci când aveam patruzeci de ani. Tonio-cel-drăguț-și-scumpic-al-micuțului-său-Chilou!
Abundentă! Bătută spumă! Marea, splendida coțăială a marinarului regăsindu-și boarfa. Biata fătucă nici nu știa că poate să existe o asemenea performanță! Vino încoace, uită-te cât de frumoasă e, cât de grațioasă în moleșeala de după plăcere. Gângurea ca o turturică în vreme ce eu o pătrundeam cu monstruoase zvâcniri de șale. Adevărat soldățoi. Asta am fost, Toitoine al meu! Un cazac în rut. Jack Spintecătorul, și acum ea plutește, goală, pe norii fericirii. Și plăcerea îi

urmează avântului. Uite, îi întredeschid picioarele, fără ca ea să bage de seamă. Nici vorbă de travesti, ai? O bimbirică de iepșoară, bine mersi. Și cu urmele oficiale ale trecerii mele! O operă, San-Antonio! O operă cum nici Rafael, tembelul ăla, nici Leonardo da Vinci, taratul, nu au realizat. Și a fost atât de delicios! Am început cu o degustare lentă. Primul ei cunilingus! Așa ceva îți dezvăluie personalitatea unei fete! Părea înspăimântată de îndrăzneala mea. Bâiguia: „Nu, *no, nein*!” Dar peremptoria mea insistență a învins-o. Atunci s-a abandonat, precum o sticlă îngreunată de un mesaj se abandonează valurilor. Când fluxul ei m-a orbit, am început s-o lucrez. O, eminent tovarăș, lentoarea îmbrățișării mele somptuoase! De ce n-ai fost acolo, în primele loje, să mă privești umblând la deal-la vale prin bipoașca ei! Trebuie să i-o fi tras timp de patruzeci de minute.

— Bravo, Achille, foarte bine.

— Dumneata unde ai fost?

— M-au contactat niște prieteni care promit să ne ajute în schimbul a șaizeci de mii de dolari.

— S-a făcut! exclamă Miraculosul.

— Vom putea obține banii mâine?

— Desigur.

— Dimineață?

— Bineînțeles. O, Antoine, ia uite ce mi se întâmplă! Poftim! Mă încoțopenesc iar. După o absență atât de îndelungată! O nebunie, așa-i?

Plec să mă întâlnesc cu gorila galbenă care mă așteaptă și-l las pe Chilug să-și săvârșească, din adâncul măslinuțelor, noul amor.

NOAPTEA MARII SCOFALE

Fericirea lui e greu de privit. Fiindcă îl știu condamnat dinainte. Mâine, efectul afrodiziacelor se va risipi, și șarpele lui cu păr își va relua fleșcăiala obișnuită.

Deocamdată, Achille dă din coadă de bucurie. Bărbatul care taman și-a deșertat într-o damicelă crema din fondante se crede cu ușurință un demiurg.

Bem tustrei șampanie, pe care drăgălașa copilă o eructează zgomotos. Moșul se extaziază:

— Privește inocența asta, Antoine. Bolboroselile îi dezvăluie spontaneitatea firească. Simt al naibii nevoia să o iau la Paris. Aș putea să o instalez într-o odaie alăturată camerei mele. Și aș face-o pe Pigmalion. Aș învăța-o bunele maniere, aș îmbrăca-o de la marile case de modă, aș scoate-o în locuri șicoase. Ar deveni bunul meu, înțelegi? Ca să zic așa, mi-aș plimba pasiunea în lesă, cum ieși la aer cu un *sloughi*. La trecerea mea, lumea ar șopti: „Ia uitați-l pe Achille Hachille cu micuța lui chinezoaică!” Din când în când, aș pune-o să ciocuiască vreun prieten vechi, ca să-i întăresc personajul de sclavă răpitoare.

Se și vede făcând-o! Își și imaginează acest final de triumfală viață amoroasă.

— De exemplu, continuă Strămoșneagul, va trebui să i-o mai lărgesc, fiindcă acum mă doare toroipanul. Dar chirurgia face minuni.

Vorbește de ea ca de niște pantofi prea strâmți pe care se cuvine să-i încredințeze unui cizmar. Ah, scumpul de boss, strălucind de vanitate! Ce bucurie să-l regăsesc intact în egoismul lui de bătrân juisor pervers. Există un soi de nevinovăție în cuvintele lui de mascul feroce. Rămâne un copil

întârziat, mereu gata să opereze un oarece *Anschluss* ca să-și însușească jucăriile râvnite.

— Hai să ne culcăm! hotărăște în cele din urmă, după ce și-a strecurat cea mai bună dintre mâini sub rochia despicată a lui Fan De Chi Choun. Și nu-i exclus să o cinstesc cu o ultimă sfredelire.

•••

În toiul nopții, telezbanțul se pune pe clopoțit. E Moș Tăgârță. Voce neutră, aproape arogantă. S-o fi terminat cu puterea lui copulatoare?

În lipsă de ceva mai bun, îmi pun halatul și dau fuga într-acolo. Îl găsesc așezat într-un fotoliu, cu bustul foarte drept, cu ochii ca două găuri într-o mască mortuară.

— Probleme? îl întreb.

— A plecat! aruncă el succint.

— V-ați certat?

— Absolut deloc; eu dormeam. Domnișoara mi-a umflat toți banii, ghiulul și acul de cravată pe care-l aveam de la răposatul tata.

— Fraiera asta a omorât găina cu ouă de aur! oftez.

El mă pune la punct:

— Te rog, Antoine, moderează-ți limbajul. Micuța asta a ieșit dintr-un mediu unde a fost învățată prostituția și jaful; cu atât mai mare o să-mi fie meritul de a o fi scos din noroi.

— Vasăzică vrei s-o cauți?

— Și s-o găsesc, dragul meu. A, bătrânul Achille e un luptător, nu se dă bătut cu una cu două. Ei bine, mă însoțești ori mă duc de unul singur?

— Unde, patroane?

— La *Gai Paris*, ce mai întrebi? Pariez pe ce vrei că, ieșind din camera mea, s-a dus direct acolo. În mintea ei, eu am plecat în lumea viselor și n-am să descopăr pungășia decât mâine.

— Valabil! admit. Atunci să mergem!

•••

Întoarcere la căsuța de plecare.

De la prima noastră venire au trecut multe ore, dar ambianța nu s-a schimbat. Aceeași faună ce copulează în umbră. Chelnerii poponavetiști, în lenjeria lor de damă. Muzica fisuratoare de timpane (ba chiar de creiere). Achille și cu mine hotărâm să ne împărțim treaba. El începe cu intrarea, eu cu fundul sălii.

Ne întâlnim, cu coada între picioare, în centrul acestei menajerii: nici urmă de Fan De Chi Choun, cum nu poți da peste vreo expresie argotică într-o odă de Paul Claudel închinată mareșalului Pétain.

Moșneagul e descumpănit. Dispariția micuței încoțopenitoare îi ruinează fericirea regăsită.

— Și acuma ce mă fac? întreabă.

Mă abțin să-i răspund că poate să-i cânte aleluia, cum a făcut Bécaud.

— Dacă n-o găsești, ai să cauți o altă tovarășă de destrăbălări, filosofez eu. Important e că ți-ai reintegrat virilitatea. Recentele dumitale performanțe sunt gajul unei totale resurecții.

— Cu praf de cantaridă! suspină el, amarnic.

— Și ce dacă? E disprețuită vreo mașină fiindcă punem benzină într-însa ca să o facem să meargă?

Iată, am găsit argumentul necesar.

— Al naibii de optimist! strigă el. Hai să bem o vodcă cu gheață, ca să ne stimulăm.

Evit să-i obiectez că, la ora asta și după călătorie, nimic n-ar fi mai stimulator pentru mine decât patul.

Atacăm a treia Moskovskaia, când un personaj important se insinuează până la noi prin mulțimea din bar. Omul seamănă cu Charles Bronson – fără latura *shar-pei* cu ciupituri de vărsat. Mustață ca o dâră de pe hârtia cu același nume, pleoape umflate cu gaz de iluminat și aerul fals cumplit al unui molâu care o face pe durul în fața oglinzii.

După ce a dat din coate, le depune pe marginea de acaju a tejghelei.

— *Tsing kuan wong*! i se adresează unuia dintre barmani.

Care mintenaș îi toarnă într-o halbă o porție babană de gin, completând restul cu bere. După părerea mea, dacă aș înghiți asemenea marafeturi, m-aș întoarce acasă în genunchi și folosindu-mi codirișca pe post de baston.

Tipul rade două treimi din băutură, apoi râgâie languros. Asiaticii ăștia fac toate alea cu voluptate.

Deodată simt o înțepătură în coapsa dreaptă, ca și cum mi-ar trage-o o insectă. Mă pregătesc s-o alung, când falsul Bronson mi se adresează brusc:

— Nu!

— Poftim!

— Eu te înțep, nu mișca deloc. Folosesc o seringă minusculă, cu un decoct de curara. Va fi de ajuns să apăs pistonul ca să te prăbușești, înțepenit de moarte, în fața barului: criză cardiacă.

— Interesant! zic. Ce vrea să însemne asta, foarte exact?

— O să-ți explic.

— Mi-ar plăcea din cale afară, dar e indispensabil, pentru discuție, să păstrez în carne acul ăla nenorocit?

— Absolut.

— Ei bine, dă-i drumul.

— Ce spui? murmură Bătrânul.

— Vorbesc singur, Achille.

— Umblă după mine un adolescent, mărturisește el; dar nu cred că o să marșez, după performanțele pe care abia le-am înfăptuit.

— Poți să te depărtezi nițeluș de mine, prea scumpe prietene?

— Te deranjez?

— Oleacă.

El se distanțează cu douăzeci de centimetri, ceea ce e anevoios cu mulțimea din jur. Imediat, execut un salt lateral, ceea ce mă scapă de seringă; sincron, înșfac mâna agresorului. Strânsoare de oțel. Îi răsucesc caraba. Intrusul geme. Mă reped în el. Îi smulg seringa, invenție a bunului savoiard Pravaz. Și, la rândul meu, i-o înfig în bucălat.

Toate astea în mai puțin de trei secunde și în indiferența generală.

— Să reluăm discuția, șoptesc la urechea Bronsonului thai. Și mai cu seamă nu mișca, fiindcă nu am deloc obișnuința acestei arme subtile – așa că se poate întâmpla oricând să fac o mișcare falsă.

— Te înșeli, spune el cu glas lipsit de inflexiuni.

— S-o crezi dumneata; nu fac decât să aplic regula jocului, invenție a dumitale. Cine ești?

— În sală sunt mai mulți oameni de-ai mei, mă avertizează el în loc să-și decline identitatea.

— Crezi că îmi pot împiedica degetul mare să exercite o presiune de patru milimetri?

— E de ajuns să rostesc un cuvânt – și vei încasa în inimă o lamă de optsprezece centimetri.

— Numai că dumneata vei fi murit înainte, bătrâne, dacă seringa asta conține ceea ce ai spus. Găsesc că asemenea sclifoseli sunt ridicole și chiar de prost gust. Eu când am ceva de zis, zic; ceva de cerut, cer; și, dacă nu mi se răspunde, insist, în felul meu brutal dar direct.

Celălalt, pe care îl credeam atent la mine, scoate un țipăt de cormoran căruia i s-a astupat târtița cu ceară de sigilii.

Imediat mă trăsnește ceva în spate.

Răsuflarea mi se blochează, creierii mi se bălăbăne. Să fie vorba de lovitura de cuțit vestită de către profet?

Nu mai știu. Ochii mi se încețoșează. Papainoagele mi se fleșcăie. Îndoiți-vă genunchi, sunați cimpoaie! La dușamele! Picere, pantaloni, chiștoace!

Oare mi se restabilește respirația?

Cucu!

În partea superioară, totul mi se înțepenește.

Cât de puțin însemnăm pe lumea asta!

SCOATEȚI-VĂ BATISTELE

Întrucât Bronson al sărăntocilor menționase un pumnal ca să mă impresioneze, am crezut că încasasem o afurisită lovitură de șiș; în realitate, era vorba de o cu totul altă armă. Pasionații de meștereală la domiciliu cunosc acest instrument foarte simplu, servind la baterea cuielor în marmură sau în beton. Scula seamănă cu o pompă de bicicloanță. Se pune cuiul în tub și se pistonează cu mici lovituri repetate. Forța de inerție face ca pereții cei mai duri să devină de brânză.

Cu o șmecherie ca asta acolitul lui Magot mi-a deteriorat temperamentul. Mi-a aplicat între cotlete orificiul mașinăriei și a început să pompeze de mama focului. A fost ca și cum aș fi încasat în cărniță o țepușă de vânătoare. Singura mea grijă: să găsesc suficient oxigen comestibil pentru a-mi urma destinul. O puzderie de oameni se întreabă, în fiștecare dimineață, dacă vor găsi ceva de clămpănit. Iar alții, încă și mai prost aprovizionați, se înverșunează să găsească ceva cu care să-și umfle plămânii; viața e grea.

Să-ți spun în amănunțime ce s-a întâmplat, ca să nu mori idiot. O nasulie expres! După ce mi-am pierdut cunoștința, mi s-au vârât în buzunar două pachete de prafuri. Poliția a stabilit că aveam în țoale o sută douăzeci de grame de cocaină. Or, într-o țară precum Thailanda, traficul de droguri e pedepsit cu moartea. Iată un cătun unde sunt comise cele mai nașpa depravări, dar care se joacă de-a marea rigoare represivă cu privire la un lucru ce se răspândește, vai, din ce în ce mai mult și-l găsești de vânzare la liber pe suprafețe mari (sau în jurul acestora).

Și altceva, de vreme ce abordez chestiunea: seringa conținea nu curara, ci morfină.

Copoii thai au recuperat-o, iar laboratorul lor a găsit pe ea amprentele mele, fiindcă i-o luasem lui Bronson. Sub toate latitudinile și longitudinile, asemenea gen de detalii se numesc probe. Am fost găsit bun de mititica, director-nedirector al poliției pariziene… Gălbejiților li se fâlfâie vertiginos de titluri, grade, pedigriuri scrise pe foi aurite. La ei acasă nu sunt decât ei. Incidentele diplomatice îi fac să se strâmbe de râs cum nici nu-ți închipui.

Să-ți mai semnalez că Moșul nu s-a neliniștit nici preț de zece secunde. Când s-a produs agățarea, el era ocupat să înhațe o altă animatoare de la *Gai Paris*; nu o galbenă, ci o cenușie (sânge amestecat, cu preponderență africană) care, aveam să aflu mai târziu, procura un efect irezistibil înviatului de prin părțile mediane.

Carevasăzică, în doi timpi și trei mișcări (dacă nu cumva invers), am suferit acea crudă agresiune cu pompa de bătut cuie, ale cărei sechele la voi păstra totdeauna, după cum mi-a mărturisit profesorul Durdeloigne[15], pe care, mai târziu, l-am consultat la Paris. Poliția m-a scotocit, m-a găsit purtător de droguri și m-a zăvorât. Și toate astea, dacă stai să te gândești, fiindcă o șmecheră de opticiană își aranja vitrina fără să poarte chiloți.

Totdeauna am fost frapat de perfidiile destinului. Dumnealui pare să se prezinte drept o chestie cinstită, fără intenții ascunse, după care începe să se prostească pe furiș – și foarte curând ajungi să-ți dai seama de rolul esențial jucat de dânsul în existențele noastre zgâlțâite.

La început, șocul cumplit administrat în spinare mi-a retras sagacitatea reflecțiilor, fiindcă durerea alterează funcțiile cerebrale; ceea ce nu împiedică gravitatea sorții mele să-mi apară în toată oroarea ei. Am văzut reportaje despre închisorile thai și despre execuțiile săvârșite aici. Firește, președintele Republicii Franceze va interveni în

favoarea mea, dar asta va lua timp – și e de ajuns o tensiune diplomatică între țara mea și cealaltă pentru ca șefii acesteia din urmă să se amuze „a da un exemplu”.

•

Am fost aruncat într-o temniță subpământeană oribilă și pestilențială, în compania unor oameni ieșiți dintr-o Curte a Miracolelor medievală. Găsești aici până și un chior, un șchiop, doi scrofuloși și un nenorocit de băiat care târăște după el, în chip de rochie cu trenă, un metru și jumătate de hemoroizi incontrolabili.

Nu-ți menționez duhoarea decât pentru ținere de minte, îndeplinindu-mi sarcina de romancier scrupulos. Damfuri dantești: fecale și putreziciune amestecate, urină și puroi, jeg și vânturi acumulate! Descopăr moace întunecate, devorate de bărbi, ochi sticlind de nebunie. Picturile lui Hyeronimus Bosch? Prin comparație, niște amabile tablouri de Corot!

Adresez acestei demne de milă găști un salut cu mâna și caut cincizeci de centimetri pătrați de sol liber, ca să mă așez cu picioarele încrucișate. Greu de găsit. Tovarășii mei de celulă – număr vreo zece – ocupă tot spațiul. În mod spontan, băiatul care-și pierde legumele consimte să-mi fac un pic de loc. Îi zâmbesc. Ceea ce îl face fericit. Ar vrea să-mi vorbească, dar pălăvrăgește într-un limbaj deloc curent. Dacă n-ar dispune decât de acest bagaj ca să vândă aspiratoare în cel de-al șaisprezecelea arondisment, n-ar putea mânca în fiece zi la *Lasserre*.

Domiciliat cu spatele spre zăbrelele ruginite, șed și cuget. De ce am fost fentat în felul ăsta? În ce scop?

Încerc să pieptăn puțin caierul. Sfatul lui Achille care ne punea în postura de plătitori de recompensă era *very good*. Imediat chestia s-a soldat cu intervenția elegantului chinez îmbrăcat în alb, care nu dorea decât să câștige parai. Dacă

participarea lui ar fi dat roade e altă poveste. Ceea ce mă siderează e capcana întinsă de Bronsonul colibelor. Tot ce urmărea el era să mă scoată din cursă. În ce scop? Cum oare arestarea mea poate servi intereselor acestor inși? Singura explicație pe care o întrevăd e asta: nenea Bronson bis e bine mersi vârât în răpirea lui Rosy și a amicului ei, editorul. Aflând că-și fac apariția niște tipi care nu vor să-i regăsească în viață pe cei doi, ci să capete dovada morții lor, hotărăște să mă neutralizeze „legal", dacă pot îndrăzni să spun asta, făcând să fiu arestat, apoi condamnat la moarte.

Omul cu hemoroizii ca o trenă regească îmi pune mâna pe genunchi și imită acțiunea de a fuma o țigară. Are poftă de tutun. Dar, cu excepția, din când în când, a unui Davidoff (rugați-vă pentru el), iarba lui Nicot nu e fieful meu. Așa că-mi pipăi buzunarele și ridic din umeri, pentru a-i da de înțeles că nu posed așa ceva. Mișcarea îmi îngăduie să simt, într-unul dintre reverele hainei, un cilindru dur. Care a scăpat percheziției.

Îmi rememorez despre ce e vorba: o invenție a Roșcovanului, cu care m-am înarmat la plecare. Și care se prezintă sub forma unui stilou cromat. În realitate, servește nu la scris, ci la iluminat, în locul peniței se află un proiector minuscul, cu diametrul cam cât acela al unei monede de cinzeci de centime, fiind alimentat de o baterie specială, a cărei intensitate este atât de mare, încât acțiunea proiectorului echivalează cu aceea a unei raze laser. Roșcatul și asistenta-nepoată-amantă a acestuia au lucrat vreme de două luni la invenția cu pricina, pentru a cărei folosire mi-au dat mie întâietatea. Pui fasciculul lămpii-stilou în felinarele unui neică și, instantaneu, respectivul pierde controlul cu realitatea; dacă vrei să știi, e o mega-nasulie echivalentă cu șaizeci de mii de amper-pârțuri. Am încercat-o pe Bérurier care, într-o clipită, a devenit blând ca un mielușel și supus de să-i folosești limba pe post de hârtie cu același

nume – ceea ce, chiar la un bătrân scârbos de teapa lui, nu e ceva curent.

Cu multă răbdare, fac o gaură în rever, ca să recuperez obiectul. Și abia ce îl strâng în pumn, că un gardian, a cărui privire scormonitoare îmi scăpase, intervine cu zbierete ascuțite (cu atât mai ascuțite cu cât sunt proferate în thailandeză), precum că „De unde ai luat asta? Ce e? Dă-mi-o imediat!” etc. Inventează tu urmarea, ți-o voi rambursa.

Cu prefăcută supușenie, întind mâna printre gratii, apoi declanșez obiectul. Omul tresare, încearcă să întoarcă capul – dar cucu, e prea instantaneu fascinat ce să mai.

— *Open the door, milord*! îi poruncesc.

Omul se supune. Ies și le fac semn prietenilor să se țină de tenderul meu. Ceea ce ei se și grăbesc. Dar nu-l slăbesc pe gardian numai pentru asta. Îl oblig să deschidă și celelalte cuști cu deținuți. Camarazii lui vin în fugă să se interpună. Așa încât capătă dreptul la lanternuța mea. Și sporesc, cu grăbirea lor eliberatoare, dârdora primei mele victime. În curând, toți pușcăriașii sunt pe coridor. În fruntea lor, mă îndrept spre ieșire. Portarii au și ei parte, prin pupile, de raza mea de supunere. Devenind oițe. Am impresia că mă plimb printr-un vis, acela unde voința ta este suverană și nu întâlnește nicio umbră de opoziție.

Nu crezi că Mathias ăsta e un geniu? Că ar merita două sau trei Premii Nobel împachetate în ambalaje de cadouri? Când te gândești că tembelul de Nobel nu a inventat decât dinamita! Mie-mi spui de recompense la adresa omenirii?

De-ai vedea hoarda de prizonieri în zdrențe, slinoși, răhățoși, păduchioși, scrofuloși răspândindu-se pe străzile suprapopulate din Bangkok, te-ar lua cu furnicături prin dindărăt, pe sub gogolaie și pe la periferia cardio-vasculară. E un oraș numai bun să-i joci asemenea festă. Aglomerația e atât de mare, populația e atât de

pestriță, atât de amărâtă în marea ei majoritate, încât răufăcătorii în despărțire de ocnă se pierd, cu arme și bagaje, în această mulțime, i se încorporează spontan, se diluează într-însa precum zahărul în ceai.

Cât despre mine, încă neafectat de încarcerare, care a fost prea scurtă, pornesc în căutarea unui taxi. Iar aici de așa ceva nu se duce lipsă.

La „pseudo”-grefa închisorii m-au ușurat de droguri în graba mare, ceea ce explică neglijența lor în a mă scotoci. Slavă Domnului că, de teama hoților de buzunare, mi-am lăsat la hotel pașaportul. Sunt absolut lefter, însă *driver*-ul va fi plătit la destinație.

Viața își recapătă înfățișarea plăcută. N-a fost vorba decât de un nor.

•••

Camera Bătrânului. Ciulesc urechea. Niciun zgomot. Cioc-ciocănesc. Aud un foșnet, un geamăt languros de femeie inoportunată.

Îmi deschide chiar respectiva. Goală, superbă, strălucitoare. Dacă gagica asta se prezintă la concursul pentru Miss Univers, celelalte postulante se vor declara pe dată învinse și vor da fuga la bideurile lor, să le umple cu lacrimi.

Întocmesc, la repezeală, lista nurilor săi: cei mai frumoși ochi din lume, plus cei mai sâni din lume, plus cel mai poponeț din lume, plus cea mai bimbirică din lume – asta ca prime puncte incontestabile. Restul va trebui să urmeze la categoria „primele, ex aequo”: gura, pântecul, genunchii. De criticat? Dacă ești cusurgiu, te poți lega doar de nas, marcat nițeluș de ereditatea ei negroidă. Dacă nu – *the* minune, *the marvel*!

Stupoarea mea îi e familiară. Sublima asta s-a obișnuit să provoace *tsunami*-uri în slipuri și *typhon*-uri în pupile.

— Ce dorești? se interesează într-o engleză care nu i-ar îngădui să ia notă de trecere, în Anglia, la o

teză despre profilaxia ciumei bubonice în timpul domniei Elisabetei întâi.

— Sunt prietenul domnului! o asigur, intrând în încăpere în pas de gâscă (fiindcă persoana produce asupra mea un efect pe cât de spornic, pe atât de spontan).

Închid ușa.

Odaia umbroasă miroase bine, a dragoste.

Taicamoșul zace răstignit de plăcere. Un frumos panaș de aristocrat frivol îi atârnă, fără convingere, pe coapsă, în poziție de repaus provizoriu. Nu-l credeam atât de bine dotat pe Chilug. Mereu îi surprinde pe cei din lumea lui.

— *Good*? îi întreb bogata tovarășă de pat.

— *Very, very, very good*! mă asigură ea, cu sinceritate.

Am impresia că poțiunea continuă să-și facă treaba și că Zglobiul și-a regăsit casanoveriile de odinioară.

Supraminunea adaugă, ca și cum ar oferi o explicație:

— E francez.

— *I am french too*, mă grăbesc să o asigur, având în vedere că andreaua mea a căpătat impetuozitatea unui ciocan pneumatic atacând Zidul cel de tristă amintire al Berlinului.

Dar află, o dată pentru totdeauna, o, iubite fiule, că în viață, când oamenii își pierd capul, trebuie să cauți un colțișor întunecat, să-ți vâri nasul în dinapoi și să aștepți până dumnealor și-l regăsesc. Zidul Berlinului a fost construit. Apoi dărâmat. Înaintea acestei ultime operații, existau niște nătărăi de o parte și de alta a lui; acum respectivii sunt împreună. Și istoria continuă: Stalin redevine un mare șef de stat, Ceaușescu un om foarte cumsecade, Henric al IV-lea un calvinist care putea a usturoi. Totul e bine pe marginea roții timpului! Dormiți, oameni buni! Dormiți pe urechea ailaltă!

Ea își etalează atuul de când intru în cameră. Primul pas l-a și făcut, fiindcă e în pielea goală; al doilea vine îndată, adică damicela îmi apucă, delicat, moștroflonțul. Crezuse că policarul și indexul rotunjite în semicercuri vor fi de ajuns să-mi ia măsura gâtului. Dar și-a dat seama de greșeală și face apel la întreaga lăboanță ca să pună stăpânire pe păstrăvul lui Schubert.

— În țara asta din Asia, cu codițe, nu sunteți învățați cu un asemenea gabarit? o întreb. Firește, galbenii sunt inteligenți, dar oare femeile preferă unui imbecil supradotat un inteligent deficitar de membrană?

Drept răspuns, cucoana îmi descheie pantaleonii. De mult timp n-am mai fost despuiat de o dameză. Și uite-o că mi-l șmirgheluiește pe Gogu la chiuvetă, ca să se asigure că e comestibil… La fel procedau cumsecadele ștoarfe din vremurile de odinioară. Niște mămici în felul lor. Te prefăceau într-o tocăniță apetisantă.

Când ajung în ținuta lui Adam, frumoasa Evă mi se așază pe dinainte în patru labe, solicitând de la înalta mea bunăvoință o proțăpire câine-câinească. Îmi plimb mâinile pe emisferele sale. Mătase! Catifea de mătase. Pieliță de piersică. E molcuță și călduță. Ții minte pielea lui Michael Jackson? Chestia aia înălbită, șmirgheluită, depigmentată, polizată, lustruită, făcută practic incoloră? Ei bine așa-i și asta, dar de la mama ei. Acordată de Creator. S-ar zice că e iluminată pe dinăuntru.

Nu mai obosesc să o mângâi, să strecor câte o carabă pe dedesubt, ca să omagiez babinele umede. Să-mi preumblu prin lăuntru primele falange, ca să pregătesc odaia de oaspeți. Fabuloasa gângurește ca o turturea.

Ceea ce urmează e frumos ca o melodie de clavecin în Capela Sixtină. De m-ai vedea, allegro mă tropăit, ți s-ar umple de lipici mătăuzul.

Lucrarea noastră înfocată îl trezește pe Moșul. Care, descoperindu-ne pe cale de a ne săvârși pe

impecabila mochetă, zâmbește fericit.

— A, te-ai întors, Antoine?

— În toate înțelesurile termenului, Achille.

— Micuța asta e o feerie, nu ți se pare?

— Absolut.

— Nu crezi că ar trebui să o luăm de nevastă?

— Cum să interpretez acest plural, boss?

— Înțeleg prin asta că unul dintre noi.

— Ai dreptul la prioritate, Achille.

— Nu neapărat, vârsta ar fi mai degrabă un handicap în materie. Îți las dumitale onoarea, micuțul meu bătrân. Am să fiu martorul dumitale.

— Mă flatezi, dar celibatul meu îndârjit a ajuns un apostolat. E, oare, nevoie să te însori cu frumusețea asta ca să-ți asiguri plăcerea nurilor ei?

— Apropo de plăcere, Antoine, ar trebui să procedezi la înțepătura finală.

— Îndată, dragul meu.

Mă dezlănțuie. Demoazela se pune pe urlat. Toată ființa ei e violent agitată. Sânii, deși tari, se izbesc unul de altul. Dindărătul drăgălaș nici nu i se mai vede, cu asemenea viteză execută mișcările de du-te-vino. Iuțeala fulgerului! Își sughiță țipetele, își tirolizează scâncetele. Superbă cavalcadă! Persoana se sloboade într-un urlet de lupoaică ce s-a eliberat din fălcile unei capcane tăindu-și laba cu dinții.

Culcată pe burtă, pare cuprinsă de agonie amoroasă. Muribundă de pe urma sexului prea tare solicitat.

Taica Mare coboară din pat și îngenunchează lângă dânsa. O răstoarnă pe plătit.

— Te rog să mă ierți, zice desfăcând picioarele logodnicei „noastre”, dar nu pot rezista ispitei, scumpa mea!

Și o descăpăcește autoritar, în ciuda slabelor ei proteste de demoazelă satisfăcută.

— Trăiesc iarăși, Antoine! Din plin! De ani de zile n-am mai cunoscut o astfel de frenezie sexuală. Am impresia că n-am să mă mai satur

niciodată, anunță încălecând-o pentru un trap săltat, de repunere în condiție.

Urmează o acuplare amabilă, gen domnul marchiz cu guvernanta copiilor. Îmbrățișarea intelectuală a oamenilor care au muncit pe brânci și-și acordă o micuță coțăială mondenă, ca să încununeze ziua de lucru, să-și dovedească lor înșile că pot aduce sacrificii plăcerii, fără a se purta deloc ca niște porci în rut.

— Va trebui să mergem să scoatem bani pentru individul care mi-a promis informațiile, zic.

— Îndată ce-o voi fi terminat pe doamna, Antoine. De altfel, am impresia că s-a înfierbântat prea mult și că noua mea penetrare îi degenerează în dureri.

La care îi pune deschis partenerei noastre problema de încredere, iar dumneaei recunoaște că simte nevoia unei pauze de răcire. Iar noi i-o acordăm cu dragă inimă și o culcăm înapoi în pat, cu zelul înțelept al unor amanți galantoni (ca niște francezi ce sunt), grijulii să-și protejeze iepșoara.

•••

Nu-i nevoie să fii celebrul San-Antonio ca să-ți dai seama că ne urmărește cineva. Oricare copoi autentic are simțul „îngerului păzitor”. Faptul că ne deplasăm în centrul unei aglomerații monstre nu face decât să întărească acest „fler”, fiindcă îl obligă pe supraveghetor să țină aproape de urmărit.

Chilug se duce la Barclays Asiatic Bank. Tipul strălucește într-o lumină albastră. I-am povestit recentele mele pățanii, dar abia dacă m-a ascultat. Trăiește cu toată ființa lui învierea amoroasă, iată-l din nou pe calea cuceririlor și a compostărilor de mare spectacol. Practic, nu mai credea nici în trecutul lui, și iată că acesta îi debarcă un viitor de aur.

Ghemuit în colțul mașinii, mă uit la valul de vehicule din urma noastră. Biciclete-taxi, pe care le acționează zdrențăroși ridicați pe pedale, cărucioare, camioane, mașini mici, vehicule cu

două roți, autobuze inimaginabile. Prin această hoardă feroce, claxonantă și zornăitoare, remarc un Porsche negru. Iată-mă informat: suntem urmăriți de frumosul chinez înțolit în alb. Tocmai acela pentru care Chilug se duce să scoată mălaiul. Băiatul vrea să se asigure că respectăm clauzele târgului.

Pe neașteptate, în timp ce circulația ajunge la saturație imobilizatrice, sar din automobilul nostru și mă năpustesc în fugă până la Porsche. „Frumosul chinez" e însoțit de unul dintre haidamaci. Deschid portiera dinspre acesta din urmă, îl înhață de reverele hainei, îl smulg din vehicul și-i ard un cap în nasul care, de pe acum, seamănă cu o omletă din șase ouă.

— Scuze, îi zic, nu sunt decât două locuri!

Și mă instalez în tărăboanța de unde l-am retras cu atât de puține menajamente. Șoferul își mângâie nodul cravatei imaculate și-mi zâmbește.

— Ciudat fel de a face autostopul.

— Brutal, dar eficient, îi răspund. Rezultatele contează. Mergem să căutăm dolarii „dumitale".

— Așa sper și eu.

— De ce ne urmărești, n-ai încredere?

— În Thailanda, cuvântul ăsta nu există.

— Mulțumesc că m-ai prevenit. Îngăduie, atunci, să ne luăm și noi niște precauții.

— Adică?

— Ieșind de la bancă, îți vom da jumătate – dar nu din sumă, ci din bancnote, cum se făcea în bunele westernuri americane de altă dată. Restul va rămâne într-un seif până ce ne vei da satisfacție.

— Și dacă refuz?

— Dacă ești sincer cu noi, de ce ai refuza?

Valul de mașini se pune iar în mișcare. Chestie haioasă: zdrahonul asiatic pe care l-am bumbăcit se ține după Porsche, să nu ne piardă.

— Ai un nume? întreb.

— Mă cheamă Shu[16].

— Ușor de ținut minte. Nu mi-ai răspuns: facem cum am zis sau fiecare dintre noi se întoarce la mama lui?

— Facem cum ai zis.

— OK! Niciodată nu trebuie să complici lucrurile când poți proceda și altfel. Dacă nu sunt indiscret, știi unde se află perechea dispărută?

— Da, știu.

— Cei doi sunt în viață sau morți?

Răspunsul cade aidoma unei ghilotine, cum ar scrie niște confrați adepți ai clișeelor și ai locului comun:

— Morți!

Simt în stern o mâncărime dezagreabilă. O tristețe imprecisă. Mă gândesc la cumsecadea Annie Versère, care-și arăta pitulicea în vitrină. Ce durere va resimți la aflarea veștii!

— Departe de aici?

— La marginea unei orezării, pe drumul spre Rayong.

Mă abțin să-l întreb dacă el însuși i-a trimis la moarte. Așa ceva ar risca să-l jignească.

ÎN CĂUTAREA TRUPULUI PIERDUT

Ciudată clipa acestei exhumări. Domnul Shu și musculoșii lui asistă, cu un aer detașat, la funebra operațiune. Frumosul chinez își lustruiește unghiile cu o minusculă perie de piele. Șade, de-a curmezișul, pe scaunul mortului, în Porschele a cărui portieră e deschisă. Doi *culi* mânuiesc cu ardoare târnăcopul și lopata. Natura stinsă e învăluită de o mare tăcere acvatică, tulburată doar de zgomotul uneltelor lor. Peste orezărie s-a întins o ceață lenește, ce se va ridica numai când soarele se va întoarce de după orizontul unde a plecat aseară să hoinărească. Ceva mai departe se înalță un pâlc de palmieri unde se urmăresc, silențios, niște maimuțe amatoare de farse.

Timpul trece. Regret că l-am lăsat pe Chilug la hotel, alături de „consiliera noastră". Nu că aș fi gelos, dar mă simt nițel singur în compania acestor indivizi ciudați. Îmi spun că, în loc să dezgroape pe cineva, sapă „propriul meu mormânt". În compania unor asemenea bandiți, nu poți formula decât gânduri pesimiste.

Terasierii (recrutați Dumnezeu știe de unde!) își încetinesc treaba. Unul dintre ei se apleacă în groapă. Nu știu ce mitocosește acolo; ar trebui să mă apropii, dar asemenea lucrări nu mă inspiră, după cafeaua-cu-frișcă-și-cornuri-calde de dimineață.

Ce bizară anchetă în țara asta, unde simțul valorilor a dispărut, unde viața omenească nu înseamnă nimic, unde crima face parte din existență, unde prostituția funcționează la toate nivelurile și reprezintă un soi de industrie agreată de puterea publică.

Culii lansează o chemare ce te trimite cu gândul la un țipăt de pasăre exotică. Aici funcționând

calea ierarhică, gorilele domnului Shu se duc într-acolo, privesc, se întorc la stăpânul lor și-i fac un semn. Filfizonul în alb lasă lustruitorul de unghii și merge și el. Se oprește, în picioare, în fața gropii. Superb. Bizară și frumoasă siluetă, misterioasă. Figură de romane de acțiune!

Spune, succint, câteva lucruri, punctate de gesturi care vorbesc mai mult. Apoi mă apostrofează:

— Dacă vrei să vii…

Vin.

Deloc vesel.

Două trupuri amestecate cu pământ. Un bărbat, o femeie, stâlciți în bătaie. Fețe tumefiate. În locul unuia dintre ochii bărbatului e o gaură de glonț. Gurile schingiuiților, deschise și pline de lut, pare să încerce o ultimă chemare în ajutor.

Hai, curaj, Sana, nu ești nicio femeiușcă, niciun șoricel!

Îngenunchez pe marginea gropii, îmi pun Minoxul în baterie și încep să-i blitzuiesc pe cei doi morți.

Asistenții se îndepărtează de cadavre, ca să mă lase să le mitraliez în voie. Notează că bieții răposați au mai fost o dată astfel. Un glonte a făcut să sară în țăndări calota sărmanei Rosy, în timp ce Trembleur, iubitul ei, a încasat două corcoduțe în plină moacă: una sub nas, cealaltă în ochiul drept.

Halucinant la acest spectacol e că doar capetele ies din pământ.

— Putem degaja una dintre mâinile fiecăruia? îi cer lui Shu.

Chinezul traduce. *Culii* se activează și dezgroapă la iuțeală o lăboanță a femeii, apoi una a bărbatului. Atunci sar în mormânt pentru o ultimă verificare. După ce, cu batista, am curățat mâna feminină, îi apăs degetele pe o tușieră pentru a le aplica, apoi, pe niște foi de carton. Reeditez operația asupra tovarășului ei de nenorocire. Ceilalți privesc, cu o indiferență neomenească,

cum acționez. Când mi-am încheiat trista îndatorire, Shu îmi întinde mâna, să mă ajute să ies din groapă.

— Ce facem cu trupurile? mă întreabă.

— Deocamdată, le lăsăm aici! hotărăsc.

Lui i se fâlfâie.

Înainte să urc în bolidul său, omul îmi întinde, scoasă din torpedo, o perie de haine, invitându-mă să curăț pământul care-mi maculează veșmintele; presupun că vrea să-și menajeze scaunele mașinii.

— Știi de ce au fost asasinați? murmur după o clipă.

— N-am idee.

— Dar știi cine i-a ucis?

— Nu-i treaba mea.

— Cum ai aflat că trupurile se găseau lângă orezăria asta?

Face o strâmbătură nerăbdătoare.

— Asta mă privește! răspunde cu duritate. Mi-am îndeplinit angajamentul, nu?

— Absolut.

— Deci mergem să luăm cealaltă jumătate a dolarilor?

— Evident.

Deschide radioul. Răsună o muzică gângăvită, care mă calcă pe nervi.

•••

Chilou șade pe terasă, bronzându-și calviția și savurând o vodcă cu sirop de fragi. Rețetă: pui într-un pahar o dușcă de sirop de fragi, adaugi un strop de zeamă de lămâie, două glasoane și umpli cu vodcă până glasoanele trec de marginea paharului. Zeița noastră stă, goală, pe o rogojină, la picioarele lui. Din când în când, Achille îi zice:

— Încă o dată!

Atunci ea se ridică și vine să-și încalece domnul și stăpânul, în dreptul feței, pentru ca acesta să-i tragă o limbăreală, în vreme ce, simultan, ea își interpretează un delicat vibratto. După ce a ajuns în port, descalecă de pe „baia de soare” a lui

Chilug, iar Tunsul își acordă un gât de vodcă-cu-fragi, ca să scape de gustul pițipoancei ei. Viața în deplinul ei înțeles. Într-o zi, voi scrie un book intitulat „Viața pe deplin înțeleasă”. Înăuntru se va găsi tot ce am reținut din existență: ticăloșia celorlalți, perfidia lor, meschinăria, lăcomia, gelozia, orgoliul. Faptul că sunt numai buni de sodomizat sau de pus să-ți tragă o ciocuială, fiindcă nu devin cu adevărat ei înșiși decât împinși de dorință. Voi povesti totul înainte de a mă căra, de a face reverența finală. Totul, așa cum le-am văzut bătându-se între ele pe jegurile astea vii. Voi vorbi și despre inconștiența lor, despre felul cum își petrec viața ignorând că vor crăpa – și, în același timp, cât de ușor e să clachezi! În ce măsură fiece clipă pe care o petrecem pe acest pământ ține de miracol. Dar ei, fanfaronii cu cocarde, își leagănă umerii. „Viața pe deplin înțeleasă”! Am notat. Voi comite bucoavna asta sub formă de tiflă.

Și alții, nu prea mulți, au scris înaintea mea, dar nu vor fi niciodată destui. Și nu vor sluji niciodată la nimic, doar ca să-ți faci sânge rău! Și poate ca să lase, și ei, urma unei nemulțumiri omenești printre porcii cuprinși de nebunie.

•

Așadar, invadat de o mare fericire la liziera vârstei sale înaintate, Achille gustă plăcerea prin toți porii: soare, sex, alcool, vanitate de mascul. Simte o formă de bucurie terestră. Vagabondează în beatitudini, cu trup și suflet.

— Înainte să plecăm înapoi, voi face o mare provizie din acest produs afrodiziac, mă asigură. Și când stocul se va epuiza, voi veni să-l completez.

Ancheta a trecut cu mult pe deasupra capului de mățiguș al lui Chilug. Care nici măcar nu-mi cere vești despre deshumare. Însă murmură:

— Poate ar trebui să mă gândesc să mă instalez de-a dreptul în Thailanda. Fetele de aici sunt fabuloase. O crezusem pe cea dintâi de neînlocuit,

iar asta nouă e de zece ori mai bună! Știu bine că, dacă o ducem cu noi, ba chiar dacă NOI o luăm de nevastă, într-o zi nu prea îndepărtată frumoasa păsărică își va lua zborul, ca să se cocoațe pe alte cozi. Da, cel mai înțelept e să rămân aici. Îmi voi aranja cu autoritățile șederea. Apoi voi închiria, cu anul, un apartament în acest hotel regal. Mi se vor acorda reduceri. Și când nu mi se vor mai acorda, la naiba cu avariția, Antoine. Ce zici de una ca asta?

Îmi torn un pahar de vodcă și Coca Cola, burdușită cu glasoane de mărimea ghețarului care a trimis la fund Titanicul.

— În planul sexualității îți va ieși socoteala, Achille, dar gândește-te la aspectul intelectual. Va fi un deșert!

— Sictir cu intelectualismul tău, San-Antonio! Mi s-a acrit să tot gândesc nobil. Vreau să mă întorc la starea de sălbatic, să redevin rugos și bădăran, arboricol dacă e nevoie, să vânez femela din cracă-n cracă. Să mănânc cu mâna, să-mi beau vodca din sticlă, să mă pârțâi din răsputeri când mă bântuie vânturile, să defechez prin lăstărișuri, să-mi pierd graiul articulat, în profitul onomatopeelor…

— Toate astea la *Mandarinul Oriental*? zâmbesc eu.

Râde și el.

— Haida-de boss! Dumneata ești cel de pe urmă gentleman al Parisului, n-o să ajungi un Tarzan de rahați! Și bimbirică se găsește pe toată planeta, iar pe Champs-Elysées mai cu deosebire decât aiurea.

La care el se tăvălește de râs. Îmi întinde mâna, îmi malaxează cu tandrețe degetele. Apoi simțul realității îi revine.

— Ei, și cum a fost expediția din dimineața asta?

Uf! Cât a întârziat cu întrebarea!

— Am dezgropat o pereche care, înainte de a fi ucisă, a fost torturată – fiindcă în paradisul nostru

thai nu se practică doar amorul.

— Și sunt chiar amanții pe care-i căutăm?

— Nu.

La care el se deslungește, ca să se așeze pieziș pe patul destinat băilor de soare.

— Știi, boss, oftez eu, o spaimă îmi umblă prin mațe. Tare mă tem ca șmecheria noastră (am milostenia de a nu spune șmecheria „dumitale") să nu fi cauzat asasinarea celor două persoane. Indivizii lacomi de pe aici, știind că suntem gata să plătim gras pentru dovada acestor morți și neavându-i la îndemână pe cei pe care îi căutăm, nu au ezitat să „fabrice" alți doi.

— Ești sigur? bâiguie, cu glas pierit, Încoțopenitorul încoțopenit.

— M-am dus și am pipăit cadavrele: era clar că moartea lor avusese loc abia de douăzeci și patru de ore. Mai mult, dețin proba absolută: le-am prelevat amprentele, iar acestea nu corespund celor ale domnișoarei Déprez, nici ale domnului Trembleur, cu care am avut grijă să mă înarmez de la Serviciul Buletine de identitate al Prefecturii de Sena.

— Și i-ai demonstrat banditului cumplita tragere pe sfoară în loc să-i verși și cealaltă jumătate a „primei"?

— Ar fi fost cel mai de pe urmă lucru de făcut, fiindcă era vorba de salvarea noastră. Dimpotrivă, i-am înmânat ceea ce aștepta și ne-am despărțit buni prieteni – cel puțin așa sper.

E copleșit de-a binelea Strămoșneagul. Până într-atâta, încât bătrâna lui codirișcă i se pare, brusc, derizorie!

— Ce-i de făcut, Antoine? Să ne admitem neputința?

— Niciodată, Achille!

— Bravo!

— Voi relua totul de la zero, oricare ar fi consecințele.

— Ai dreptate.

Ambarcații strâmte și lungi, a căror elice minusculă se află la capătul unui ax mai lung de doi metri, trec pârâind pe fluviu, pilotate de indigeni în zdrențe. Unele transportă călători și altele mărfuri arimate precar. Totul e colorat și pitoresc. Al nostru palace e un soi de insulă luxoasă într-un ocean de mizerie. Tărăboiul produs de circulația smintită urcă până la terasa noastră (apartamentele sunt insonorizate).

Mă gândesc la cadavrele de lângă orezărie. Să fim răspunzători de acești morți?

Ridic telefonul ca să comand închirierea cu ziua a unei mașini de barosan.

— Vin cu dumneata, hotărăște Moșcăilă.

— În niciun caz, Achille. Trebuie să ocupi postul de comandă, ca să veghezi cu ochii în patru; dacă am nevoie de ajutor, voi ști unde să te găsesc.

Totdeauna îl poți avea, cu niște formule drăguțe, pe nătărăul ăsta! Îi vâri aer în beșică cu pompa de picior care e orgoliul lui și el începe să strălucească. Nu ai de ce te teme: balonul îi e conceput să se dilate.

— Te întorci la prânz, Antoine?

— Desigur! îi răspund.

Dar înainte de a răspunde ar fi trebuit să-mi învârtesc de șapte ori limba în pitulicea invitatei noastre. În genul de galeră unde m-am îmbarcat, propui dar nu dispui.

Îți vei da seama de asta înainte ca soarele să meargă să lumineze scumpa noastră Franță.

O VIZITĂ CARE SE TERMINĂ PROST

Klong Rent-a-Car Agency ocupă tot parterul unui building așezat oarecum excentric. Dincolo de el e piața plutitoare, canalele noroioase, colibele așezate pieziș. Pute a pește putrezit, a legume desigur, a rahat asiatic. Turiști, în majoritate japonezi, mitraliază regiunea care mai de care. Poartă pălării de pai sau batiste înnodate la cele patru colțuri, pentru a se garanta împotriva mahomedului (dacă pot numi astfel soarele în această țară budistă).

Tumbărăul meu, un majuscul Jaguar verde-ca-apa, condus de un micuț thai ras în cap, rulează încetișor pin această carte poștală, înainte de a vira pe o platformă ce mărginește imobilul.

Agenția de locație e vastă, modernă, plină de geamuri din belșug. În holul de primire împărțit în tejghele e o răcoare suavă, datorată aparatelor de aer condiționat. O muzică indigenă dulce creează ambianța exotică la care visa turistul în apartamentul lui din Coventry sau din Chennevières. Fete în uniformă alb cu galben, a cărei fustă e despicată până la subsuoară, se activează în această ambianță artificială, cu zâmbete încarnate agățate de buze, cum ar spune amicul Aznavour (de la care, ia te uită, am primit o carte poștală înainte de a pleca, era în Thailanda, cu ultimul dintre fiii lui; așa ceva nu se inventează!). Funcționarele se grăbesc să mă satisfacă. Guri de mielușel, ochi în forma sâmburelui de pepene verde. Cer să-l văd pe șef, pentru a primi unele informații de ordin privat. O foarte frumoasă mă conduce într-o încăpere cu pereți de sticlă prea lustruiți ca să mai fie vorba de curățenie. Mobilă design. În spatele unui birou mare, ca o boabă de fasole, șade o tanti deloc

frumoasă, a cărei piele e la fel de apetisantă precum o vărsătură de hepatic pe un trotuar, și care vorbește la telefon neutilizând altceva decât niște consoane și vocala „i”. Vehementă mămica. Ori așa vorbesc toate damicelele de pe aici? În orice caz, râșnește strident și cu alura unui titirez sfârâitor.

Aștept să termine cu telezbanțul și mă apropii, amorsând o plecăciune asiatică de mare clasă.

— Regret că vă deranjez, doamnă, îi zic în engleză, dar sunt nevoit să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Puteți vorbi franțuzește, îmi răspunde, sunt vietnameză.

Dacă nu-i pui la socoteală pelticia indochineză, mămica folosește frumoasa noastră limbă la fel de bine ca și domnii Marchais și Tapie.

Amabilitatea îi e limitată. Simt în ea femeia debordată de preocupări. Fără a tergiversa, îi fac un rezumat al situației care mă aduce la Bangkok. Perechea dispărută, care a plecat de la hotel la bordul unui vehicul al companiei sale. Îi furnizez data acestei plecări și chiar ora.

Ea mâzgălește nișe însemnări cu un creion pe un bloc notes, apoi se deplasează cu scaunul rulant până la claviatura unui calculator pe care bate cu un deget dexter[17]. Manevra declanșează niște texte pe ecranul de sticlă. Zăresc și ceva cifre. Virtuoasa continuă să bată. După un moment, declară:

— Domnul Trembleur și doamna au cerut să fie duși la Phuket, hotelul *Tak Heuband*[18].

Am, deodată, impresia că, într-o încăpere toridă, cineva a pornit ventilatorul.

— Și au ajuns la destinație? întreb pe un ton speriat.

Întrebarea o șochează.

— Cu siguranță, domnule; cursa a fost plătită cu un card de la American Express.

— Aș putea vorbi cu șoferul mașinii care i-a dus acolo?

— Dacă e aici, nu sunt niciun fel de probleme.

Verifică numele tipului și e chiar acela anunțat de portarul hotelului nostru.

— Este vorba de domnul Sim. Întreb la serviciul de rulare unde anume se găsește acum.

Pălăvrăgește la un microfon și-i aud glasul reverberat de un ecou, foarte aproape de noi. Telefonul interior clipește. Ea ridică receptorul, ascultă.

— Domnul Sim e plecat să ducă la aeroport niște clienți, mă informează cutia de păstrat tutunul; ar trebui să se întoarcă în circa o oră. Dacă doriți să-l așteptați, avem un salon la dispoziția dumneavoastră.

Îi răspund că mersi-frumos-dar-mă-duc-să-dau-un-tur-pe-la-piața-plutitoare-ca-să-mi-omor-timpul.

La care ea îmi răspunde cu o mimică semnificând ceva cam ca „E-problema-ta-băiete-fiecare-face-face-face-ce-i-place-place-place". Și se afundă, năvalnic, în treburile ei, ceea ce e cea mai bună utilizare pe care și-o poate da sieși, de vreme ce nu e frumoasă.

•

De când sunt pe lume am văzut, episodic, imagini ale acestei *marka* lacustre, cu barcazurile ei plate, lipite bord în bord și încărcate, de să se scufunde, cu mărfuri. Negustori și negustorese în costume populare, rumoare stridentă, mirosuri de mirodenii și de mâncăruri nesigure, totodată de mâl. Totul face parte din sferele sus-puse și de neocolit ale turismului internațional. Pe fluviu continuă să se circule, iar dârele elicelor fac să se legene munții de provizii de pe vapoarele-prăvălie.

— O plimbare, Sir? îmi propune un micuț terchea-berchea galben, purtând o bandă roșie în jurul capului.

Îi fac semn că nu, dar el insistă.

— O să-mi dați cât doriți – și știu eu un loc.

Face cu ochiul, ridică un deget puternic spatulat și adaugă:

— Ceva ce n-ați văzut niciodată.

Atunci mă gândesc că, de vreme ce tot am un ceas de împușcat, pot foarte bine să-l folosesc descoperind ceva folclor nelovit de gonococi, nu? În viață trebuie să te instruiești. O, probabil mă va duce la niște boarfe rău famate, a căror specialitate constă a ți-l unge pe Gogu cu ulei de migdale dulci, ca să nu scoată scântei, dar depeizarea are și ea farmecul ei, chiar dacă damele cu pricina nu au deloc așa ceva.

— OK!

Barca îi e amarată ceva mai încolo, de un țăruș putrezit.

Mă sui în ea, luând seama să nu cad în apă – cea din urmă posedând o culoare și un miros care nu mă gustă neam.

Nava acestui târâie-brâu e propulsată de un vechi Johnson de 5 cai putere, care strănută ulei ca un apucat. Dar, în ciuda neajunsurilor, ne deplasăm rapid pe canalul inert. Pilotul manevrează printre roiurile de bărci. Ceea ce mă trimite cu gândul la Place de l'Etoile, la ceasurile 6 seara. Nu poți să-ți vâri mâna între două droaște, și totuși nimeni nu se tamponează.

Ambarcația iese din piață și intră pe un canal secundar, mărginit cu bambuși. Unde naiba mă duce gondolierul ăsta? Lucru curios, nu sunt deloc îngrijorat. M-aș putea teme de o capcană, dar sunt încrezător aidoma gagicii Sainte-Honorine, cum ar spune Rocard, care uneori are un foarte ascuțit simț al umorului.

Barca se năpustește printre acei bambuși, și linul ei siaj se strivește repede de malurile strâmte ale canalului.

— Mai e mult până acolo? îl întreb pe tip.

Cu banderola lui roșie, seamănă cu un corsar de operetă.

— Am ajuns! îmi răspunde, arătând, printre plantele înalte, un acoperiș ca de pagodă.

Încă un minut de bârâială și ieșim într-un ochi de apă servind drept parking pentru alte ambarcații, de același tip cu a noastră. O construcție vopsită în verde, de dimensiuni destul de mari, se oglindește în valurile bazinului. Te trimite cu gândul la vreun templu, și-mi spun că, la urma urmei, piroghierul îmi va arăta unul dintre acei Buddha de două parale al căror secret îl dețin țările de pe aicea; nimic mai grețos decât burduhănoșii ăștia plini de obezitate triumfătoare. Degeaba asemenea divinități sunt reprezentate în aur sau în jad, că le găsesc tot înfricoșătoare, mai ales neomenești, ceea ce e grav pentru un zeu! Am acasă o Sfântă-inimă-a-lui-Iisus din ipsos veritabil, pe care o portugheză cumsecade ne-a adus-o dintr-o vacanță și care te dă afară cum nu-ți poți închipui. Domnul Nostru seamănă cu un băiețandru coafor de dame de la periferiile Lisabonei. Preconizam o neîndemânare deliberată ca să termin cu această operă de artă, dar Féloche a mea, care e o pioasă, a pretins că, kitsch sau nu, bustul cu pricina se dorea o reprezentare a Domnului, că a fost vândut și cumpărat ca atare și că a-l distruge însemna un sacrilegiu. Am aprobat justețea raționamentului său; și de atunci „Sfânta Inimă” tronează pe o comodă, în camera de oaspeți, între un sfeșnic de aramă, cu toartă, și fotografia bunicii de când era fată. Așa încât îmi spun că, în ceea ce-i privește pe Buddha, trebuie să le mulțumesc și să le tolerez hidoșenia fiindcă, pentru unii dintre frații mei oameni, îl închipuie pe Dumnezeu.

Poți înțelege una ca asta?

Ești sigur? Cu unul ca tine îmi e mereu teamă.

Mentorul mă duce spre clădirea cu acoperișul ca niște gene de travestit. După ce treci de ușă, dai peste un local împodobit cu un soi de ambrazuri, dar lumina de aici e atât de intensă, încât atâta e de

ajuns ca să lumineze încăperea. Încăpere mobilată doar cu banchete de pluș, pe care șed câțiva occidentali cu aer stingherit. O gazdă seducătoare, îmbrăcată cu două margarete în țesătură și cu o fustă strâmtă și lungă cât poponeața merge de la unul la altul, ca să le propună ceai. Ceainicul, ca și ceșcuțele minuscule, le ține pe o tavă legată cu o curea și sprijinită de pântece. Scena pare foarte „orientală”, ca într-un vechi *book* de Claude Farrère.

Corsarul meu de Club Med îmi zice să iau loc.

— Ca să ce? îl întreb.

— Ca să vă așteptați rândul!

Pe mine unul locurile unde se dă păsărică și se strigă: „Următorul” nu m-au inspirat niciodată.

— N-am timp! i-o retez.

Nenea îmi zâmbește.

— Atunci doar faceți o vizită? Vizita costă douăzeci și cinci de dolari.

— De acord!

Pierde-vară mă călăuzește către o gagică pe care n-o văzusem, fiindcă se ține după un paravan. Submadama, presupun. Căreia îi vorbește și-mi arată că în tovărășia ei trebuie să dau verzișorii.

Ceea ce eu fac.

Taxa de ședere fiind achitată, omul mă duce la o ușă în care bate. Ne deschide o huidumă. Acesta poartă un veșmânt lung, de mătase neagră, cu borduri galbene, ca și o bonetă rotundă, destul de asemănătoare cu aceea a chirurgilor.

Iată-mă într-un coridor lung, identic celui de la o închisoare. Niște uși se succed, pe stânga și pe dreapta. Câte un geam e amenajat în fiecare dintre ele. O perdea montată pe dinăuntru permite obstruarea lor, dar cea mai mare parte rămân deschise, îngăduind să se vadă ceea ce se petrece în odaie.

— Priviți! mă invită barcagiul. E foarte interesant.

Așa că mă uit.

Interesant? A spus că interesant? L-aș masacra pentru un asemenea adverb!

Mârșăvie! Am văzut la viața mea niște chestii deloc atrăgătoare, ba chiar de-a dreptul abjecte. O, câte n-am văzut! Dar ceva care să atingă un asemenea grad al abjecției încă niciodată.

Închipuie-ți o canapea mare, de cel puțin trei metri lățime. Și pe ea un grăsan care sodomizează un copilaș de abia cinci ani. Îmi scapă un geamăt, alcătuit din indignare, milă și rușine. Sărmanul micuț stă îngenuncheat pe o enormă pernă pătrată, cu brațele în jurul capului, iar ticălosul îl penetrează cu aprige zvâcniri de șolduri și cu o expresie libidinoasă pe chip. Apoi monstrul se slobozește monumental, se ușurează cu o furie voluptuoasă, aproape regretând că bietul copil nu țipă de durere. Dar îngerașul prostituat a depășit stadiul durerii. O pasivitate sumbră anihilează în el orice reacție. Se lasă siluit fără să protesteze; și cine știe, în acest grad de totală supunere, poate că se plictisește?

Eu – mă cunoști. Și, de nu mă cunoști, îi vei fi auzit vorbind despre mine pe Pierre, Paul, Jacques sau Léon. Un puștan e ceva sacru. Faptul că, la Sarajevo sau aiurea, acești micuți sunt uciși îmi preface sufletul în torță; dar când niște juisori infami plătesc ca să-i sodomizeze, mă ating nouăzeci de grade de nebunie.

Ușa e închisă pe dinăuntru cu un zăvor. Pe care îl învinge cu o izbitură de umăr. Mă năpustesc la sodomitul de copilași și-l smulg din dosuleț ul îngerului-necăzut. Un copil nu e decăzut niciodată, indiferent ce-ar face. De-aș avea la mine ceva potrivit, i-aș tăia porcului daravela, pe care o are îndoită ca un ghidon de bicicletă. Dar asta nu se poate, așa încât capătă dreptul la o lovitură cap în plină vitrină; simt plesnind un cartilaj, poate chiar osul? Îl fac să se tragă înapoi, se împiedică în nădragi și cade pe spate. Atunci îi trag în cuibar un

șpiț susceptibil să zdrobească un rinocer adult. Ceea ce îl face să leșine.

Gogoloaiele încep să i se umfle, să se învinețească, să devină din clipă în clipă mai nesănătoase. În turbarea mea, îl șutez din nou între picioare – și dacă l-aș putea scopi, ziua de azi ar avea o semnificație, la naiba! Dar oricum și-a căpătat porția.

Copilașul nu s-a așezat pe canapea și mă privește fără vreun interes. Existența nu-l mai solicita direct. A plecat pe o altă planetă, unde nu mai contează decât viciul. De-a ce să te mai joci când, la cinci ani, primești, cât e ziua de lungă, codirișți pe dindărăt? Ce dulciuri îți mai poți dori, când niște brute ți-o dau în gură care mai de care, care mai de care mai moșneag? Ah, porcărie de soartă!

Grăsanul sughiță, cu tot leșinul lui. De i-ai vedea genitalele, ai zice că a fost spintecat un vițel ale cărui mațe zac pe solul minor.

În aceeași clipă încasez în ceafă un pumn zdravăn. E paznicul bordelului, care a intervenit, alertat de ghidul meu. Mă clatin dar nu cad. Scântei albastre și aurii, de toată frumusețea, îmi dansează în priviri. Mă întorc cu fața spre agresor. Omul îmi proptește în burtă un coșcogea pistol de cowboy. Nu are deloc un aer conciliant. Mă vizionează cu două săgeți îngemănate.

Micul corsar de bâlci apare în fugă, cu sufletul la gură. Urmat de un ins pe care îl cunosc bine, îmbrăcat în alb din cap până-n picioare, și care nu e altul decât chinezul care ne-a taxat pentru a ne oferi doi morți confecționați pe măsură și la comandă.

— Ia te uită! face el, fără să se mire prea mult.

Iar eu, dominându-mi surpriza:

— Te ocupi și cu prostituarea copiilor?

Omul rămâne grav. Veșnicul lui zâmbet a plecat în vacanță.

— Ce te-a apucat de-mi agresezi clientela?

— Îi numești clienți pe indivizii precum sacul ăsta cu rahat? Cum de poți sacrifica niște nevinovați unui asemenea trafic mizerabil? Ai pierdut orice urmă de demnitate omenească?

În loc de răspuns, el se apleacă spre grăsanul violator și-i pipăie jugulara.

— Nu, liniștește-te, îi zic, nu e mort și îmi pare rău.

Omul în alb își regăsește, în fine, surâsul, numai că acesta, departe de a-i lumina fizionomia de culoarea bronzului, i-o întunecă.

— Nu am darul dumitale de a produce cadavre, adaug. Te-ai gândit vreo clipă că m-aș înșela și aș lua perechea din orezărie drept cea adevărată?

Cerberul cel gras continuă să-mi țină în burtă pistolul, exact în scobitura delicatului meu stomac. Trebuie să fii țăcănit ca să crezi că, în felul ăsta pueril, poți neutraliza un emerit de gabaritul meu. Și e timpul să i-o demonstrez. Când eram un mucos, încercam să prind muște cu mâna, cum fac toți țâncii. La început, dădeam chix, fiindcă veneam cu palma pe deasupra mesei pe unde umblau dumnealor și mă alegeam doar cu niște la revedere. Abia pe urmă m-am prins că, pentru a captura astfel de diptere negre, trebuia să ridic mâna pentru a compensa rapiditatea lor.

Și în cazul de față principiul e același; astfel încât lăboanța mea captatoare de flintă pornește în același timp cu rotula expediată în punguța cu doi bani a proprietarului. Și simultaneitatea asigură succesul. Cuie! Înainte ca eunucul cel gras să se fi strâmbat, mandea i-a și înșfăcat archebuza. Pe urmă îi dau dreptul la o lovitură de crosă în temporal, care îl culcă la pământ. O lamă de cuțit strălucește. Mă întorc și trag în tipul în alb care pretindea să-și ofere glota subsemnatului. Chinezul încasează în portret cadoul meu și pare siderat.

— Vrei să-ți spun ceva, Cavaler Aiax? Ai căpătat, în fine, ceea ce meriți.

Iată ce-i declar, fără animozitate, dar din tot sufletul. Privirea îi îngheață, sticloasă. Moare pe dinăuntru marele tembel; nu cade decât după aceea. Dar definitiv și pe bună dreptate!

Și, privindu-l, mă gândesc instantaneu: „Și tu, Antoine, ești un om mort!”

Într-o țară unde ucizi cu atâta ușurință oameni care nu ți-au făcut nimic, ce pățesc cei care doboară caizii lumii interlope?

Micul gondolier clănțăne de spaimă. Scena e aproape burlescă. Grăsanul poponar (olandez, presupun, sau nemțălău, în sfârșit, mai degrabă nordic) zace pe grămada lui de gogoși tumefiate, mereu groggy. Cerberul care a încasat-o prin părțile domeniilor face la fel. Omul în alb își va întreprinde curând rigiditatea cadaverică; cât despre sărmanul băiețel, cauză inocentă a acestei hecatombe, el continuă să privească nicăieri și să bată în divan cu călcâiele.

Trag perdeaua de la ușă.

— Vino cu mine și fii cuminte! mă adresez corsarului de baracă de bâlci.

Știi ce reacție are?

— Unde? mă întreabă.

— De mi-ai spune tu, îi răspund, închizând ușa privată de zăvor.

A TRĂI E O OBIȘNUINȚĂ

Există momente, precum acesta, când regret că n-am cumpărat un magazin cu articole de fierărie, bine plasat, în fața portului. Mama ar fi ținut casa, aș fi avut un băiat de prăvălie oleacă bețiv și aș fi pus-o cu farmacista, după ora de închidere a prăvăliilor. Poate m-aș fi însurat și aș fi avut vreo doi sau trei țânci, ca să-mi asigur neliniștile și necazurile?

Și, în loc de asta, iată-mă, la această oră grețoasă, pe cale de a fi vânat de moarte de către lumea interlopă și poliția unei țări mai altfel decât celelalte. Bucurie mare, nu?

Străbatem în sens invers sala de așteptare unde niște depravați internaționali își așteaptă rândul la trista fericire de a i-o trage unei micuțe ființe resemnate, care le-o scoală în loc să meargă la școală. Operez un travling lent în fața acestor masculi nedemni, încercând să le transmit indicibilul meu dispreț.

Ne întoarcem la barcă, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Mă gândesc cu viteza cu care se învârtește lama unui ferăstrău. Ce să fac? Unde să mă duc? Îndată ce-l voi părăsi, băiatul cu banderolă roșie are să vorbească. Să mă întorc la mașină? Inutil. Până să o recuperez, va fi dată alarma.

Barcazul se leagănă sub greutatea mea. Tipul își lansează bătrânul Johnson-castronel, care bârâie, fumegând negru.

— Nu! îi strig când se pregătește să cotească la stânga, pentru a lua drumul de întoarcere.

Nu eu am scos strigătul, ci micuțul meu spiriduș interior. De o bună bucată de vreme nu-ți mai vorbesc despre dânsul. Totuși dragul de el e mereu acolo, slujindu-mi drept subconștient. Drept paznic

de far. Uneori, când mă aflu într-o crudă expectativă, ia hotărâri în locul meu.

— Dar unde? ripostează placidul barcagiu.

Îi desemnez direcția opusă.

Fără a fi contrariat, omul rectifică traiectoria și se angajează pe canal, printre bambuși și plante acvatice. Păsări cu zbor greoi fug la apropierea noastră. Unele sunt sidefii, altele galbene, există și unele cu egretă, ca pe tapiseriile chinezești.

În mod vizibil, acest curs artificial de apă se îndepărtează de Bangkok. Băiatul pilotează având aerul că se gândește la altceva sau, mai exact, la nimic.

— Scoate-ți banderola roșie! îi poruncesc.

El își smulge podoaba și o aruncă pe fundul bărcii.

— Acum scoate-ți haina.

Iată-l gol până-n brâu. Aceste precauții ți se par, fără îndoială, derizorii, dar eu le găsesc înțelepte. Cu ținuta astfel schimbată, tânărul nu mai corespunde semnalmentelor susceptibil a fi date despre el. Așa a ajuns un anonim. Dimpotrivă, mandea îți sare în ochi. Ar trebui… ce-ar trebui?

Mă dezbrac la partea de sus. Poate că așa sunt mai greu de remarcat?

Băiatul mi-a înțeles intențiile. Se apleacă și, fără a lăsa din mână cârma, scoate ceva de sub scândura fixată la pupa. Îmi întinde o pălărie conică, din paie împletite, numită de către noi, coccidentalii, „pălărie chinezească”. Mi-o pun pe cap. Dacă stau aplecat, este virtual imposibil de văzut că sunt european.

— De ce? îl întreb, bulversat de ajutorul lui spontan.

— Am petrecut doisprezece ani la club, îmi răspunde el.

— Ce club?

— Acela de unde venim.

Pricep totul, în mare.

— Vrei să spui că și tu ai fost un copil prostituat?

— Da. Când am depășit vârsta, Nan m-a angajat ca hăitaș. Acum recrutez clienți, ca să-i duc la club.

— Nan e omul în alb?

— Da, Shu Nan.

— Ți se pare că am avut dreptate să trag în el?

— O, da! Atâta aș fi vrut să-l omor chiar eu! Aș fi luat un bambus ascuțit, să-i soț ochii, pe urmă i-aș fi tăiat sexul și aș fi umplut rana cu ardeiași de cei roșii.

Pentru prima oară se însuflețește. O transă, ieșită dintr-un vis repetat fără ostenire, îl face să freamăte.

— Aș fi așteptat apoi zile întregi înainte de a-i vârî bambusul în dos, până să-i iasă pe gură!

Zâmbește la evocarea scenei construite de-a lungul timpului și amănunțite noapte de noapte.

— Păcat, oftează. (Apoi, temându-se că m-a dezamăgit:) Dar sunt mulțumit și așa.

Îi întind mâna:

— Cum te cheamă?

— Chi O Po[19].

Îmi atinge vârful degetelor, fugitiv, fără efuziune.

— Când vom fi arestați, voi spune că m-ați obligat să vă ajut la fugă, nu?

Practic băiatul.

— Evident, le-o voi spune chiar eu, înaintea ta, și mă vor crede, fiindcă am păstrat revolverul paznicului. Crezi că e fatal să mă aresteze?

Încuviințează.

— Da, e fatal. Nu poți să-l omori pe Nan și să scapi; toți șefii din țară vor porni după dumneavoastră. Și când vă vor găsi, dacă mai aveți timp, trageți-vă iute un glonț în cap, că de nu moartea vă va fi cumplită: vă vor tăia în bucăți, de viu, și asta va dura zile în șir. O, da, păstrați un

glonte pentru dumneavoastră, sir. Va fi cel mai frumos cadou pe care vi-l veți fi făcut vreodată.

Simpatic, nu?

Într-un copac uriaș de pe mal, două maimuțe de despăduchează cu gravitate. Le invidiez!

•••

La capătul acestui canal se deschide un altul, ceva mai larg și care e circulat. Stau aplecat în față. Din fericire, am corpul bronzat. Dacă aș fi avut culoarea rahatului de lăptar, aș fi atras privirile.

Degeaba îmi storc creierii, nu reușesc să pun la cale un plan valabil. Marile mele proiecte avortează îndată ce le concep. Toate tentativele se vădesc derizorii. Să fug? Unde și până când? Iată, a trecut aproape o oră de când navigăm, cu singurul scop de a pune o cât mai mare distanță între locul „dramei" și autorul ei. Nu dispun decât de puțini bani: vreo cinci dolari.

Deodată, Chi O Po se întoarce.

— Poliția! mă avertizează.

Într-adevăr, auzim un huruit de motor care nu seamănă cu celelalte, fiindcă e teribil de puternic.

— Aruncați-vă în apă, între barcă și mal, și țineți-vă de frânghia asta! îmi poruncește băiatul.

Zis și făcut.

Mă azvârl în zeama noroioasă, algoasă, putredă.

Mă țin lungit pe lângă barcă, agățat de capătul de funie. Tovarășul meu a redus viteza. Apa îmi trece de creștet și, ca să respir, trebuie să scot capul din valuri. Plante fluide mi se lipesc de corp. Pilotul se ține spre țărm, ca să mă ascundă; dar dacă pe mal se află cineva, risc să fiu văzut.

Huruitul se amplifică. Trag o zdravănă înghițitură de aer și încerc să bat recordul lumii la scufundări. Cu clăpăugele în borșul infect, nu percep prea bine zgomotele, care devin o rumoare improbabilă.

Lupt cu disperare împotriva asfixiei, spunându-mi că fiece secundă de imersiune îmi poate scăpa

viața. În ciuda acestei stări proaste, constat vă vedeta încetinește treptat și că se oprește. Doamne, *forget me not, please*!

Mă aflu acum atât de aproape de mal, încât trebuie să-mi strecor trupul pe sub barcă, pentru a nu fi strivit. Abia dacă mai păstrez un capăt de moacă lângă curbura provei, dar prea puțin ca să înfloresc de fericire. Las pentru altă dată viața în roz.

Urmează niște lovituri, un tangaj accelerat, care mă face să beau ceașcă după ceașcă de apă.

Glasuri de indochinezi, ascuțite, „pițigăiate" cum zicea bunica. Apoi huruitul motorului explodează iarăși. Curcanii își iau valea. Barca îngustă e bumbăcită de valurile stârnite de șalupă. Trebuie că nu e singura care joacă tontoroiul pe apa canalului. Puțin le pasă caraliilor de tornadele stârnite!

Vaporul meu continuă mult timp să se agite, săltându-și nasul, sucindu-și poponeața. Dar în cele din urmă se potolește. Totul se calmează progresiv. Aștept cât pot de mult, apoi trec către partea din față a bărcii. Canalul pare pustiu. Nici pe maluri nu zăresc pe nimeni.

Scot capul din apă, apuc marginea ambarcației și încep să mă aburc. Drăcăria dracilor! Stupoare completă: caicul e gol. Nici urmă de Chi O Po – sticleții de apă l-au luat cu ei. Înainte să-l aresteze, l-au lăsat să-și lege cuirasatul de crengile cufundate în ciorbă.

Iată-mă singur!

FRUMOASA DE CALITATE

Singur-singurel!

Înainte să mă salt în barcă, încerc să pricep. De-a lungul întregii noastre vieți râioase suntem fără încetare confruntați cu mistere. Unele mari, de interes național, altele mici, ba chiar minuscule, individuale, ce mai.

Reunindu-mi facultățile, hotărăsc în cele din urmă ceea ce urmează: copoii (sau alți indivizi, la fel de puțin recomandabili) s-au aruncat pe urmele noastre. Poate că acești urmăritori luaseră la bord pe cineva care-l cunoștea pe Chi O Po, de pildă pe gardianul seraiului, huiduma molestată de mine? Micuțul și viteazul meu complice a fost recunoscut. L-au silit să oprească barca. L-au întrebat ce s-a întâmplat cu mandea. Va fi declarat că l-am obligat să mă debarce undeva, pe drum. Atunci tipii de care îți vorbesc l-au forțat să vină cu ei, ca să le arate locul unde mă cărasem. Crede-mă că ipoteza asta e beton și că sunt gata să pariez cu tine pe o noapte pe Muntele Pleșuv contra o noapte cu nevastă-ta că, mersi bine, așa s-au petrecut lucrurile.

Aștept directive de la spiridușul meu, dar găgăuță pe semne că-și face siesta, fiindcă mă lasă baltă ca pe un prezervativ vechi, folosit de o duzină de ori.

Așa că trebuie să hotărăsc de unul singur.

Situația se prezintă cam după cum urmează:

Pantalonii și slipul îmi sunt ude, ca și șosetele. Imposibil să mă deplasez cu asemenea hanțe pline de alge verzi și puțind a nămol.

Din fericire, am avut reflexul salutar de a-mi scoate bărcuțele înainte de săritura în apă.

Îmi desăvârșesc restabilirea, ca să inventariez ambarcația. Îmi regăsesc țoalele hărăzite emisferei

de nord, ca și șalupele, cămeșa chinezească, plus un șort plin de țărână, aparținând bunului Chi O Po. Îl probez, fără prea mari iluzii, având în vedere dimensiunile reduse ale proprietarului, și descopăr, cu încântare, că veșmântul nu-i aparținea lui, fiindcă aproape e prea mare și pentru mine. Îmi pun cămașa, după ce am rupt-o în fâșii, pe urmă șortul. Îmi trântesc din nou pe scăfârlie ciuperca conică, îmi trag mocasinii ușori, îmi recuperez portofleonțul, mălăieșul, pistolul cerberului și, trăgând vaporul cât mai aproape de mal, sar pe uscat, abandonându-mi hanțele Cerruti.

Cinstit vorbind, nu cred că voi putea merge prea departe în echipamentul ăsta. Se organizează o vânătoare de oameni de mare spectacol – și deja am avut dovada.

Mă felicit că nu l-am îmbarcat pe bunul Achille în această escapadă. Cum va reacționa cumsecadele Tăgârță constatând că nu mă întorc la hotel? Oare i se vor „face mizerii”? Va fi aruncat la pârnaie? Mizez pe faptul că vârsta lui înaintată, clasa lui înaltă și relațiile lui sus-puse îl vor ajuta pe Moșneag să scape basma curată. Totodată, și mai ales, mizez pe talanții de care dumnealui dispune.

Până una-alta, merg de-a lungul unei orezării unde lucrează niște dame cu picioarele goale și fustele suflecate. N-am vreme însă să mă benoclez la coapsele celor mai șucare dintre ele. Las pe altă dată compostarea (cel puțin sper s-o mai apuc).

Tot umblând, depășesc limita zonei semiinundate. Și atunci descopăr un nene foarte bătrân, adormit la umbra unei pânze întinse pe doi țăruși în cruce. Nu departe e castronul lui cu ceai, pus pe pietrele înnegrite ale unei mici vetre stinse. Sumarul bivuac mai conține un soi de săpăligă cu coadă lungă. Cu pași de pisică, mă duc să o șterpelesc. Mi-am amintit de filmul lui Fernandel, *Vaca și prizonierul*, unde un soldat francez fuge

din lagărul de prizonieri și pe urmă din Germania, trăgând de funie o vacă.

Totdeauna trebuie să te gândești la amănuntul care adoarme vigilența. Cu săpăliga pe umăr și cu pălăria chinezească, am căpătat silueta perfectă a unui țăran thai care se întoarce de la muncă; îmi privesc umbra care, în mod oficial, mă informează că așa este.

Mă gândesc la maica Versère, opticiana care, cu sau fără chiloți, își vede de treabă, foarte liniștită, în magazinul ei. În ce nasulie m-a vârât scumpa de ea! O blestem pe sora ei vagabondă. Nu putea, gagica Rosy, să meargă și ea la Veneția, ca toată lumea? Ce speră turiștii ăștia de vin să dea de dracu' într-o asemenea țară de două parale? Se iau drept Marco Polo? Polo pe dracu' ghem! Să ți-o tot frecangești în vitrină la Galeriile Tembelette!

La fiecare pas, papainoagele mi se fac tot mai telescopice, intrându-mi în bazin. De atâta umblet pe terenuri desfundate, o să ajung pitic.

Ochii îmi sunt plini de fluturi – din cei mici și albi, gen albilița sau fluturele de varză. A fugi este doar un cuvânt. A fugi înseamnă, îți repet, să te îndepărtezi de un pericol; dar această deplasare e adeseori iluzorie. Una dintre condamnările noastre iremediabile constă în faptul că suntem limitați în eforturi. Vine clipa inexorabilă când lipsa de carburant ne doboară: carburant-hrană, carburant-odihnă.

Măruntaiele mi se tânguiesc lugubru. Mi-e foame. Și am ajuns la capătul puterilor. Ticăloasă de Annie, care în ziua aceea nu și-a pus chiloții! Una ca asta e împotriva firii! Toate damele își pun chiloți. Numai tu-ți plimbi în aer liber cicatricea! Pentru mine, sexul femeilor așa ceva reprezintă, iar slipul constituie un pansament!

Am spiritul sucit. Deseori încep să consider „altfel" ființele și lucrurile – iar asta mă dă peste cap. Mi s-a întâmplat să mă uit la antricotul apetisant care îmi umplea farfuria și să-mi dau

seama ce anume era cu adevărat, adică o felie tăiată dintr-un animal mort; și, deodată, să nu mai pot să-l mănânc. Ca să trăiești bine, trebuie să gândești puțin, de unde și marea seninătate a proștilor. La plecare, proști suntem cu toții – și fiecare are șansa lui. Iar apoi, la unii dintre indivizi se operează o mutație și aceștia dobândesc inteligența. După care devin niște copii ai morții. Trec pe lângă propria lor viață, se angajează în Rezistența inextricabilă a spiritului.

Ca să mă dopez o țârâ, ca întotdeauna în astfel de perioade de dezgolire mentală, mă gândesc la Félicie în casa ei liniștită. Cât e ceasul în Franța? N-am curajul să calculez. Pe semne că mama doarme ori se uită la televizor, ori își lustruiește mobilele bătrâne. Ea rămâne referința universului meu. Singura posibilă, singura exactă. Féloche a Pavilionul meu din Breteuil.

Și mă așteaptă.

Și dacă mă așteaptă trebuie să mă întorc, nu?

Zăresc, în depărtare, o șosea intens circulată, plină de camioane.

Atunci spiridușul meu iese din letargie.

•••

O stație de benzină de la marginea unui drum e ca o insulă în mijlocul mării.

Înainte de a porni spre ea, arunc săpăliga a cărei greutate, totuși modestă, a reușit în cele din urmă să-mi disloce claviculele.

În întreaga lume, ariile de alimentare cu carburant seamănă între ele. Niște turnulețe cu benzină (cu gazolină, cu petrol, în funcție de cătun), un birou-casierie, unde se vând mărfuri alimentare dintre care unele de primă necesitate iar toate celelalte perfect superflue, și adesea o parcare încăpătoare, permițându-le șoferilor să tragă un pui de somn.

Mă apropii de taraba cu clămpău. Se propun aici nutrimente bizare, stil clătită. Cocă cu prăjeli – nici că se putea găsi ceva mai potrivit pentru a ascunde

sordidul, grețosul. Ia orice și prăjește-l; va părea comestibil, uneori chiar apetisant.

La casă șade o gagică purie. Când s-a născut, mahalaua ei se numea încă Siam. Poartă o bluză cu numele benzinei pe care o vinde și se împopoțonează cu ochelari cu lentile groase, care o fac să semene cu madam Marguerite Duras (nu cea iubitoare de cucoane, ci cea cu barbă).

Târguiesc patru sandviciuri cu nu-știu-ce, o „mână de banane" (cum îi zicea mamaia), o butelcuță de Coca și câteva ciocolăți (sunt energetice). Băboiul îmi înșfacă mangoții fără a se interesa de mandea mai mult decât de igiena ultimilor săi trei dinți.

Mă duc să mă așez la umbra unui acoperiș de bambus, în fundul parcării. Colțișorul ăsta e suficient de retras ca să mă simt relativ în siguranță. Deocamdată, vehiculele care se aprovizionează cu carburant disprețuiesc zona de staționare.

Înghit două treimi din agoniseală și hotărăsc că e musai să recuperez. Cu cât voi lăsa să treacă timpul, cu atât mai mici vor fi riscurile de a mă face săltat… E nostim cât de repede, ducând o asemenea viață rătăcitoare, ajungi să contractezi o mentalitate de vagabond.

Observ împrejurimile și aleg un hangar din apropiere, care trebuie să fi servit odinioară drept atelier de reparații, dar proprietarul benzinăriei n-a găsit chestia suficient de rentabilă. Sub hangarul cu pricina își sfârșesc zilele câteva epave de tărăboanțe de pe alte vremuri, care, dacă ar fi fost cât de cât întreținute, ar valora astăzi o avere. O scară de bambus (cu treptele legate cu sfoară) permite accesul la un spațiu situat între tavanul alcătuit din scânduri dezghiocate și acoperișul de tablă. În acest soi de pod au fost depozitate niște cauciucuri.

Mă cocoț sus și, cu o magnifică nerușinare, trag după mine plăpânda scară. Pe urmă îmi amenajez

un culcuș în mijlocul caucioacelor. Acestea sunt vechi, cele mai multe tocite – și nu mai pot sluji la altceva decât ca pereți de protecție la meandrele unei piste de karting. Mă picur într-o canistră ruginită. Capacitate 20 de litri! Hai să trăiești!

ALARMĂ DE NOAPTE

Prin somnul totuși profund continuu să aud huruitul de pe șosea, ca și zgomotul gâfâit al monștrilor ce vin să staționeze în parcarea apropiată. Departe de a mă deranja, toate astea mă liniștesc. În culcușul meu, am o delicioasă senzație de securitate. Soilesc „cu obstinație", ca unul care n-ar vrea să se mai scoale niciodată. De-ai putea crede că, de aici înainte, singurul scop al existenței mele e să le horăi și iar să le horăi, până ce viața se va despărți de mine.

Și timpul trece. Treptat, somnul își slăbește strânsoarea. Totul seamănă cu o renaștere. Vine clipa când mă simt „reconstruit". Corpul mi se pune din nou în slujba voinței. Există o „armonie" între el și gândirea mea.

Mă benoclez la ceasul pe care nu l-am părăsit și mă umflă râsul amintindu-mi de *culi*-ul care eram, cu săpăliga pe umăr și cu un Pacha de aur la mână! Căutați greșeala!

Cadranul luminos îmi arată că trei ore și douăzeci. Circulația merge în ralanti, înlocuită de insectele de noapte.

Care-i programul? mă întreb singur.

Există două școli de gândire: să-mi continuu fuga ori să profit de această ascunzătoare binecuvântată până se va liniști ardoarea urmăritorilor mei?

Cea de-a doua soluție mi se pare cea mai înțeleaptă. O singură chestie apare la adoptarea ei: mandea e om de acțiune și nu se simte în stare să rămână pitit nu știu câtă vreme printre caucioacele astea vechi.

Dispariția mea trebuie că-i scoate bine din minți pe cei care mă fugăresc. Le ațâță furia și îi stimulează în loc să-i potolească. Ar fi nevoie de

zile întregi până să înceapă să se dezintereseze de mine. Știind că fug pedestramente, trebuie că trec toată regiunea printr-un filtru total. Cine-mi poate spune că nu se află foarte aproape de aici, gata să mă înhațe?

Seninătatea mea de la deșteptare începe să pălească de neliniște. În curând, cobor scara prin deschiderea din tavan și mă dau jos ca să-mi dezmorțesc picioroangele.

Două camioane au tras în parcare, păstrând aprinse doar luminile de poziție. Piloții lor trebuie că-și oferă o infuzie de soileală, în așteptarea aurorei.

Ce să fac? Să încerc să-l îmbunez pe unul dintre ei ca să mă accepte la bord? Am remarcat că în Thailanda acționează bine autostopul. Numai că orice șofer este un inveterat ascultător de radio; iar dacă am făcut obiectul unui comunicat de urmărire, tipii ăștia au fost cei dintâi informați.

Aerul răcoros al nopții îmi desăvârșește revigorarea. Rămânând tot în umbră, mă duc să mă chiombesc la benzinăria tăcută.

De departe, zăresc un nene pe locul ocupat odinioară de maica Duras: schimbul de noapte. E minuscul, cu o moacă numai os și îmbrăcat cu un bluzon. Citește o revistă ilustrată, tipărită pe hârtie higienică. Nu pot nădăjdui nimic de la el.

Îmi continuu, de la distanță, trecerea în revistă a construcției. Pe latura ei de sud sunt privățile, luminate de o lampă anemică, pe care un contact prost o face să palpite în întuneric. Nu departe de veceuri, descopăr un scuter priponit de un belciug cu ajutorul unui antifurt care l-ar face să râdă până și pe un băiețel de patru ani.

Să șutesc pârțâitoarea?

Nimic nu te scoate mai mult în evidență. Aș fi oprit de primul sticlete.

Îmi continui descurajatoarele constatări, când micul meu spiriduș de buzunar, obosind să-și mai

bălăbăne daraverile în compania mea, decide din nou să facă ceva inteligent pentru mine.

Chestia se prezintă la început sub forma a două faruri impetuoase și a unui sforăit de motor. Intervine apoi schelălăitul frânelor solicitate în pofida bunului simț.

O mașină sport tocmai a stopat în fața pompelor. Cabrioletă decapotabilă. Și la bordul ei – n-o să ghicești niciodată. Te dai bătut? Ai și de ce, fiindcă e vorba de două damicele, cu baticuri de mătase legate în jurul dovlecelului. Benzinarul își face apariția. Șofereasa îi cere, pe englezește, să-i facă plinul, cu super. Băiatul acționează cu mișcări scurte, precise.

„Santonio, odorul meu, îmi zic cu acea familiaritate pe care nu o accept decât din partea mea însumi, va trebui să joci totul pe o carte!”

În consecință, merg să mă postez la două sute de metri în amonte de tărăboanță.

Benzina gâlgâie în rezervor, fata pregătește o bumașcă pe care benzinarul o înhață. Bacșiș. Cioaca pornește iar la drum. Și iată-mă în fasciculul farurilor, cu mâinile ridicate, pe pistă cu zâmbetul de bătaie, ca la carte. Oare gagica va apăsa pe accelerație sau pe frână? – Vecinătatea benzinăriei îi dă curaj, desigur, fiindcă oprește în dreptul meu.

— Ce e? întreabă.

În engleză, dar cu accent germanic.

— Dezolat să vă inoportunez, miss, dar imaginați-vă că sunt un turist francez pe care o bandă de răufăcători l-au jefuit. Mi s-au luat mașina, bagajele, până și hainele. Din fericire, aveam ceva bani ascunși într-o centură a lenjeriei… Dacă ați fi atât de bune să mă luați cu dumneavoastră…

Zâmbetul îmi devine ingenuu, cu un strop (uite așa de mare) de seducție.

— Nu mergem la Bangkok, obiectează cea de la volan.

— Nici eu, mă grăbesc să o informez. Când am fost atacat, mă duceam la Phuket.

— Într-acolo ne îndreptăm și noi! exclamă fata.

Nu o văd prea bine, din cauza întunericului și a baticului Hermès care-i acoperă capul. Domnișoara adaugă, arătând spre partea din spate a hodoroagei:

— Numai că nu avem loc, mașina e o 2+2 și, după cum constatați, ne ținem în spate o parte a bagajelor, fiindcă portbagajul e minuscul.

— Slavă Domnului, nu sunt obez miss. Mă voi ghemui și voi lua pe genunchi geamantanul dumneavoastră.

Fata pare să mai ezite, dar mandea trebuie să aibă cârlig la pretinara ei, fiindcă aceasta din urmă spune, într-o limbă necomestibilă, ce pare a fi daneză sau o porcărie scandinavă de aceeași plămadă, ceva de felul: „Nu-l putem lăsa baltă!”

Șoferița încuviințează (ceea ce aș face și eu cu pasagera ei).

— Să încercăm, răspunde.

Și-și părăsește scaunul, ca să-mi facă loc în spate.

Încep prin a debarca geamaidanul, pe urmă urc, în diagonală, în spatele celor două scaune și-i cer gagicii să-mi paseze înapoi valiza. Trebuie să-ți spun că poziția mea e lipsită de confort. Înghesuit, storcit, răsucit, m-aș simți – la o adică – cu mult mai bine pe trenul de aterizare al unui avion (doar că acolo e mai frig în timpul zborului). Ceea ce mă reconfortează e că, din exterior, sunt invizibil. Caraliii de pe drum nu mă pot remarca, dacă nu le vor inspecta pe cele două păpușele din cine știe ce motiv.

Peste două minute, rulăm pe o națională puțin frecventată la această oră.

Și, ca să ne omorâm timpul, stăm la taclale. Șoriceii îmi confirmă că sunt din Danemarca. Taman și-au luat doctoratul în geologie și au un trimestru sabatic, ca să umble prin Asia. Fete de

bani gata, le miroși de la o poștă. Le întreb dacă au avut necazuri în cursul călătoriei și îmi răspund că, în afară de cerșetorii cam prea insistenți, de care au putut scăpa fără prea mari eforturi, totul le-a mers strună până în prezent.

Conducătoarea se prenumește Martha iar tovarășa ei Carola. Le asigur că ambele sunt nume romane. Chestia le amuză. În chip vădit, mandea îi place din ce în ce mai abitir Carolei; dovada: aceasta coboară parasolarul din partea aceea, fiindcă pe spatele lui se află o oglindă prin care dumneaei mă vizionează cu simpatie. Cioacă ce mă tulbură și, în ciuda posturii mele ciudate, iată-mă încoțopenit pe la membrana fierbinte – ceea ce îmi sporește disconfortul, după cum lesne îți dai seama. Încep să-i adresez strâmbături nițeluș grobiane dar elocvente, întredeschizând gura și fâlfâindu-mi limba ca pe un oblete în cârligul unei undițe, însoțind acest final de acceptare cu priviri înamorate, care-i irigă slipul.

Adulmec norocul pe toate părțile. De n-ar fi Martha, cu mult mai rezervată, am trage mașina pe un drum de țară și aș trage-o pe divinitatea asta pe capota mașinii.

Rulăm, rulăm. După socotelile mele, trebuie să mai fie vreo patru sute de marafeți până la Phuket, adică vreo cinci ceasuri, după viteza de acum. Dacă totul merge bine, vom sosi înainte de amiază. Asta nu înseamnă că aș și fi salvat, acea stațiune balneară, mondial recunoscută, găsindu-se tot în Thailanda – totuși o să mă aflu departe de Bangkok și de necazurile lui și aproape de Malaiezia: două motive întemeiate ca să beau Contrex.

O oră de drum, apoi două, apoi trei. Traficul a început iar să se întețească. În două rânduri am fost depășiți ori mai curând ne-am încrucișat cu motocicliști ai poliției, cu șepcile lor plate, cu siluetele lor de băieței, cu bolizii lor zgomotoși plini de crom, de antene și alte alea-ălea

spectaculoase. De ambele dăți am reușit să mă pitulez pe de-a întregul în găuricea mea, iar copoimea a trecut țanțoșă nevoie mare, cu fața ascunsă de enormi ochelari solarizați.

O zi în plină construcție începe să arunce raze amestecate cu ocru. Părerea mea e că se va îngroșa gluma.

Culmea culmilor, Martha declară că e obosită și o roagă pe tovarășa ei de travel să-i ia locul la volan. Convin amândouă să facă o pauză pentru cafea, la următoarea benzinărie, indicată de un panou ca fiind la 5 kilometri distanță.

Ajungem acolo cât ai clipi. Șoferița trage tumbărăul într-o zonă anume făcută pentru.

— Vii? îmi propune.

— Nu, răspund, o să vă păzesc bagajele; în țara asta, să le lași singure ar însemna să-l ispitești pe diavolul însuși.

Damicela încuviințează, dar bag de seamă că, înainte să plece spre bar, scoate cheile din contact. Și duse sunt cele două scumpe. Dacă ai ști cum sunt croite, te-ai umfla pe dedesubt ca și mandea.

Mă degajez, ca să încerc a-mi dezmorți papainoagele paralizate. Care mi se cam bâțâie când le pun pe pământ.

Simt o amenințare planând peste acest meleag. Crezi că opticiana o să-și revază surioara? Eu unul nu. Un imens blestem plutește prin aerul neclintit.

Convoaie de camioane trec în viteză. Mașinile mici pare să se joace cu ele de-a șoarecele și pisica. Două dintre ele se opresc la benzinărie, ca să-și facă plinul de zămârcă. Ca măsură de precauție, rămân nemișcat. Și iată că, dinspre bar, apare cinevașilea. E Carola, cu o ceașcă de cafea în lăboanță. Când a ajuns la cincizeci de centimetri de mine (și la treizeci de ciomăgelul meu), îmi întinde băutura aburindă.

— Fii atent, e fierbinte.

De-ai vedea acest trup, tras în niște pantaloni de doc alb și într-o cămașă coral Lacoste! Și-a scos

turbanul. Plete blonde ca aurul palid îi curg pe umeri.

— Martha tocmai mănâncă ceva, zice.

— Dumneata nu?

— Nu mi-e foame; cel puțin nu de mâncare.

Ei bravos! Ei, ne-am procopsit! Iată ceea ce se cheamă a intra în subiect. Cu atât mai mult cu cât mâna ei, încinsă de cafea, se lipește de coapsa mea goală, ca să-mi controleze mușchii.

Nu-ți face griji pentru standingul meu: e beton!

— Ce tare ești! bâiguie dânsa.

— Orice animal e la fel, fanfaronizez eu.

Zâmbet carnasier al sublimei.

Uite o mămică ce nu s-a mai frichinit de oarecare timp și care se resimte ca o nebună. Ori, dacă a gustat din vreun indochinez, trebuie să fi fost dezamăgită de gabaritul bengali al interpretului. Fluierașele Cadeților din Gascogne nu sunt măsura ei.

Încerc să iau o dușcă de cafea, dar mă ard de-a binelea.

— Ai dreptate, e teribil de fierbinte, exclam, punând ceașca pe capotă.

În clipa asta, ea operează o priză zemoasă (dacă-mi permiți expresia), în persoana (fiindcă cioaca asta este un cineva) paraipanului meu preferat. Șortul îmi e atât de scurt, încât damicela mi-l extrage pe dedesubt.

— Magnific! se extaziază scumpa de ea.

— Cu ce să faci fericită o frumoasă, așa-i?

În loc să-mi răspundă prin viu grai, persoana coboară să-mi telefoneze la antresol. Ar trebui să mă îmbarc la iuțeală spre Venus, când un element intempestiv mă perturbă. Închipuie-ți că, de cealaltă parte a vehiculului, se ridică în picioare un individ care trebuie să se fi târât până la noi. Unul enorm, ținând un pistol cu mare putere distructivă: cerberul de la „clubul” unde, ieri, am betegit acel sac cu bibiloaie.

Mă țintește cu un aer atât de fioros, încât ar face să se scape pe ea de frică o primă comuniantă. Cu țeava armei îmi ordonă să culeg norii de pe cer. Mă și supun, cu mâna dreaptă, ca să-i vărs un aconto; și execut același gest cu stânga – numai că, în cursul ascensiunii, înhață cește cuța și-i arunc conținutul în muia gagiului.

Nu știu în ce măsură e opărit, dar în orice caz scoate un urlet de durere. Sar peste capotă, cu babana mea mândrie fluturând în vânt, superbă oriflamă. Și-l culc pe barosan la pământ, cu o magistrală bombardea de tărtăcuță peste bot.

Neica nu are timp să reacționeze, că-l și trimit să facă nani, cu un șut à la Cantona în perechea de călugărițe budhiste.

Crezi că pornirea de a-l bumbăci mereu pe individ în operele lui complete denotă un comportament sado-masochist? Ar trebui să consult un psihiatru? Chiar unul mai puțin inteligent decât mine? Fiindcă pentru a găsi unul care să cunoască mai multe, ar trebui să dau un anunț în *Libération*. Și nici așa nu sunt sigur.

Mormanul de orez eructează. Privirea lui fetidă (când plânge, îi ies rahați din orbite) seamănă cu butoniera-unui-vechi-șliț-de-pantaloni-de-velur-reiat-aparținând-unui-ramolâu-lovit-de-incontinență[20].

Ca să evit eventuale devieri, îl termin cu o altă lovitură de gaibarac în tâmplă, după care omul rămâne fleașcă, cu gura căscată mai larg decât o breșă în digurile camargheze la vreme de inundații.

Acestea fiind făcute, îi culeg pistolul, îl suflu ca să-l scutur de praf și, întrucât șortul meu e plin de celălalt, dacă mă pot exprima așa de pueril, îl arunc dindărătul mașinii damicelelor.

Una pe care isprava mea o împietrește de admirație pe Carola.

— Formidabil! zice ea. Omul ăsta ne atacase și, cât ai clipi, dumneata l-ai neutralizat.

— Ajută-mă! i-o tai, gândindu-mă că glazura de zahăr pe cozonacul învingătorului rămâne pe mai târziu. Fugi și caută-i hodoroaga aflată dincolo de pompele de benzină și adu-o încoace – cheia trebuie să fi fost lăsată în contact.

Subjugată, fata mi se supune. Și, în vremea ce ea trebulăiește, tu te întrebi de unde știu că harabaua cu pricina aparține ticălosului grăsan. Foarte simplu, gândăcelule de bucătărie: nu e decât o mașină în parcare!

O dată vehiculul lui tras lângă al nostru, îl aburc pe neînsuflețit în portbagajul tăblăriei sale, nu înainte să-l fi călușat și legat burduf, folosindu-mă de țoalele lui tăiate fâșii; și mă duc să depozitez mașina pe un soi de teren viran din apropierea benzinăriei, unde se îngrămădesc o mulțime de troace, printre care epave de automobile pentru vecie neclintite.

— Riscă să adăsteze mult și bine în cutia asta, îi spun Carolei, care e din ce în ce mai impresionată de spiritul meu hotărât. Asta va fi pedeapsa lui.

— Nu preferi să anunți poliția? obiectează persoana.

Izbucnesc în râs.

— Glumești! Pe aici, caraliii sunt în tamjă cu gaborii mai mult decât în oricare altă țară. M-ar aresta fiindcă l-am lovit pe individul ăsta.

— Ești un băiat nemaiauzit! exclamă ea.

— Ți-ai dat seama de una singură?

Și știi ce? Îmi trage un pupoi a cărui durată ar necesita o tubă la un individ lipsit de capacitatea mea toracică.

Simt că ne-am întors la căsuța de pornire. Într-adevăr, juna îmi înhață iarăși bigudiul fierbinte și-l manevrează ca și cum ar fi vorba de o pompă domestică de bicicletă.

— Păcat că porți pantaloni, mă plâng eu. Femeia e făcută să-și pună fuste, altfel abdică de la calitatea sa cea mai prețioasă, care e disponibilitatea.

— Unde e obstacolul? se miră vizaveaua, descheindu-și nădragii prea strâmți și debarasându-se de ei cu dexteritate.

Uite-o că o face pe flamingo cel roșu, stând într-un picior, și-mi oferă cutia de ținut trabucuri, cu deschidere verticală. Chestie de care profit. Exercițiul nu e deloc simplu și necesită de la partener un membru maleabil.

Slavă Domnului, eu unul îl am.

Gagica se pune pe scâncit în daneză, ceea ce li se întâmplă la cinci milioane de oameni cu nivel de viață ridicat. Își înfige ghearele roz în coapsele mele și se hâțână atât de abitir din dindărăt, încât ar putea produce destulă energie pentru a alimenta cu electricitate Principatul Monaco – mai puțin palatul, care posedă propriile sale grupuri electrogene!

VOLUPTATE ȘI MOARTE

Frumusețile astea de nordice nu care cumva să crezi că sunt de gheață! Enrico Macias și-ar putea modifica tubul acustic ca să cânte „Fetele din Nord au în poponeață soarele de care duc lipsă pe afară”.

De cele mai multe ori, ceea ce deplâng eu la un țepăluit e repeziciunea acestuia. Majoritatea adeptelor își deschid stăvilarele cu viteza unei veverițe cocoțându-se într-un brad. Câteva secunde de gâfâială – și „Mersi pentru darul dumitale în natură”.

Dar Carola e din altă plămadă. Mămica asta e de cursă lungă. O apucă de la periferiile îndepărtate. Apoi se adună încet, dar sigur. Îți dai seama că e pornită pe câștig. Știi că pregătește somptuoasa gigă poponerească, că vei asista la un număr de înaltă clasă, la marea performanță glandulară.

Se pârguiește de peste tot, nu există nicio bucățică de carne care să nu-i intre în horă. Câte frumusețe! Ce să mai vorbim? Marele Canyon al lui Colorado, Golful de la Rio nu sunt decât flecuștețe în comparație cu preludiul revărsării la această drăgălașă turistă. Se simte un bubuit interior, ca acela al cursurilor de apă subterane. Și țâșnirea începe. Amabila trece de punctul fără întoarcere. Gesturile îi devin mai violente, inexorabile.

Și iată eliberarea triumfală.

Formidabile tresăriri sporadice ale bucălatului. Copila pare terorizată de intensitatea seismului. Zice că „O! O! O! OOO! Aoooo!” Ca și când ar descoperi ceva absolut nou; ar constata un fenomen glandular de înaltă tensiune; ar fi împinsă de un val oceanic departe de țărmuri încântătoare. Continuă cu niște „Brauwwwa! Jagordensplüg! Forwingen!” În daneza de alcov. Își

contorsionează bazinul, ca să mă aibă cât mai complet în bipolară, *profoundly* de tot, încât simt cum îmi aglutinează și atenansele, trup și suflet, în pâlnia dumisale. Bipoașca îi scoate un zgomot de ouă bătute spumă. Cântecul lui Lara!

S-ar zice că nu-și poate conteni revărsarea, că juisează în neștire. Își preschimbă bunătate de fericire în tortură Carola asta. O să-și dezghioace organele, să-și lepede materialul de reproducere. Mă face să mă neliniștesc. Să-i pui o boabă acestei naturi de elită înseamnă să-i provoci agonie, să o dai în comă.

O să dea ortul în jurul marafetului meu mama Carola. Să-mi facă figura inelului lui Saturn pietrificat. Va trebui să fim dezuniți cu scalpelul electric, dacă nu chiar cu laserul.

Din fericire, damicela se pleoștește în sfârșit, cu un urlet suprem. Zbieretul ei gigantic străbate zorile mirosind a piper, vegetația putrezindă. Persoana își pierde cunoștința. Înțelegând ce avea să urmeze, o prind în brațe. În meseria mea trebuie să prevezi totul. O las binișor pe pământ, unde miss zace cu ochii închiși, cu răsuflarea întretăiată, scoțând scâncete ușoare – resturi ale voluptății. Plăcerea își face de cap.

Și uite că se apropie de mandea pretinara ei, Martha (nu știu, în daneză „h”-ul se pronunță au ba?). Șmecheră, a urmărit totul din umbra propice. Îi disting mersul șovăielnic, privirea rătăcită.

— O, Dumnezeule mare! zice. O, Doamne-Dumnezeule!… Uite ce se cheamă a muri de plăcere!

Și-mi înșfacă reprezentatul chelbos, totuși cam puțin prezentabil. Messire continuă s-o facă pe câinele savant, ridicat pe labele de dindărăt. Martha îl frământă frenetic.

— Superb! Superb! Superb! psalmodiază. Ce frumos e! Vreau și eu, vreau și eu!

Continuând să sporovăiască, îmi reanimă parasimpaticul, ca să nu ajungă în dizgrație și să

dea în fleșcăială. Cocoană cu experiență, cunoaște gesturile care conjură debandada și inițiativele biciuitoare, generatoare de tonus. Așa încât recâștig repede terenul pierdut.

Pe Martha o voi servi cu o căprească legănătoare. Languroasă și în lungime. Am deschis portiera de lângă șofer, pentru ca pofticioasa să îngenuncheze comod și să se proptească în cotiera centrală. Galanteria franțuzească se exercită în orice împrejurare.

Cu ajutorul dextrei, întreprind o recunoaștere a terenului, pe care îl găsesc gata balizat. Nu-mi mai rămâne decât să operez în deplinătatea facultăților. Exercițiu facilitat de prețiosul concurs al Carolei, care, revigorată, vine să-mi mozolească rezervele de stat; lăudabilă întreprindere, de pe urma căreia capăt un spor de impetuozitate.

•••

Când ajungem la Phuket, e aproape de amiază. Mi-am petrecut ultima parte a călătoriei culcat pe cele două minibanchete din spate, cu genunchii la gură și valiza pusă peste mine.

În ciuda greutății samsonitului, am dormit, învins cum eram după prestațiile amoroase. Oboseala de după tăvăleală e o apropiere de Paradis. Ce poate fi mai îmbătător decât o asemenea neantizare molcuță?

Când îmi revin în simțiri, zăresc o lagună vastă, de un albastru cu reflexe de smarald, și pe care evoluează veliere miniaturale. Țipete de vară, veselie, vacanță. Frumoasele mele gurmande au luat geamaidanul și mă informă că am ajuns.

Văd atunci un mare hotel modern, alb, cu bizare decorațiuni de lemn lustruit, de sticlă fumurie și plante exotice gigantice. Stabilamentul se cheamă *The Blue Lagoon*. Cele două domnișoarele au reținut aici un apartament, încă de când se aflau la Bangkok. Mă întreabă ce am de gând mai departe. Le răspund că, sărac de pe urma furtului căruia i-am fost victimă, nu mai dețin mijloacele de a-mi

oferi un palace de această clasă. Voi coborî la o prăvălie modestă, să-mi cumpăr hanțe, după care, dacă domnișoarele sunt de acord, voi veni să le vizitez.

De acord? Vrei să spui că abia așteaptă. Îmi propun să locuiesc, pe cheltuiala lor, la *Laguna Albastră*, ca să mă aibă la îndemână – ofertă pe care o declin. Mimez demnitatea masculină; dar, în realitate, îmi spun că, pentru a sta la un hotel, trebuie să arăt pașaportul. Or, în situația precară de acum, ar fi totuna cu a mă sinucide.

Iau autocarul-navetă al hanului, ca să mă întorc în orașul de care, cinstit vorbind, nu e mare scofală.

Acum va trebui să-mi modific *look*-ul șortul de ocazie începe să-mi pută de-a binelea. Barba mi-a crescut, dându-mi o înfățișare de tâlhar. Aș putea juca într-un remake după *Cheminot*, unde s-a ilustrat neuitatul Victor Francen – care, totuși, interpreta cu mai mare tragere de inimă amirali de escadră, castelani bogați sau diplomați în misiune la curtea țarilor.

Evocarea lui moș Francen îmi dă ideea să-mi tai barba în formă de colier. Un frizer mai mult sau mai puțin indian se însărcinează să o facă. Oglinda lui pătată de muște mă îndeamnă să-i cer să-mi taie coama cât se poate de scurt – ceea ce, crede-mă, îmi schimbă completamente moaca. Astfel miotcosit, am înfățișarea unui ofițer din Legiunea Străină. Un telal îmi reconstituie un embrion de garderobă: două perechi de pantaloni ușori, una albă, cealaltă albastră, câteva cămăși cu mânecă scurtă, șosete, șorturi imaculate, mocasini albi și albaștri, un sac sport pentru a îngrămădi totul. Dintr-un alt butic, cumpăr ochelari de soare – și dintr-un al treilea (parfumerie) un aparat electric de ras și fond de ten foarte închis la culoare. După ce, într-o cabină de baie, m-am schimbat și m-am uns cu această „terra-cota”, nici Félicie însăși nu m-ar fi recunoscut pe platforma unui autobuz.

Dacă mi s-a spus povestea despre Piele Nouă!

•

Trei clătite cu înalt conținut caloric (cu uleiul rămas în ele ai putea mânji toate vagoanele unui Tren de mare viteză) îmi transformă foamea în nevoie de a da la boboci. Beau un scotch sec în chip de remediu și mă întorc la *Blue Lagoon*. De departe, le benoclez pe plajă pe cele două creaturi de vis ale mele, oferindu-și către soarele impetuos academia dezgolită. Personalul plajist nu contenește să treacă prin fața lor ca să-și clătească globii oculari de care va rămâne în cele din urmă păgubaș.

Mă duc la căpătâiul lor, cu sacul pe umăr, ciocănar de lux.

— Merge, naiadelor?

Persoanele sar în capul oaselor. Frumoasele lor chipuri se iradiază (în roz). Mă drăgălesc într-un glas, se extaziază în fața transformării care mă virilizează și mai abitir. Mie-mi spui?

— Hotărât lucru, e prea cald pe plajă sau pe marginea piscinei, zic dumnealor. Hai să stăm undeva la umbră.

Ticăloasele!

Știi ce le înnebunește așa? Începutul meu de barbă. O și simt hârjâindu-le coapsele cele minunate. Ah, danezele astea, pe cuvântul meu! Au o scară a valorilor pe care râmița e mai prețioasă decât mamele care le-au născut!

Au luat doar o cameră amândouă, dar ca lumea: mare și elegantă. Simt că o să-mi placă aici. Voi petrece nopți încântătoare, fără să trebuiască să arăt buletinul. Invitatul-surpriză. Locatar de contrabandă (dacă mă pot exprima astfel). Principalul va fi să mă dovedesc discret.

Îmi depun sacul (cu biluțe) între comoda de bambus și perete și mă instalez într-un fotoliu de răchită împletită, prevăzut cu un scăunel pentru picioare. O oboseală grea mă lipsește de orice

energie. Aș vrea să fac un duș îndelungat, fierbinte și rece, apoi s-o horăi, gol, pe cearșafuri proaspete.

Climatizorul își murmură cântecul zburlit și agită voalurile patului cu baldachin. Totul e vaporos, limpede, agreabil. Somnolez. Patru mâini catifelate încep să-mi cotrobăie prin șliț, în scopul de a stabili un cap de pod.

Sir Gogulici le moțăie și el; gagicile îl dau jos de pe cuibar și-l scot la aer. Fără șovăire, organizează o degustare a produselor de fermă. Na-ți-o ție, dă-mi-o mie; și-nc-o dată, măi flăcăi! Dar fără superficialitate, te informez. Pâlnia cu glisieră, toaleta zuavului, defilarea lăncierilor, lustruirea chinezului, traseul reginei, coloana revopsită, baliza diplomatică, cavalul ciobăniței, trompeta gloriei – le exersează pe toate.

Și, în cele din urmă, mă exercit și eu; iar Carola mă încalecă pe deșelate, spre marea dezamăgire a pretinarei.

Dacă n-am inima destul de mare ca să le iubesc pe cele două mămici (cântec sentimental de dinainte de ’914), cel puțin am mușticul destul de baban ca să pot lustrui două fătuci drăgălașe, cu părul blond. Și, de altfel, ajunge să adopți niște dispoziții adecvate, ca să creezi armonia. Devenind regizor, mă dezbrac cât ai clipi și le târăsc pe cele două porumbițe albe spre primul pat ieșit în cale.

Cea dintâi figură din manual: Martha, culcată pe crivat în forma crucii Sfântului Andrei, Carola îngenuncheată la nivelul compasului celei dintâi iar eu în dosul Carolei, ca să joc rolul furgonului din coadă al acestui tren încântător. Nu știu dacă minunatele astea joacă, în intimitate, polo pe iarbă, dar acum nu iau nicio inițiativă. Eu, dimpotrivă, încep să o scotocesc pe Carola prin partea cu pajura, sprijinindu-mă de ceafa ei ca să-i imprim o poziție propice scopului urmărit. Fiindcă în asemenea împrejurări, cu cât posteriorul e mai ridicat, cu atât se efectuează mai spornic invazia marțianului.

Unirea noastră realizându-se perfect, întreprind un balet de prepelicar, pe ritmul unui vals englezesc foarte lent, *Trandafirii din Picardia* după cum mi se pare a recunoaște. Doamne ce grozav îi place persoanei! Tuturor femeilor, am impresia. Și acesta va fi titlul nepieritoarei opere aici de față: *Doamnelor, vă place tare*.

Iar inevitabilul se produce. Așezată la masă între copanele Marthei, Carola se pune pe înfulecat – ce vrei. Și nu legumește, nepoate! Nu frunzărește bucatele. Aolică, ce mai lăcomie! O s-o rupă în două pe Martha tot trăgându-i în părți genunchii ca s-o desfacă mai bine.

A, nu insista, n-am să-ți spun mai mult; altfel librarii îmi vor interzice sejurul. Ligile cultului vor veni să pună foc hogeacului nostru de la Saint-Cloud. Șuanii vor da buzna la Marea Baracă, să mă ridice în furcile lor aseptice.

Fapt este că nehalita Carola se înfruptă din tovarășa ei de vagabondaj, în vreme ce mandea îi butășește bumbăreața. O dată valsul încheiat, trec la o melodie de ceardaș, mai potrivită momentului. Nu se cade să vorbești cu gura plină, dar partenera mea nu se privează de asta, în ciuda excelentei sale educații. Ca și cealaltă fofleancă. Ai zice că niște dive ale operei fac vocalize ca să se încălzească.

E ceva grațios, cu mult mai bine ca în filmele „X”. „Producțiile hard” sunt turnate, cel mai adesea, cu paceaure cu moacă de ștoarfe, care-și halesc lâna de aur lăsând impresia că se gândesc la altceva. La noi e vorba de o sinceritate totală. Intonațiile nu te înșală. Se simte că damezele și-o pun din fundul rărunchilor.

După un timp de zbânțuială, operăm o ușoară schimbare de program. Cele două permutează! Și echipajul pornește iar la drum, la fel de vioi. Dacă vor continua, o să pot merge să fac dușul atât de mult nădăjduit, fără ca junele să se prindă că m-am retras din competiție. Grozavă lecție de modestie. Cât de puțin însemnăm noi, bărbații!

Într-adevăr, de îndată ce mă despuțuiesc pentru a-mi asigura confortul personal, cele două optează pentru respirația fleancă-la-fofleancă, iar Martha își slobozește instinctele antropofagice, ceea ce o va dispensa pe Carola s-o mai facă pe călăreața, în schimbul ecuriei Jacob-Defalon. Chestia asta te trimite cu gândul la ciclul azotului, în modul cel mai confidențial.

În timp ce ele replanifică îmbrățișarea noastră triangulară, eu îmi realizez visul despre dușurile succesive. Baia e de dimensiuni incredibile. O familie de maghrebieni s-ar instala aici pentru trei generații. Și întrucât sunt deja gol pușcă, mă năpustesc în cabina de duș și dau drumul jeturilor de apă jacuzante.

O voluptate e urmată de alta. Procedez ca la carte: săpuneală spumoasă, frecare cu peria cu mâner lung, jeturi din ce în ce mai impetuoase, la început fierbinți, apoi decelerate, până la obținerea unei răcoreli revigorante. Ștergere, uscare… Doamne, ce savuros e să faci menajul propriului tău corp!

Sar, fără rușine, asupra unui flacon de colonie și mă stropesc din cap până-n picioare. Iată-mă gata de noi încoțopeniri. Cele două darnicele reprezintă una dintre marile chilipiruri ale existenței mele.

Fanfaragiu cât cuprinde, mă întorc în camera lor. Cele două miss au adormit pe ceaunul pus pe foc și-și păstrează atitudinile *made in* Lesbos (livezile lui de măslini, ciomăgelele lui de cauciuc, limbile lui administrate princiar). Trebuie să fi orgasmizat de și-au dărâmat malurile – se ghicește din totalul lor abandon. Mă apropii de cuibul lor de dragoste, cu metronomul deja în acțiune.

Descoțopenirea îmi e instantanee, totală și iremediabilă atunci când constat că superbele sunt moarte.

Ai citit bine? Moarte!

Un amic aflat în trecere le-a tras fiecăreia câte un glonte în ceafă, în vreme ce ele își flocăiau

mandrinele. Și camaradul cu pricina trebuie că se deplasează fără zgomot, cu o surdină în vârful spadei. Pui pariu că amazoanele au defunctat fără să-și dea seama? Oricum, eu unul n-am auzit nimic; dar și, cu jeturile torențioase care-ți biciuiesc șoriciul, îți pierzi facultățile auditive.

Zdrobit de stupoare, durere, indignare și tot ce mai vrei, rămân cu brațele atârnate și coada fleașcă.

Ce i-am făcut Celui de Sus ca să-mi dea o pedeapsă atât de grozavă?

N-am timp să găsesc un răspuns valabil la această spinoasă întrebare, că se și aud bătăi la ușă.

NASULIA

Îți dai tu seama, o, cititor inconștient, mai netrebuincios decât o bulă, în ce supărătoare postură mă găsesc?

Vânat pe toate azimuturile – și despuiat într-o odaie unde au fost asasinate două frumoase străineze, pe care ilustrul Sana le-a onorat cu mădularul și ferventa lui admirație.

Să fi cunoscut oare alarme mai serioase? Poate, dar totul se petrecea în niște coșmaruri iscate de bălăceli prea alcoolizate.

Îmi spun că ușa nu e încuiată, fiindcă ucigașul taman s-a cărăbănit, și că va fi deschisă. Așa încât, neascultând decât de cubajul meu (ce prostii spun aici? vream să zic: neascultând decât de curajul meu) mă strecor în dosul perdelei duble de la fereastră, pe care sunt reprezentate păsări de culoare și cu pene lungi, de saint-cyrian.

Într-adevăr, după o a doua salvă de cioc-ciocăneli, ușa e deschisă. Printr-o crăpătură dintre perdele, zăresc un chelner thai, ducând în palmă o tavă cu pahare pline cu suc de fructe.

Impresionat de goliciunea și de postura lascivă a danezelor, se oprește. Se uită, cu lăcomia la care te poți aștepta din partea oricărui bărbat, fie el dăruit cu un melc, apoi thaiul realizează scena, scoate un chițcăit de șobolan și o taie, nu înainte de a fi slobozit pe mochetă tablaua.

Frégoli era un reumatic podagros în comparație cu mandea! Să-mi trag sliparul, pantaficenții, cămășuiala, șalupardele nu-mi ia decât patru secunde și două zecimi. Ies pe coridor. Chelnerul continuă să schelălăie prin etaje.

O ușă se deschide și un moșneag în bermudele, ciorapi trei pătrimi și bluză albă și arată muia matusalemică. Fără șovăire, îi săr în dovlecel, îi

trăsnesc o lovitură cu umărul, care-l trimite să deguste covorașul din cotețul lui, pătrund și eu în sus-numitul și închid ușa la tindă, cu zăvorul. O tinerică în sutien și chiloței, care-și dădea cu cremă de plajă în fața oglinzii, sare în sus și strigă, într-o franțuzească autentică:

— Dar ce se întâmplă?

— Sunt victima unei neînțelegeri, fecioara mea, și trebuie să scap cu orișice preț; după câte cred că am înțeles, ești franțuzoaică – și eu sunt franțuz, așa că ne datorăm întrajutorare și sprijin.

Tot pălăvrăgind, îl ajut pe tatălcă să se ardice. Carele e oleacă traumatizat de căderea și de spaima inspirate de mine. Prin urmare gâfâie; și horcăielile lui fac un zgomot de hârtie utilitară mototolită suplimentar pentru a se obține moliciunea reclamată de niscai hemoroizi străvechi, ce nu mai pot să îndure!

— Am impresia că te-am mai văzut undeva, observă femeia, care nu mă slăbește din ochi.

— San-Antonio! o vestesc, apelând la modestia mea.

La care ea strigă:

— Chiar așa e! Zău dacă mă așteptam să te întâlnesc la Phuket!

— Cu mine, dragă, trebuie să te aștepți la orice.

— Ai necazuri?

— Niciodată n-am întâlnit un cuvânt mai slab pentru a rezuma o situație atât de gravă! o asigur. Să spunem că am căzut, până la nări, într-o groapă atât de septică, încât nici mie nu-mi vine să cred.

Fata poate să aibă între douăzeci și opt și treizeci de ani. E mărunțică, brunetă, foarte convenabil croită, cu privire malițioasă.

— Ești în vacanță? o întreb ca să mă aflu în treabă.

— În voiaj de nuntă.

Îi privesc, pe ea și pe moș căzătură, nevenindu-mi să cred.

— Ducele, de Verygoodthankyou, murmură doamna.

— Dacă e adevărat că Matusalem a murit la 969 de ani, soțul dumitale are cel puțin 970, rânjesc eu.

— Trecuți! zice ea, râzând. Nu e un loz câștigător, ci o afacere. Eram manichiurista lui la hotelul *King George*, s-a îndrăgostit de mine și m-a cerut de nevastă. Fii liniștit, nu vorbește franceza.

Pe englezește, îi explică bătrânelului că sunt un polițist francez, celebru la Paris, dar pe care confrații săi thai îl persecută.

De la etajul nostru se aude un chiloman imens. Îmi dau prea bine seama că asasinarea danezelor are drept scop încolțirea mea. Acum voi fi împușcat îndată ce mă vor descoperi, iar pandorele cruzimii nu se vor jena deloc să o facă.

— Pe semne că vor veni aici, anticipez eu. Poate că vor cere să vă scotocească apartamentul.

— Am o ascunzătoare pentru dumneata, San-Antonio.

Mă duce în *dressing room* și-mi arată, în partea de jos a șifonierului, un sertar uriaș, conținând cuverturi și perne de schimb.

— Poți intra acolo, nu?

— Fără probleme, floricica mea din Franța.

— Mă cheamă Laura.

— Ador numele ăsta. Ești sigură că fosila dumitale din cretacicul inferior își va ține gura?

— Glumești. Un englez! Și îndrăgostit lulea! Mi se va supune fără probleme.

Tocmai atunci se aud bătăi în ușă.

Jos pălăria pentru Adrian (soțul Laurei). Se arată gentleman până la bătăturile de la picioare. Ba chiar se supără când un sticlete cu ochii subțiri îl întrebă dacă a intrat la el un bărbat. Sângele albastru i se urcă la tărtăcuță. Ducele de Verygoodthankyou, îmi dai voie, tinere! Mă vezi pe mine primind un răufăcător? Păi, auzind una ca asta, strămoșii mei, înrudiți cu Alienor de

Aquitania, ar ieși din cavoul familial! Noroc că locuiesc de cealaltă parte a planetei maimuțelor!

În două replici, pericolul e conjurat. Jur!

Laura mă eliberează.

Merg să-i mulțumesc Înălțimii Sale ducele pentru prețioasa, inestimabila sa cooperare. Și le rezum salvatorilor mei peripețiile pe care am avut deosebita cinste de a ți le relata. Le povestesc despre Anni Versère (fără a menționa absența chiloților ei), despre sora acesteia, Rose, și gagicul ei, directorul literar de la Editura Perron. Venirea mea la Bangkok ca să-i caut și ceea ce a decurs de aici. Închei spunându-le că, așa director al poliției pariziene cum sunt, dacă ăia mă găsesc mă vor răci fără prea multe somații.

Atunci ei mă întreabă ce proiecte am.

— Unul singur, dar important, le răspund. Să încerc să trăiesc încă un anumit timp.

Laura socotește că lucrul cel mai simplu e să mă ascund în apartamentul lor vreme de câteva zile, până se vor liniști lucrurile. Va trebui să fim atenți la cameriste, dar vom găsi noi mijlocul de a mă sustrage curiozității lor când vor veni să facă curat.

Le mulțumesc celor doi, cu ochii umezi de recunoștință. Dacă pe bila noastră albastră sunt mulți nemernici, întâlnești uneori și oameni de inimă.

•

Ceva mai târziu, ducele Adrian ne lasă, ca să se ducă să *play*-eze tenis. Având în vedere vârsta, nu joacă decât partide de dublu și are întâlnire cu alți trei ipochimeni de tonusul lui, ca să schimbe între dânșii mingi fleștenoage. Acești domni se menajează și, departe de a se fenta, trimit mingile la picioarele adversarului. Ai parte de mingi pe măsura arterelor tale.

— Vrei să bei ceva? mă întreabă Laura. Ducele nu călătorește niciodată fără *whisky*-ul lui vechi de 30 de ani și fabricat din malț pur.

— Nu sunt un fan al *whisky*-ului, frumoasă Laura.

— Atunci un păhărel din bordeaux-ul meu?

— Cu dragă inimă.

Dameza ne toarnă la amândoi. După al doilea pahar, mandea e cuprins de o mâhnire neagră, la gândul celor daneze sfredelite. Din cauza mea au murit cele două răpitoare șmechere. Va trebui să fiu cu băgare de seamă față de noile mele gazde, nu cumva să le compromit.

— Pari trist de-a binelea! remarcă ducesa de Belleville.

— Nu te temi că o să vă târăsc în funestele mele aventuri ghinioniste?

Ea face ochii mari.

— Nu. De ce? Am încredere în dumneata.

Fermecătoare cucoană. Promiscuitatea noastră mă tulbură, cu toate că nici până acum n-am fost ușă de biserică. Dar ambianța mă excită. Faptul de a mă găsi între patru ochi cu Laura îmi încrețește pielea de pe vestibule. Pe spătarul scaunelor atârnă desuuri rebele, care-mi încing sângele în țevărie. Alungă-ți poftele murdare, Sana! Doar n-o să iei în corn o gazdă atât de amabilă care, cu atâta spontaneitate, îți salvează fața!

Iau de pe măsuța joasă o broșură consacrată localității Phuket și editată de autoritățile turistice thai. Descopăr în ea lista hotelurilor din ținut. Ceea ce îmi declanșează o idee drăgălașă.

— Laura, zic, o să mă crezi un odios, dar aș vrea să-ți solicit un nou ajutor.

— Cu plăcere, răspunde ea fără să ezite.

Îi întind opusculul.

— Mi-ar face mare plăcere să telefonezi la fiecare dintre hotelurile de la Phuket și să întrebi dacă domnul Trembleur și domnișoara Déprez au tras acolo.

— Ușor de făcut, zice dameza.

Și iată că se instalează în fața telezbanțului, cu broșura mea în mână. Începe prin a suna la primul

de pe listă și continuă, bifând unul după altul numele stabilimentelor contactate. O ascult, rozându-mi pielițele moarte din jurul unghiilor – ceea ce, la mine, e semn de mare nervozitate.

Laura îi servește fiecărui interlocutor aceeași poliloghie: știind că niște pretinari de-ai dânsei trebuia să petreacă la Phuket câteva zile, tare ar vrea să-i găsească etc.

Peste tot răspunsul e negativ.

După ce și-a încheiat turul de pistă, îmi adresează o strâmbătură dezolată. *Nada*.

— Păcat, o consolez eu.

Și vin să mă așez alături de ea, pe divan. Persoana poartă un șort *very short*, care-i dezvelește coapsele brune, acoperite cu o fină blăniță blondă – surprinzător, nu?

Socotești că ar trebui să mă abțin să-i pun mâna pe picior? Asta consideri, nu? Și eu. Atunci de ce, totuși, i-o pun? De ce degetele mele întreprind un masaj mângâietor? Ce diavol le împinge să se insinueze între copac și coajă? Între șort și pulpă? Progresiv, până îi mângâie bimbirica cea cu maluri crețe? Hai, spune, de ce? Să fiu oare porc până într-atâta, până la acest punct al imposibilei întoarceri? Undeva, două admirabile fete pe care le-am făcut să juiseze încep să se mineralizeze în încremenirea morții, iar firea mea scârboasă mă împinge să o seduc pe soția unui englez de elită (lucru atât de rar!), în încăperea alăturată celei a dramei! Abjecție, Onorat Tribunal! Măgăria asta mă face nefericit. Mă port ca un renegat al demnității umane. Ah, ticălos jalnic, golan lubric, cum o să ispășești atâtea nemernicii, și cu ce preț, târâtură insalubră, șacal smintit?

— Te rog să mă ierți, bâigui încurcat de moarte, dar nu mă pot abține.

— Văd, răspunde Laura, descheindu-și șortul.

•

Cât îi sunt de recunoscător că-mi împărtășește rușinea! Ce femeie remarcabilă! Și ce mai

trăgătoare! O gură bogată. Care-și povestește viața sexuală în timp ce o pune pe deșelate. Care se lasă golită de amintiri. Se îmbată cu ele, se dopează!

— Hai, dă-i bice! înfige-o! Am cunoscut un camionagiu de două ori mai dăruit decât tine, fără supărare! Făceam autostopul. M-a tras sus, în cabină, lângă el, și mi-a pus-o chiar acolo, în camion. Un hăndrălău în toată puterea. Și mirosea ca un țap! Marfă de marfă. Când m-a sodomizat, credeam că o să-mi explodeze gazometrul. Vreme de două zile n-am mai putut să șed jos. Și altă dată, când mi-au făcut-o cincisprezece inși! Rugbiști. Întreaga echipă! Aveam șaisprezece ani și venisem la vestiar ca să le cer autografe. Ticăloșii! Ăsta zic și eu debut! Hai, mai iute, Santantonio, fă-mi bimbirica să fumege! Zgârie-mi fesele. Înfige-ți unghiile, fără frică! Ce spui? Ducele? Ăsta, când mergem în Scoția, își pune majordomul să mă țepăluiască. Voyeur moșneagul. Fiecare vârstă cu plăcerile ei. O, dar văd că ai inițiative, nu glumă! Îți meriți reputația, puitorule! E șucar să ți-o tragi cu un dești în dindărăt și cu o limbă pe balcoane. Ține-o tot așa, că mă apucă. Ah, numai francezii se pricep să te lucreze atât de somptuos. Îi recunoști după grija purtată celor mai mici detalii. Degetul în șezător e de mare clasă. Parcă îmi vine să intonez Marseillaise!

IDEILE DUCELUI

După cum mi se pare mie, chestia destul de excepțională în cazul de față este că, cu cât subsemnatul se află într-o poziție mai critică, cu atât găsește mai multe ocazii să-și deșerte gogoloaiele – de-ți vine să crezi că disperarea situației mele e generatoare de lovituri toroipănești. Ceea ce îți arată în ce măsură Providența mă are la inimă în materie de asigurare a compensațiilor carnale.

O aud pe dameza Laura operând, pe bideul domniei-sale, o mică fredoneală. Haioasă puștoaică, la fel de puțin aptă să devină ducesă britanică pe cât sunt eu să înlocuiesc, pe blat, marea măreață a prințului Charles; cu toate că, de mi-ai încredința-o mie pe maica Diana, i-aș da o mai acătării întrebuințare decât Fraiereala Sa. Opt zile să petreacă sărmănica alături de mandea și și-ar lăsa baltă tânjelile, tenul ca andiva, anorexia și pălăriile alea cât roata carului. Orgolioasa regalitate a inglișmenilor o să piară din cauză de divorțuri.

Odinioară, prințesele erau măritate când încă stăteau pe oliță, iar dinastia își urma potecuța monarhică. Acum, când le lasă să contracteze măritișuri din dragoste, e curat dezastrul de la Berezina. Uită-te la amărâții ăia de Windsor, de la Margareta încoace, cu falimentele lor matrimoniale! Zilele următoare, până și gagina Elisabestia o să și-l părăsească pe ducele de Edinborough, care a ajuns să se mumifieze tot umblând în spatele ei, cu mâinile la spate ca să poată gâdili biluțele tipului care-l urmează prea îndeaproape. Și adu-ți aminte de Eduard al VIII-lea, care a abdicat pentru dameza de Simpson. Dând un supărător exemplu nepoatelor, nepoților

și întregii sfinte *family*. De atunci înainte, la Buckingham se bordelizează, palatele iau foc, prințesele ciocuiesc în public. Unde o să ne ducă toate astea? cum întreba mereu Francisque.

Laura revine, ștergându-și mustețele australe. Bucuroasă nevoie mare de pe urma descăpăcirii reconfortante.

— De luni întregi nu m-am mai dat în bărci în halul ăsta, mă asigură oferindu-mi buzele cele adevărate pentru un sărut adresat învingătorului.

În vreme ce-i degust limboaca, mă gândesc – fiindcă soarele strălucește întotdeauna deasupra meningei mele, ca odinioară deasupra statelor lui Carol Quintul.

— Scumpeteo, în turul telefonic pe care l-ai dat prin hoteluri ai sunat și la ăsta de aici?

Ea își recuperează repede limbarița pentru a răspunde.

— Ar fi trebuit?

— Doar e un hotel din Phuket, nu?

— Firește, ce zăpăcită sunt!

Și îndată sună la recepție ca să-l complimenteze pe funcționarul cu pricina.

Uluire totală! Feerie thai! Focuri de artificii. După trei minute, funcționarul răspunde afirmativ. Într-adevăr, domnul și doamna Trembleur au petrecut patru zile și cinci nopți în respectivul stabiliment. Veniseră din Bangkok, la bordul unei limuzine închiriate cu șofer cu tot și au plecat cu avionul la Kuala Lumpur. Omul e chiar în măsură să precizeze că au reținut acolo o cameră, la hotelul *Nasi Briani*. Auzind una ca asta, bucuria mea explodează ca o petardă de 14 Iulie și, pentru a-mi dovedi recunoștința față de gazda mea, îi trag o limbăreală, ceea ce nu reprezintă nimic nepoliticos.

•

O pereche de coapse în chip de căști îți atenuează percepția auditivă, de aceea nu-mi dau seama că ușa apartamentului s-a deschis – astfel

încât mă zăpăcesc când îl descopăr pe duce plin de sudoare, ștergându-și bustul cu un prosop flaușat, fără a pierde nicio firimitură din prestația subsemnatului.

— *Very well*! îmi aruncă dânsul plin de veselie, iată un lucru bine făcut, *my dear*. Adoram această practică înainte să mă îmbolnăvesc de astm, dar pe urmă m-am ales cu crize de sufocare absolut penibile, fiindcă părul pubian îmi dă alergie. Vai, vârsta înaintată e un flagel nevindecabil. De acum înainte trebuie să mă mulțumesc să fac dragoste cu tânăra mea soție doar cu degetele. Bărbații găsesc totdeauna o formă de compensație pentru mizeria lor.

Eminentul nobil ne lasă ca să facă un duș reparator. În trecere, își permite o intimitate cu Laura, plimbându-i prin pliurile secrete mâna descărnată, pentru ca apoi să-i adreseze, cu aceasta din urmă, bezele impetuoase.

— Drăguț nenică! o asigur pe ducesa umedă.

— Un dulcic! amplifică ea. Apoi suspină, fericită: M-ai copleșit!

— E ceva extrem de reciproc, draga mea. Aparții acelei sublime specii de femei a căror vedere mă excită și a căror piele mă pune pe jar. Deții facultatea de a face ca performanțele mele sexuale să devină inepuizabile. Și acum fiindcă, în mod hotărât, ești nu doar amanta ci și, mai cu seamă, colaboratoarea mea, ai fi de acord să telefonezi la hotelul *Nasi Briani* din Kuala Lumpur ca să afli *quid* despre perechea Trembleur?

— Cu plăcere. Îmi poți cere orice.

— Mi-ai dat deja totul, nu mai aștept de la dumneata decât bagatele.

•

În timp de ea se supune dorinței mele, cum se spune încă la Bourgoin-Jallieu, la Four, la Saint-Chef-en-Dauphiné și chiar până la Tour-du-Pin mi se pare, eu mă benoclez la parkingul unde tărăboanța decapotabilă a celor două nefericite de

daneze e trasă cumințel. Și-mi redeșteaptă o amintire din care pare-mi-se că o să trag cevașilea profit.

Stai nițel, să-mi vină în minte.

Clicul telefonului pus în furcă. Laura îmi dă de știre că, după patruzeci și opt de ore petrecute la hotelul *Nasi Briani*, *sorella* lui Annie Versère și hăndrălăul ei au dispărut fără urmă. Nu și-au plătit nota și și-au lăsat bagajele, hainele, bijuteriile și pașapoartele. Direcția de la palace a anunțat poliția malaieziană – dar fără niciun rezultat. Ceea ce vrea să spună că neliniștea mea în legătură cu cei doi turiști francezi doar s-a transferat din Thailanda în Malaiezia.

Afurisit de talmeș-balmeș, *indeed*!

— Totuși ai progresat în cercetări, mă laudă drăgălașa Laura.

Și-mi mângâie antresolul format din trei nestemate.

— Simt că o să-mi mai soliciți unele lucruri, frumosule San-Antonio.

— Într-adevăr, îndatoritoare prietenă, și cred că ăsta va fi ultimul.

O duc la fereastră și-i arăt parcarea.

— Vezi mașina aceea decapotabilă, albă, din umbra desișului de bambuși?

— Ei bine, și?

— În spătarul banchetei de lângă șofer e un buzunar-armonică; și acolo se află un pistolet. Ți-ai asuma riscul de a merge să-l recuperezi?

— E al dumitale?

— Aparținea unui băiat rău care voia să mă lichideze și căruia i l-am confiscat. Mai aveam unul, dar a rămas în camera celor două fete. Or, în vremurile astea, să fii înarmat înseamnă să te pui la adăpost.

Ea nu spune nimic, doar își ia sacoșa de plajă și iese din odaie.

Ce noroc mai am în nenorocirea mea! Ce bine e să găsești pe cineva care să te ajute atunci când

adversitatea te înconjoară! Această micuță Laura și ducele ei mucegăit îmi încălzesc inima. Îmi acordă atât de spontan masa și casa lor, încât sunt emoționat pe peste tot.

Urmăresc cu privirea deplasarea în exterior a Laurei. Juna merge către parking, cu sacoșa pe umăr și totodată cu nonșalanță; se preface că admiră mașina, se apleacă asupra ei. Fiindcă stă cu spatele la mine, mișcările ei îmi scapă, dar le ghicesc repeziciunea. De pe umăr, sacoșa îi alunecă în față. Și hop! Arma e vârâtă înăuntru.

Laura începe să admire un Bentley de lângă decapotabilă, apoi un Mercedes ca al lui mandea. O să-mi mai revăd vreodată somptuoasa tărăboanță de oțel cromat, cu perne de piele neagră? Dacă voi fi sfredelit în cursul acestei operații, Félicie va vinde mașina – și întrucât nu e dotată pentru afaceri, se va lăsa păcălită de primul venit. Dar ce importanță mai au obiectele care ne supraviețuiesc? Plutesc în derivă de-a lungul timpului, precum copacii smulși de viituri rătăcesc pe firul apei.

Să nu ne legăm de lucrurile materiale. Nu reprezintă decât niște fleacuri, la fel de precare ca și acelea.

•••

Laura așază, cu mândrie, pușcociul pe masă. Pentru ea e vorba de un trofeu. S-a temut să execute șterpeleala, fiindcă e palidă pe sub bronzul feței iar mâinile îi tremură ușor.

Scot încărcătorul. Conține patru corcodușe. Nu prea de ajuns ca să ataci diligența de Oklahoma City! Dar asta e situația, dragă Miți!

Ducele reapare, superbisim într-un soi de kimono dragonizat. Vinele albastre care, într-o mișcare elicoidală, îi escaladează papainoagele bătrâne seamănă cu niște subțiri vrejuri de iederă ce degradează o casă. Acest moșneag e intemporal și riscă să fie îngropat, din nebăgare de seamă,

într-o bună zi când o să-și prelungească prea multă vreme siesta.

Își toarnă un deget de malț-pur-vechi-de-treizeci-de-ani și-mi propune și mie operația. Îl refuz, invocând că trebuie să rămân sobru pentru a mă bucura pe deplin de facultățile mele în caz de nasulie. Adaug că nu vreau să abuzez de ospitalitatea lor și că mâine, poate chiar la noapte, voi pleca.

— Foarte periculos! obiectează moșul.

— De bună seamă, dar nu vreau să mă încrustez în vacanța dumneavoastră; și pe urmă imobilismul nu a făcut niciodată să progreseze o anchetă.

— Unde socotești să pleci, *my dear*?

— În Malaiezia, *my duke*.

— Hm, *dangerous*; se spune că frontiera e foarte strict supravegheată.

— Totuși, trebuie să o trec. E prețul propriei mele salvări.

— În locul dumitale, intervine Laura, aș aștepta câteva zile, până se liniștesc lucrurile.

Șmechera! Vorbește cu buzele pitulicii, îți dai seama. Nu că mă laud, dar dacă ea e frumosul meu chilipir, și eu sunt al ei, în egală măsură. Acum, când a gustat din barosanul meu ciomăgel, nu mai are chef să se întoarcă la ramadanul de toate zilele.

— O să văd, eludez răspunsul.

Privirea ei de femeiușcă pusă la post negru îmi aruncă S.O.S.uri grăbite.

— Cred că, pentru început, trebuie să mă ocup de niște haine femeiești, spun. Dacă reușesc un travesti, am să pot să ies fără prea mare pericol.

— *Well! Well! Well! Well*! face de patru ori senioria sa. Iată o idee excelentă. Îmi dai voie?

Mă ia de cot și mă duce în *dressing room*, unde contemplă dubla noastră imagine în oglinda mare cât un stat de om.

— Exact aceeași talie! jubilează dragul de el. Ba chiar ești mai voinic decât mine. Vârsta m-a uscat.

— De ce spuneți asta, monseniore?

— Fiindcă mă voi duce să cumpăr haine femeiești – și ținând seama de deosebirea de corpolență dintre noi. Ca să nu dau de bănuit, le voi spune negustorilor că mă duc la un bal mascat, organizat de hotel; și, de altfel, oamenilor de pe aici nu le pasă de asemenea chestii. Pentru ei, esențial e să-și vândă marfa.

— Sunteți prea bun, monseniore!

— Spune-mi Adrian!

— Nu mi-aș îngădui.

El ridică din umeri, cu aerul că o asemenea rezervă a ieșit din modă.

— Ia stai, băiete! exclamă, strălucind ca o roată de bicicletă sub razele soarelui. Ia stai! Îmi vine o idee care o justifică pe a dumitale. Ca să călătorești, vei lua pașaportul dulcei mele Laura.

— Dumnezeule mare – și ea ce-o să facă?

— O să i-l trimiți înapoi după ce treci de graniță.

— Și dacă voi fi prins?

— N-o să fie prima turistă căreia i-au fost furate actele. Vom depune plângere. Fratele meu mai mic conduce Foreign Office și va fi de ajuns să-i dau un telefon.

— Dar nu semăn cu doamna ducesă.

— Ai să încerci. În emisiunile satirice de la televiziune sunt imitate fețele oricui.

— Sunt mai în vârstă decât ea.

— Te vei întineri; de altfel, la toate latitudinile, vameșii sunt niște papă-lapte.

— Asta spuneți dumneavoastră; eu cunosc unii foarte pricepuți.

— Fiindcă dumneata și cu mine nu-i frecventăm pe aceiași. Și acuma încetează cu obiecțiile, *my sonny*, avem ceva mai bun de făcut.

CHESTIA SE COMPLICĂ

O dată înțolit în hanțele cumpărate de către duce, devin o cucoană foarte bine. Ras până la os, cu un bun fond de ten foarte îmbelșugat, cu buzele rujate, sprâncenele epilate de te umflă râsul, sânii îmbogățiți, pot să-ți jur, fără fanfaronadă, că, între madam Simone Veil și mine, un beduin nu ar ezita nicio clipită – pe mandea l-ar îmbarca sub cortul său.

Laura are ochii în lacrimi din cauza plecării mele. În cursul nopții, la revărsatul zorilor, a venit la mine în salon ca să-mi prăbăluiască flautul fermecat; dar sentimentele i-au fost mai puternice decât dorința, iar suava ei manipulare căpătase o notă melancolică, genul „Vrei s-o mai vezi pentru ultima oară?” Nimic mai trist decât sentimentul dragostei când intervine o despărțire, probabil definitivă. Ca să-i las o amintire mai durabilă, i-am desăvârșit deliciile unei strașnice lovituri de sabie în șezătoare, ceea ce avea să o facă să renunțe la lecția de călărie de a doua zi.

E ora zece când senioriei sale i se dă de veste că limuzina a sosit. Sirul a hotărât să mă însoțească până la graniță și acuma e vesel nevoie mare, bucuros cât cuprinde că participă la o acțiune strălucită.

Ieșim cât mai neobservați cu putință, eu cu un batic Hermès înnodat în jurul capului.

— Treci la volan, *my dear*.

Și-mi mărturisește că e miop în proporție de optzeci la sută. De unde conchid că, pentru tenis, folosește mingi de fotbal sau că plasa rachetei lui are dimensiunile unei antene parabolice colective pentru televiziune.

Mă instalez pe scaunul șoferului. Droașca e un Mercedes de zece ani, al cărui kilometraj indică

șase sute de mii de verste – dar poate că acesta din urmă a fost meșterit în vederea întineririi, fiindcă multă lume devine îndărătnică odată cu trecerea anilor.

Înălțimea sa a cumpărat o hartă rutieră pe care am studiat-o cu de-amănuntul. La ieșirea din Phuket, pornim pe șoseaua Rama al IV-lea (monarh încoronat în 1851 și care a avut 82 de copii, cu toate că și-a petrecut 27 de ani la o mănăstire. Dimpotrivă, urmașul lui, Rama al VII-lea, a instituit monogamia și nu a avut niciun copil, de unde rezultă că nătărăul ăsta trebuie că se încoțopenea ca o strachină cu maioneză și a votat decretul ca să ascundă rahatul pisicii. E mișto să fii rege. Când te cheamă Ludovic al XIV-lea și ai pe tărtăcuță o gâlmă cât un ou de struț, institui portul perucii; iar când ești sărman la nădragi, optezi pentru nevasta unică, purtătoare a răspunderii pentru sterilitate).

Urcăm olecuță către Phang Nga, după care coborâm spre Krabi, ce domină Marea Andaman. Plantații de hevea alcătuiesc un clar-obscur vegetal. Succedând unor spații unde au tot răsădiți cocotieri. Vremea e agreabilă. Ducele vorbăreț. Îmi povestește despre viața lui în diplomație, despre recepțiile la Buckingham, despre aventurile cu șmecheroaice frumoase. Am impresia că-l ascult pe bătrânul Achille, în sos englezesc (ketchup).

După două ceasuri, ajungem la Songkhla, pe țărmul Golfului Thailandei. Pe duce l-a luat foamea și vrea să ne oprim ca să vârâm cevașilea în ghiozdănel. Descoperim, pe malul mării, un restaurant șucar. Meniu: pește înăbușit, adus într-un coșuleț tapisat cu frunze de bananier, *curries* de vită și de pasăre cu lapte de cocos pipărate în mod perfid. O să-i fumege hemoroizii amicului Adrian!

E zi de sărbătoare – și de-a lungul plajei s-a organizat un concurs de zmeie. Dragoni hidoși, papagali în culori țipătoare, divinități cu ochi mari, migdalați și verzi se înalță în tării la suflarea

vântului dinspre larg. O muzică thai, cu bubuitoare instrumente de percuție, face să răsune orașul.

— Trebuie că au și lupte între pești, îmi declară ducele. Te-ar amuza?

— O asemenea atracție este, desigur, de mare interes, minunate prietene, dar nu vă ascund că mă grăbesc din cale afară să trec granița. Faptul că sunt atât de aproape de ea îmi dă palpitații.

— Păcat, deplânge Prăbușirea Sa; lupta dintre doi *plaa kat* e fascinantă. Peștii aceștia se bat până ce unul dintre ei moare; duel de un mare rafinament, deoarece constă în înecarea adversarului, prin blocarea sistemului său respirator!

Haioasă chestie, niciodată nu ne gândim la înec drept modalitate de executare a unui pește – dar în Asia misterioasă sunt îngăduite loviturile cele mai surprinzătoare.

Taicamare îmi cere să-i mai las vremea de a da peste cap scotchul lui privat. După fiecare masă, poțiunea magică îi asigură o digestie de vis. Se ridică, să meargă să ia zămârca din hodoroagă. Îi propun să mă duc eu în locul lui, dar bunul don Ramolo strigă:

— De când oare, nobilă doamnă, le revine unor *ladies* sarcina să aducă whisky-ul soților lor?

Replica îl amuză enorm; nimic nu e mai poznaș decât un bătrân lord britanicant, ușor ramoloid și plin de scotch până în pleoape.

Moșul se ardică, așadar, pornind spre piața din vecinătate, unde e depozitată limuzina. Merge drept, cu o ușoară înțepeneală. Ținută tacticoasă a omului care a lenevit de-a lungul întregii vieți și a ajuns maestru în arta subtilă de a nu face nimic.

Mișto gagiul pentru un englez! Laura, încântătoarea mea compatrioată, a avut mână bună. E grozav, când ești doar o șamponăreasă, să sucești capul unui bătrân crab plin de Rollsuri și castele, care te umple de mălai și de cadouri și se dă în

vânt să te vadă punând-o cu un servitor împuțat ca un cazac. Lordul ăsta e un Moș Crăciun în kilt!

Deoarece chelnerul de culoarea colicilor trece prin preajma exigențelor mele, îi cer o a doua cafea. În mai puțin de un ceas, dacă și micuțul Iisus intră în combinație, vom trece granița malaieziană; atunci voi fi teafăr și nevătămat și mă voi putea consacra liber căutării compatrioților mei dispăruți. Iminența salvării îmi dă gâdilituri prin temelie. Tocmai ca să conjure asemenea mâncărimi prost plasate bătrânii chinezoi lasă să le crească unghia auricularului. Și, cu aceeași ocazie, îl folosesc pentru a-și răcâi clăpăugele.

În timp ce-mi administrez cafeaua, iată un galben înțolit ca un milord, strălucind de peste tot într-un costum de mătase spanachie. E pieptănat cu ulei de arahide și-și ascunde gâlcile naturale ale pleoapelor în dosul unor ochelari de dimensiunile hublourilor unei nave de agrement.

Omul își proptește, familiar, palmele de masa mea și murmură, într-o engleză care nu te va face nicicând să uiți de aceea a lui Shakespeare:

— Îmi îngădui să-ți ofer ceva de băut?

E tipul de galanton în căutarea „turistelor singurele”, pândind să dea o lovitură sau să sperie o poșetă. Trebuie că mai bucuros îi scoate cârnățăresei din Charenton diamantele decât slipul.

Mă pregătesc să-l trimit la hamam, când atenția îmi e imobilizată de un incident de-a dreptul deplorabil. O mașină de culoarea găinațului de rață a oprit în dreptul lordului Verygoodthankyou și doi domni derbedei îl abordează; genul indivizilor care, dacă ar interpela o vacă gestantă, aceasta ar începe să mugească de emoție.

Eu, eroicul Sana, niciuna nici două, îl strig pe chelner și, cu un semn peremptoriu, îi poruncesc să-mi dea nota de plată. Mă aflu în genul de locantă unde socoteala e reprezentată de un simplu număr scris de ospătar pe șervețel.

Să plătesc consumația nu-mi ia mai mult de o clipită. Abandonez, din motiv de precipitare, un bacșiș care îi va îngădui, în fine, chelnerului să cumpere un picior de lemn bunicului său, victimă a unui crocodil.

Gălbejitul cu enormi ochelari fumurii se uită la pițulele mele de parcă ar vedea-o pe Bernadette Soubirous în turneu de prezentare.

Eu mă ridic, el mă urmează.

Ies din restaurant în viteză. Englezul e din ce în ce mai înghesuit de cei doi băieți răi, care nu pare să-i propună niscai fotografii sugestive. Unul dintre golani a scos din propria mașină un talkie-walkie și pălăvrăgește în el cu toată convingerea. Îl aud de aici. Celălalt examinează actele bunului și bătrânului meu lord; totuși nu are aerul unui polițist.

În cazurile grave, iau, aproape fără a-mi da seama, hotărâri fulgerătoare.

— Unde mergem? îl întreb pe urmăritorul meu, feminizându-mi glasul și întredeschizându-mi buzele rujate, pentru o promisiune nerușinată.

El zâmbește pe sub hublourile de batiscaf.

— Vrei amor?

— O, sigur că *yes*, *my dear, very* abitir, pliz!

Și mă cramponez de aripioara lui de rechin, ferindu-mă să-l fac să-mi simtă, prin mâneca hainei, fermitatea degetelor.

— *Come with me*!

— Până la capătul lumii, scumpule, și chiar mai încolo dacă s-a restabilit drumul către planeta Marte.

Mă duce într-un cartier sărac. Din când în când, mă întorc, pe furiș, să încerc a o zări pe Senioria Sa. Ale cărei treburi nu pare deloc să se aranjeze. Cei doi ticăloși o silesc să se urce în mașina lor și o duc cu ei. Am impresia că am scăpat la o mustață. Să fie o lașitate că m-am cărăbănit fără a mă ocupa de lord? Dar ce manevră rezonabilă aș fi putut încerca? Cu pilele pe care le are, moșul o să

se descurce destul de lesne. Îmi spun asta ca să-mi păcălesc conștiința, dar fie vorba între noi și arcul de triumf de la Carrousel, îmi dau seama că a dat de dracu' cu niște briganzi de soiul celor aflați pe urmele lui mandea.

„Seducătorul" meu intră pe o ulicioară purulentă, al cărei sol e alcătuit dintr-o mocirlă urât mirositoare, unde niște rațe încă nelăcuite se bălăcesc voluptuos. Străduța e mărginită de cocioabe dărăpănate. Zăresc babornițe știrbe; câțiva mucoși în zdrențe, fără pantaloni, cu sexul nu mai mare decât o ghindă, plâng de mizerie în noroiul puturos. Univers dezolat; lume în perdiție; dizgrație originară. De fiecare dată, indiferent de împrejurări, când ajung să mă cufund în adevărata nefericire, mă încearcă un sentiment de răzvrătire și o disperată mânie. Simt nevoia să urlu: „De ce? De ce, pentru Dumnezeu?" După care o muclarisesc, de teamă ca Dumnezeu să nu-mi răspundă.

Oricât ar părea de necrezut, din străduța cu pricina se deschide o potecă. O bătrână fumează pipă, așezată în pragul unei case. Nu are vârstă. De mi-ai aprecia-o la două sute de primăveri, ți-aș răspunde că bingo. Ochii îngușți îi sunt închiși complet iar fumegătoarea pare să se consume de una singură între buzele ei inexistente.

Fără a scoate vreun cuvânt, ciceronele meu trece prin fața băboanței și intră în maghernița următoare. Ceea ce fac și eu. Imaginează-ți un adăpost confecționat din tablele prelevate de la niște vechi bidoane ruginite. O vatră a fost amenajată din câteva cărămizi. Locul e luminat doar prin deschiderea de la intrare și printr-o vagă ferestruică. Pe sol zac două rogojini de paie. Lângă pereți, niscai lăzi, puse una peste alta, țin loc de șifoniere iar câteva cuie țin loc de umerașe. Asta e tot.

Gălbejitul închide ușa – mai mult sau mai puțin. Batantul nu are nici broască, nici zăvor, ci un capăt

de lemn ce se blochează cu vârful piciorului.

Acestea fiind făcute, omul își scoate ochelarii. Drace! Greșește că nu și-i ține mereu pe năsturelul din mijlocul muiei. Fiindcă nu e o ființă omenească, ci un urangutan! Închipuie-ți niște sprâncene stufoase, o pereche de ochi adânc înfundați în orbite, pometi despre care nu credeam că pot fi atât de proeminenți. Încă puțin și antropoidul ăsta o să mă sperie de moarte.

Un zâmbet înfiorător îi răsucește buzele.

Își întinde spre mine lăboanțele scurte și groase, care te trimit cu gândul la niște broaște râioase de o specie necunoscută.

— *You ve'y nice*! îngaimă peltic.

Atunci îl pocnesc.

Înainte să-și dea seama ce i se întâmplă, maimuțoiul încasează în plină figură un „un-doi", pe urmă un croșeu la bărbie, capabil să spargă un capac de canal și, în încheierea strălucită a acestei serii, o lovitură de genunchi în minusculele sale alunițe care, chiar mărunțele cum sunt, trebuie că i se suie până la stern.

Iată ceea ce se cheamă a primi cu vârf și îndesat. „Seducătorul" zace acum pe o rogojină, scoțând un horcăit înfundat, cu atât mai penibil cu cât execută operația slujindu-se de nasul turtit.

Mă uit la el și îmi trag sufletul. Mâna mă junghie al naibii, fiindcă am pus prea multă putere de convingere în această ambalare expres. Numai să nu-mi fi rupt ceva… Îmi mișc degetele, apoi mâna din încheietură. Mă doare, dar mașinăria funcționează.

Atunci, folosindu-mă de mizerele resurse ale magherniței, îl leg pe „Romeo". Conchizând cu un căluș drăguț. Iată-l absolut inofensiv.

Neavând deocamdată nimic mai bun de făcut, mă întind pe o a doua rogojină, îi trag o mare bucată de gând către Félicie și adorm ca un copilaș legănat de vise.

PANGLICA

Mă trezesc gemetele porcine ale vecinului meu de rogojină. Șmecherul e pe cale să-și rupă legăturile și, din cauza efortului, emite grohăielile cu pricina. Mă ridic în genunchi ca să-l văd mai bine; lucirea palidă ce cade dinspre stele și se strecoară prin lucarnă mi-l arată pe „îndrăgostit", deja stăpân pe picioarele lui, frecându-și legăturile de la mâini de muchia vetrei. Dar înainte să izbutească, eu îl trag îndărăt.

Tipul nu e tâlhar, fiindcă orice răufăcător, după ce și-ar fi recuperat folosința picioarelor, m-ar fi lichidat cu șuturi în crăticioară, mai înainte de a fi încercat să-și elibereze și ciungile.

— Stai liniștit, *baby*, îi zic fără ranchiună.

Mă uit la ticăitor: e trei dimineața. Nici n-a trecut bine o veritabilă oră de noapte și uite că e gata să se crape de ziuă. Și într-un caz, și într-altul nu prea știi încotro să o iei. E ori prea târziu, ori prea devreme ca să întreprinzi ceva coerent.

Îmi smulg cordonul împrumutat de la Laura, pairesă a Angliei, mă debarasez de rochia cea frumoasă și o folosesc ca șervet, pentru a-mi curăța machiajul elaborat.

Celălalt mă privește uluit în vreme ce acționez. Dacă, așa cum totul lasă de presupus, moravurile lui sunt ortodoxe, trebuie că-l trec sudori reci la vederea admirabilului toroipan care-mi umflă desuurile. Cunosc niște domni și doamne care, fără să mă laud, și-ar oferi un festin de Crăciun cu măruntaiele care o umplu pe Eminența mea.

Stând în fața lăzilor dezghiocate ce slujesc drept garderob, caut niscai hanțe susceptibile de a-mi conveni. Numai că indochinezii ăștia nu sunt înțoliți gen milord. Nu e mai puțin adevărat că, de oarece vreme, am încetat să mă deplasez în

mijlocul bunei societăți thai. Va trebui, din nou, să mă îmbrac ca un *coolie* poștal nerecomandabil? „Gazda" mea e mai grasă dar mai scundă decât mandea. Nădragii de doc pe care îi împrumut de la el abia îmi ajung la glezne; și sunt nevoit să-i fac armonică în talie, înainte de a-i strânge cu centura însărcinată să-i susțină. Un *tee-shirt* odinioară alb și pe care scrie, cu litere prăzulii, „Subaru" îmi completează ținuta de gentilom *farmer*.

— Ai vreo *girl-friend*? îl întreb pe fostul meu seducător. Dacă da, oferă-i din partea mea toaleta asta; probabil va putea să-și confecționeze din ea de două ori mai multe haine.

Tipul pare buimăcit și totodată temător. Îi vine greu – și cine nu l-ar înțelege? – să uite caftul pe care i l-am servit aseară. Maxilarul i-a căpătat joc iar gesticulele (Béru dixit) încă nu i-au coborât la loc.

— Hai, fiule, culcă-te din nou, e prea devreme ca să ne petrecem viața pe afară.

Îl leg iar, mai energic ca înainte. Și acum, când știe că sunt bărbătuș, m-ar mira să mai încerce a mă contracara. Individul ăsta e un simplu gagicar de țară, de cu totul alt gabarit decât băieții de la Bangkok. „Prea șmecher ca să rămână aici, dar prea fraier ca să plece aiurea", spunea Francisque.

•••

La șase, ora locală, cocoșii cucurigesc iar noi părăsim cocioaba pretenarului. O dungă violetă delimitează orizontul. Această rămășiță a nopții e tandră precum răsuflarea unei adolescente adormite. Nu există nimic mai suav decât zorile din această țară. Aerul e călduț și îmbălsămat. Exaltă trupul și spiritul.

Am descoperit, într-un capăt de hangar de lângă maghernițã, o cârjă veche, pe care am pus stăpânire și mi-am legat-o de genunchiul stâng, ca să-i justific prezența. În interiorul acelei legături am pus pistoletul rămas, de bine de rău, în posesia mea. I-am arătat gazdei ce ușor pot scoate de acolo

arma. Apoi i-am înmânat o bumașcă de o sută de dolari.

— Ajută-mă să trec granița malaieziană și-ți voi da încă două, i-am promis. Acestea fiind spuse, ia uite cât de repede ajung la pistol.

Și i-am făcut demonstrația.

— Bate cam la două fracțiuni de secundă, nu? Și încă nu-mi forțez talentul, iar reumatismele îmi dau de furcă. Dacă joci cinstit, o să te trezești cu trei sute de dolari SUA; dacă încerci să mă trădezi, te trezești cu un glonte între ochi. Fă-ți socotelile și spune-mi ce preferi.

— *OK*! *OK*! a afirmat el cu grăbire.

Mocofanul ăsta urât nu e nici cal, nici măgar. Cerșește în stil mic. Șutește poșetele și aparatele foto ale turistelor, fără să treacă dincolo de asta. Nu-ți poți permite delicte mai mari decât îți șade în fire. Poceala pe care i-am tras-o azi-noapte îl incită la respect. Dacă mă va trăda, o va face doar când va fi sigur că scapă de urmări. Vasăzică trebuie să casc bine ochii și să nu-mi slăbesc nicio clipă vigilența.

Iată-ne porniți, târâș-grăpiș. Eu șchiopătând de mai mare mila. Port o șapcă de pânză albastră și mi-am făcut, cu o bucată de cărbune, ochi de chinez; iar cu o bucată de ipsos mi-am tras o paloare asiatică. Ingenios Sana al dumitale. Are chestia asta în sânge!

Nu-ți garantez conformitatea tenului, dar astfel împopoțonat trebuie să-mi fac credibil personajul infirm, mai cu seamă că am intrat în echipă cu un galben de esență pură.

Șchiopârț-șchiopârț, iavaș-iavaș, umblu, călătoresc, precum fermecătorul măgăruș din *Véronique* (mi se pare că ăsta e titlul operetei tembele ale cărei cuvinte le reiau. Deja din fragedă copilărie eram refractar la genul acesta de exprimare, nu prea înțelegând de ce se cântă ceea ce este făcut să fie vorbit).

Ieșim din aglomerație și pășim pe bitumul unui drum de importanță mijlocie, străbătut de camioane. Căldura se face mai apăsătoare.

— E departe granița? îl întreb pe „seducătorul” meu din ajun.

— Cinci-șase kilometri.

— Știi locurile pe unde e permeabilă?

Încuviințează:

— Da, dar sunt periculoase.

— De ce?

— Pădurea.

— Adică?

— Mlaștini și fiare. Există tigri, dar mai ales șerpi, mulți, mulți șerpi.

Nu-mi pot stăpâni un fior, ca în romanele de aventuri bine făcute. Totdeauna vei remarca faptul că eroul cel oțelit „nu-și poate stăpâni un fior”.

Va să zică tremur de fac pe mine, cum se zice în Helveția. Șarpele e pentru mine animalul cel mai cumplit. Dintotdeauna am nutrit o spaimă irațională față de tot ce înseamnă reptilă. Când eram copilandru și hoinăream pe câmpuri, pe la Aillat, de câte ori vreun mărăcine îmi înțepa gambele săream în sus și urlam cât mă ținea gura.

— Ce trebuie să faci ca să pui șerpii pe fugă?

— Depinde de care șerpi e vorba. În orice caz, să te ferești să calci pe ei.

— Mergi înaintea mea, hotărăsc plin de curaj.

Și, ca să scap de frică, adaug:

— Ești mai obișnuit ca mine.

Mai multe vehicule trec pe lângă noi fără a ne acorda nicio atenție. Deodată, sângele mi se preface în nitroglicerină. Drept în fața noastră, un baraj de polițiști filtrează circulația. Vehiculele se îngrămădesc să se supună inspecției.

Mentorul meu se oprește.

— Pentru dumneata? întreabă, desemnându-i pe caraliii în acțiune.

— Posibil.

Face o strâmbătură de rău augur.

— Nu-i bine.

— Mersi de apreciere.

Examinez împrejurimile: natura înconjurătoare prezintă premisele unei păduri. Copaci scunzi, în formă de gogoloaie vegetale, alcătuiesc boschete răspândite ici-colo, în tufe s-ar putea spune. Acestea se înmulțesc și se îndesesc, începând astfel pădurea ce devine tot mai adâncă pe măsură ce mergi spre Malaiezia.

Sper că gaborii de culoarea șofranului nu ne-au zărit de departe, aferați cum sunt să controleze mașinile.

În centrul unui tufiș cresc plante înalte, cu frunze gigantice, în formă de palete.

— O să ne ascundem acolo și să așteptăm până barajul va fi ridicat! îi poruncesc ghidului.

— Sunt șerpi! mă avertizează acesta din urmă.

— De unde știi?

Îmi arată vegetația cu frunze imense.

— Ăștia se numesc copacii cu *tok tok quiéla*[21]; e vorba de un șarpe mic și foarte veninos. Dacă te mușcă, nu apuci să trăiești mai mult de oră.

— Idioată țară! mârâi eu.

Simt cum pielea siamezelor mi se zgârcește ca un acordeon. Nu îndrăznesc să mai fac niciun pas în direcția boscheților. Pe cuvânt că ar fi trebuit să rămân în fața Dubonnet-ului meu. Toată naspa asta mi se trage de la chestia că am desfundat o comersantă cu prea mulți ochelari și niciun fel de chiloți. Să te tot lași ciocuit de o antropofagă, nu crezi?

•••

Stăm față în față, pe vine, asemeni lui „Moș Lacolique[22]”. În ținutul meu natal, „Moș Lacolique” era culmea cioacelor umoristice. O figurină de ipsos reprezenta un moșnegel cu nas coroiat și bărbie ca un galoș, purtând ditamai cipilică de bumbac. Ședea ghemuit, cu pantalonii în vine, și îi vâram în găoază un minuscul cartuș, căruia îi dădeam foc. Din chestia aia ieșeau dâre de

fum negru, reprezentând, chipurile, excremente. Așa s-a dezvoltat umorul meu de reputație mondială.

Uite cum niște fleacuri anodine pot genera lucruri de mare anvergură!

Mi se pare impresionant fatalismul – ca să nu spun resemnarea – celor de rasă galbenă. Aruncați în cele mai nasoale nasulii, ei își păstrează imperturbabilitatea.

Din când în când, îmi arată o reptilă, nu mai mare decât în creion, de o grețoasă culoare verde-cenușie.

— *Snake*! zice placid.

Apoi se ridică ușor și strivește animalul cu o lovitură de călcâi magistral calculată.

Ceea ce e totuna cu a spune că mandea nu e câtuși de puțin liniștit, cum ar scrie „gagica de Sévigné” (Béru dixit). Privesc fără încetare în jur, cu senzația constantă că una dintre bestiile astea mi se cațără pe pantaflici, ca să-i facă o vizită șarpelui meu de mare.

Așteptăm astfel, în umbra boschetului, patru ore, schimbând poziția când ne ia cu anchilozare.

În clipa când mă apucă disperarea că nu-i mai văd o dată pe caralii ridicând asediul, piticii galbeni pornesc motoarele. Pentru început, o iau din loc motocicliștii. Nici turnătorii care umblă într-o ditai mașina cu zăbrele nu întârzie să-și ia tălpășița – și uite-i că se tot duc, redându-i circulației relativa fluiditate.

— S-ar zice că treaba se pune iarăși pe roate? mă adresez amicului.

Carele nu răspunde nimic. Și pare temător ca o fiară ce adulmecă o capcană.

— Mai stăm! face în sfârșit.

— La ce să mai stăm, dușmănosule?

El își scoate ochelarii de soare. În asemenea cazuri, redevine cu adevărat monstruos, cu mutra aia de gorilă ce s-a bătut în parte cu un buldozer.

— Fiindcă știu șmecheriile poliției: adeseori doar se preface că pleacă.

— Crezi că e vorba de o cursă?

Hotărăsc să am încredere în el și să mai ardem gazul oleacă. Și bine fac: după o jumătate de ceas, alți patru motociclopi se năpustesc de-a lungul șoselei.

— Mereu la fel când caută un fugar, mă informează omul cu muia desfundată. După un baraj, alți polițiști apar cu toată viteza.

Privesc la cele patru ghirlande de fum albastru care le tirbușonează poponeața. În urma lor nu rămâne decât circulația normală.

Plecăm și noi la drum. Papainoagele îmi sunt anchilozate în draci.

Grea mai e viața bărbaților curajoși!

NAȘPARLIE ÎN MALAIEZIA

Chestia s-a petrecut, pur și simplu, de la sine.

Tropoteam pe drumul din pădure, pe partea stângă a căruțabilului, așa cum se recomandă în manualele intitulate „Cum să rămâi în viață deplasându-te pedestremente”. Circulația continua să fie fluidă. La un moment dat (totul se întâmplă, evident, la un „moment dat”, dacă am suprima din limbaj toate locuțiunile superflue, cât timp și hârtie am economisi!) ne-a depășit un Mercedes galben. A parcurs circa două sute de metri, apoi a frânat și a pornit în marșarier.

Ceva din piept mi-a înghețat ca privirea unei directoare de internat religios când află că eleva cea mai bună a pensionului și-a pus-o prin poponel cu băieții de la vidanj care veniseră să golească umblătorile. Imediat am simțit, în tot corpul, că o am *in the* dindărăt (cum spun tipii de la Foreign Office) și că destinul meu riscă amarnic să-și recapete libertatea pe acest drum thai. Șoferul părea capabil să conducă la fel de bine în marșarier ca și în marș-înainte. La bordul căruței erau în total doi, deloc prea frumoși, nici prea bucuroși. Adevărați bădărani, mă poți crede pe cuvânt; de altfel, în cursul tumultuoasei mele existențe, am remarcat că băieții răi sunt rareori frumoși. Negreața din sufletul lor îi desfigurează.

Dar nu am timp să dizertez asupra subiectului.

Uite că amândoi idioții de mocofani încep să ne apostrofeze, în limba thai, firește; doar nu-ți închipui că se jenează. Nepricepând o iotă din discursul lor, nu numai că o fac mai departe pe infirmul, dar o mai fac și pe prostul (rol în care excelez).

Nenea de pe locul mortului coboară din tărăboanță și vine la noi. Mă examinează, scoate

din pozânar o batistă slinoasă și-mi freacă felinarele după ce a umezit-o cu salivă – puah! Descoperind mânjeala rezultată, zâmbește sinistru. Și se întoarce ca să-i dea coechipierului buna vestire (în engleză: *the good new*). Fatal reflex! Îndată degustă, în occiput, o formidabilă lovitură de cârjă. Iată-l acum fleșcăit tot. Cu o fulgerătoare prezență de spirit, îl proptesc în fața mea, ca să-mi servească drept scut.

— Scoate recolverul din pansament! îi poruncesc ghidului.

E riscant, dar socotesc că, de teama celor doi băieți, va rămâne în câmpul meu de acțiune.

Omul scoate arma, cum i-am indicat.

— Dă-mi-l!

Întind o mână prin spate, continuând să-l susțin pe leșinat.

Dar, în loc să se supună, ghidul vine în dreptul meu. Întinde brațul și-l sfredelește pe șoferul Mercedesului cu un foc tras aproape la gura țevii. Bostănelul tipului explodează, stropind tot parbrizul.

— O, ce idiot! mugesc. Ce te-a apucat, mutră de șobolan?

A dracului belea! Ce i-oi fi făcut lui Dumnezeu ca să dau peste un asemenea dobitoc? Se ia drept Al Capone piticania asta sau ce?

Dar stai că nu s-a terminat. Uite-l că înfige țeava armei în ceafa leșinatului și apasă pe trăgaci. Nenica moare fără să-și fi recăpătat cunoștința. Moaca mi-e atât de plină de borș, că mai să orbesc. Mi-a intrat și-n fleancă, dacă vrei să-ți înfățișez întreaga oroare, cum se și cuvine, fără a omite nimic. Să-ți tot pierzi mințile. Am totuși vreme să-mi spun că, dacă nu recuperez arma îndată și pe loc, va avea și mândelovici dreptul la o infuzie de plumb.

Din fericire, ghidul nici nu se gândește să mă bortelească. Brațul îi atârnă, cu arma la capătul lui. Îl ușurez de povară. Pare năucit.

Înainte să țip la el sau orice altceva, mă benoclez la drum. Pustiu. Am nițel noroc în nenorocire. Imediat arunc, în pădurea pe lângă care ne aflăm, cadavrul fostului leșinat. Care acum zace în mijlocul unui mărăciniș inextricabil.

În depărtare își face apariția un enorm camion galben, care seamănă cu un bâlci. Aidoma multor autotrenuri din țara asta de blegi, e constelat de lumini multicolore, de picturi de pin-up, de stele scânteietoare. Să juri că e o baracă la moși!

Cât ai clipi, mă așez lângă Mercedes, pe partea dinspre șosea, ca să maschez cadavrul șiroind de sânge al șoferului, ca și parbrizul aflat în aceeași stare. Camionul trece. Urmat de o mașină dezghiocată și de încă un camion, la fel de țipător împodobit ca și precedentul. În sfârșit, o acalmie.

— Aruncă-l pe șofer pe bancheta din spate! urlu la coechipierul meu.

Trebuie să-i repet comanda ca să se execute (după ce i-a executat pe cei doi automobiliști).

Nu isprăvește bine transbordarea, că trec alte două vehicule, unul în fundul altuia, fără să ne dea atenție. După care îi ordon amicului „Flintașu” să treacă la volan. Nu foarte prudent, fiindcă îi clănțănesc dinții.

— Liniștește-te, imbecilule, și du-ne de aici; știi să conduci, da?

— Da.

Pilotează laborios, cu încetineala unui dric pe aleea principală a cimitirului. Nu contează, esențialul e să înaintăm, nu?

Parcurgem, în această alură funebră, perfect potrivită pasagerului nostru, câteva verste.

În timp ce camaradul meu drivează, eu mă dedau unui act deloc frumos: cotrobăiesc prin buzunarele mortului lungit în spate. Unde găsesc o șerpoaică de mare calibru, cu pântecele garnisit cu șase cartușe cu cap auriu. O vâr, cu discreție, în propriul meu jeb. Abia apuc să duc la bun sfârșit scotoceala, că omul meu încetinește și trage pe

dreapta. În fața noastră, la circa cinci sute de metri, circulația pare să se aglutineze.

— *Custom*! zice apostolul.

Vama! Inimioara îmi bate în ritm de polcă. Va fi sfârșitul terifiantei mele escapade? Sau îmi voi găsi chiar salvarea? Vă rog să puneți o cruciuliță în dreptul răspunsului bun și una mai mare în dreptul celui incorect!

— Trebuie să ne întoarcem în pădure! îi spun.

Încuviințează. Mai rulează câțiva metri, apoi, după ce s-a asigurat că drumul e liber, iese de pe el și pătrunde pe o cărare forestieră, cu toate că nu e carosabilă. Nu trebuie să mergem prea departe pentru ca vegetația abundentă să ne ascundă în întregime de privirile celorlalți șoferi. Aceia dintre ei care ne-au văzut pătrunzând în pădure vor crede că suntem în căutarea unui loc unde să ne-o punem ori să ne ușurăm – cele două principale motive care îl incită pe om să se izoleze.

După câteva sute de metri, suntem la adăpost de indiscreți.

— E de ajuns, îi spun ucigașului meu privat, mai departe mergem pe jos. Imediat ce trecem de graniță, ne spunem adio și-ți dau ce ți-am promis.

Dar băiețică nu se clintește. Un zâmbet îndepărtat, de iluminat, îi întinde buzele.

— M-ai auzit, nătărăule?

— *Oh yé*! răspunde el.

Zâmbetul i se accentuează – și uite-l că scoate de sub poponeață știi ce? Pistolul meu. Nu cel pe care tocmai l-am prelevat, fără știrea lui, de la cadavru, ci celălalt, primul pușcoci. Trebuie că mi l-a subtilizat pe când scotoceam mortul.

— Dă-mi tot ce ai! mă îndeamnă gălbejitul.

— Fără glumă, vrei să mă fraierești?

— Vreau banii tăi și ceasul.

— Și pe urmă, prieten al poeților, ce-o să faci?

— Nu știu.

E drăguț. Numai că eu îi citesc în priviri omuciderea iminentă pe care înțelege s-o

săvârșească. M-am înșelat luându-l drept un găgăuță. În realitate, e un ucigaș cu sânge rece.

— *OK*! *OK*, prietene, uite mălaiul; nu te supăra, o să ți se mărească adrenalina.

Duc mâna la sertarul din spate al pantaleonilor și, înainte de a scoate pocnitoarea sfeterisită mortului, îi eliberez piedica de siguranță.

Și gata!

Badabumbum!

Detunătura ne asurzește pe amândoi. Iar lui, pe deasupra, glonțul îi zdrobește lăboanța, înainte de a se oploși în coapsa stângă, unde trebuie că face de asemenea oarece talmeș-balmeș.

— Drept cine mă luai, Mao? Drept un paznic de câmp, de la țară?

Îmi recuperez, calm, primul pistol.

— Dacă ai fi jucat cinstit cu mine, n-ai fi ajuns aici, târtiță de șobolan bolnav. Din fericire pentru sănătatea mea, după ce te-am văzut răcindu-i pe cei doi răuci, am stat tot timpul la pândă. Acuma, ai câștigat rățușca de cauciuc!

Ezit cu privire la purtarea față de el. Dacă îl las, pur și simplu, în plata Domnului, se va târî până la șosea și va da alarma, punând potera pe urmele mele. Trebuie, cu orice preț, să-l neutralizez înainte de a mă ușui – e prețul salvării mele.

Când vede că îl leg de volan, omul se pierde în implorări; am însă forța de caracter să nu-l ascult.

E viața lui împotriva vieții mele. Și optez pentru aceea a mea. Egoismul stă în firea omului.

•••

Nu i-aș fi aflat niciodată numele. Ne întâlnim, ne împărtășim timpul (acest bun inestimabil), ne iubim sau ne urâm; pe urmă ne părăsim pentru totdeauna. Și toate astea nu au nicio importanță, trecutul cicatrizează bine și total. Nu rămân din întâlnirile noastre decât impresii obscure, pe care timpul le face improbabile.

Pășesc anevoie prin jungla din ce în ce mai deasă, călăuzindu-mă după soare, târându-mă încet

printr-o sălbăticie dificil de extricat.

Stomacul mă trage de atenție prin lungi tânguiri. Ah, cât de sfâșietoare sunt scâncetele înfometării! Efortul face să mi se tremoaie papainoagele. Mii de liane lipicioase încearcă să-mi frâneze înaintarea. Îmi spun că încurcăleala din zonă reprezintă pentru mine o garanție a securității. Dacă un fugar are atâta de furcă până să-și croiască drum, n-o să vină vameșii să-și bage pielea la saramură în această regiune îndărătnică. Natura constituie o frontieră vegetală care înlocuiește vigilența omenească.

Umblu așa vreme de vreo două ceasuri, fără să fi progresat prea mult. Brațele și fața îmi sunt zgâriate, părul smuls – și adeseori cad, încurcându-mi umblătorile în plante perfide, de soiuri cum n-am mai văzut niciodată. Mă bate gândul că n-am să mai pot ieși niciodată din această formidabilă capcană silvestră. O teroare panică (așa cum se spune pe la Bourgoin-Jallieu, ținutul meu natal) pune stăpânire pe mine și crește de maniera în care nu o mai pot îndigui. Iată cum natura mă preface într-un claustrofob, mai rău decât dacă aș fi fost închis într-o carceră de temniță subterană.

Oroarea vine de la faptul că infernul verde se reconstituie după trecerea mea; abia dacă ultimii doi sau trei dintre pașii mei se mai citesc în grosimea vegetației. Mi-ar fi inimaginabil de greu să mă întorc pe același drum, atât de impetuoase sunt plantele.

Aidoma vieții, pădurea asta suprimă amintirea trecerii tale, fiindcă trecerea ta nu înseamnă nimic. O dâră argintie de melc, pe care primii stropi de ploaie o șterg. Pași pe nisipul risipit de vânt. În clipa morții, vei înțelege asta și vei fi încremenit de stupoare descoperind din ce neant ești făcut și ce neant lași în urmă. Neantul e singura ta operă durabilă, fiindcă e infinită. Ce mai teroare te va cuprinde atunci, când vei căpăta conștiința unei asemeni nulități! Pentru tine, însemni totul – iar

pentru ceilalți mai puțin decât nimic. O dată terminat, absența ta îți pecetluiește „non agreabilitatea” și de asta te agăți de ideea unui Dumnezeu îndurător care să-ți aranjeze orgoliul și să-ți domolească panica. Așa că fă jocul lui Dumnezeu, tu cel care nu știi cine e El și n-o vei ști niciodată. Roagă-te la această ipotetică absență până ce vreo fantasmagorie a spiritului va face din ea o prezență salvatoare.

Cam așa se gândește, în cloaca spiritului lui, Sana al tău cel pus la grea încercare. Se dă cu împrumut existenței, știind-o iluzorie și lipsită de urmare. Plecându-și capul în jugul provizoriu, de om provizoriu, care-și duce viața, care-și duce partea sa de existență, măruntă de tot, precară de tot, atingându-și din când în când coada pentru a se încredința că există cu adevărat și a cărui unică menire pe pământ e să existe încă un pic, cât să mai verse câteva lacrimi în plus.

Epuizat, mă prăbușesc pe un morman de vegetale întrețesute. Locul trebuie să mișune de reptile și de insecte mortale. Să mă omoare, să mă rontăie, să mă șteargă de pe fața pământului, o dată pentru totdeauna!

•••

Un cântec aproape ceresc plutește în mine, precum reminiscența unei fericiri pierdute. Deschid din nou ochii. Liane, rădăcini amestecate; un puternic și obsedant miros de frunze în descompunere. Îmi spun: „Corupându-se, plantele le fertilizează pe cele ce vor veni. Reconfortant ciclu”. Dar pornirea mea spre filosofie se duce pe apa sâmbetei, din cauza glasului. Un glas femeiesc, de o puritate infinită. Care răsună în depărtare, dar deslușit; ecourile pădurii mi-l aduc fără să-l altereze.

Să fie simple năluciri? Cine ar putea să cânte în inima acestei naturi a cărei întrepătrundere are ceva morbid?

Pornesc în direcția vocii, împins de o revenire a energiei, cum se spune în romanele serioase. După cum poți remarca, întotdeauna eroul epuizat are „o revenire a energiei” care-l va salva. Nu trebuie să disprețuiești vechile rețete – au ceva bun, constituie repere pentru publicul avertizat.

Așadar pornesc pe urmele cântecului, lăsând prin mărăcinii enormi fâșii din buna mea carne. Mă tem să nu înceteze, să nu mă abandoneze pradă tentaculelor de liane spinoase, perfidiei rădăcinilor noduroase. Înainte de apariția omului și a mașinilor lui, natura trebuie că nu era deloc nostimă. Îți dai seama cam cum putea să arate lumea în pârloagă completă? Deriva continentelor! Nu mi-ar fi plăcut să văd vreodată așa ceva!

Acuma omul e în derivă. Nu a sfârșit să se tot ducă la vale, de-a lungul secolelor. Cramponat, dar învins dinainte. Mult timp mi-a fost milă de el. Dar mi-a trecut definitiv. Acuma mă umple de greață. Să se tot ducă în prăpastie, cu vânt din pupa – împreună cu nevasta și pretențiile lui. Eu, care sunt deja oleacă mort și care cunosc urmarea, îi anunț surpriza, în virtutea drepturilor dobândite. Nu are un spirit destul de inventiv ca să și-o imagineze. Și-a meșterit un „după” de complezență, pe măsura lui pitică; „la scară omenească” să spunem. Ce mai zbierete o să scoată când „va sosi clipa”! Râd dinainte.

Continui să mă zbat printre liane, crengi și mărăcini. Și iată că lumina se face tot mai puternică, întrezăresc o poiență. Vegetația îmi dă drumul, se fluidifică, dacă pot spune așa. Deslușesc o întindere răsădită cu cocotieri care iau cerul cu asalt. Al naibii sunt de înalți.

Continuu să înaintez, sfâșiat de ultimele mărăcinișuri – și mă simt răsplătit pentru eforturi.

Ce spectacol insolit și minunat!

O tânără singurică în cocotierărie, cu o maimuță de a cărei zgardă e legată o funie foarte lungă. Animalul escaladează arborii și culege nucile pe

care le aruncă pe pământ, ca într-un joc. La poalele cocotierilor, solul e plin de nuci. Fata continuă să-și fredoneze melopeea ciudată și dulce. Vocea ei pare să stimuleze animalul, căruia culesul îi face plăcere.

Deodată primatul îmi descoperă prezența și începe să scoată strigăte ascuțite, care îi alertează stăpâna. Primul reflex al fetei e să se pună la adăpost. Numai că și-a legat de mână extremitatea funiei – și rezistența aceasta neașteptată îi oprește fuga. Profit de ocazie ca să-i adresez cuvinte liniștitoare, zâmbind cum știu mai bine, printre dârele de sânge care-mi acoperă fața jupuită. Fac și gesturi liniștitoare – dar ce înseamnă, de fapt, un gest liniștitor? Eficiența rezidă în surâsul pe care îl vreau cât mai blând.

Fapt este că, în cele din urmă, eforturile mele îi conjură frica. Fata se oprește, la pândă, gata s-o zbughească din nou.

La capătul puterilor, mai fac doi pași spre ea și cad în genunchi. Lăsându-mă pe călcâie, murmur:

— *Do you speak english*?

Ea scutură din cap:

— *No. French*.

— Domnul fie lăudat, strig. Eu sunt francez.

Anunțul pare să fie bine primit. Expresia temătoare de pe chipul fetei dispare.

— În ce țară ne aflăm? șoptesc.

Ticăitoarea bate iar în ritm de polcă, în așteptarea răspunsului.

— Malaiezia, spune ea.

Atunci o rugăciune de mulțumire se ridică din bietul meu suflet chinuit.

Salvat!

Pierd cunoștința[123].

NAȘPARLIE ÎN MALAIEZIA

(BIS)

Somn trepidant. Mă simt vehiculat într-o șaretă de mână (sau ceva asimilat). În materie de suspensie, trebuie să treci lucrurile cu vederea. Încasez în șale cel mai mic accident de teren, cea mai mică piatră de pe drum. Pe scândurile negeluite, răsuflu anevoie, fără forță, nici energie. Micuța mansardă de prim-ajutor, care continuă să clipocească în mine, îmi zice: „Cum se face că ai ajuns într-un asemenea hal, doar fiindcă ești epuizat și mori de foame? Un tip de talia ta, făcut tot din oțel-beton?”

Nu-mi vine niciun răspuns. Așa stau lucrurile. Zac într-un cărucior tras de cineva. De toate astea sunt pe deplin conștient, dar altceva nu mai pot capta din existență. Pe de altă parte însă, am viziuni superbe, imagini de caleidoscop. Văd un palat populat de creaturi de vis; bazine aurite, pe a căror apă plutesc lebede roz, pline de suficiență; fete brune, lascive în văluri arahneene, dotate cu ochi imenși și priviri imposibil de prins. Un album din „O mie și una de nopți”, unde totul este feeric!

Totuși căruciorul dezghiocat care mă transportă se bălăbăne în făgașele adânci. Și scârțâie lamentabil. Roțile îi sunt strâmbe și imprimă corpului meu un balans baroc. Plutesc, în chip jalnic, între viziunile Orientului și realitatea urâtă.

Drumul ține o veșnicie.

Ori poate și mai mult?

După care încetează.

Șareta e pusă la verticală, ceea ce îmi conferă poziția bizară și de nedorit a unui ins „culcat în picioare”. Dar chestia nu durează; ființa mea lunecă și se îngrămădește pe pământ. Niște mâini

„se ocupă de mine”. Mă „dezîngrămădesc”, mă întind pe ceva paie, după cum mi se pare.

În clipa aceea, are loc un miracol: reușesc să deschid ochii și să captez ceea ce mă înconjoară. Zăresc o construcție joasă, de unde vin mirosuri de hrană pe cale de a se găti. Văd o creatură diformă așezată pe un prag și pe care o iau drept o maimuță cu blana albă.

Ciudat lucru. M-am interesat de ceea ce se afla departe de mine, în loc să mă preocup de propria-mi persoană. Ca și când aș fi vrut să mă „păstrez pentru la sfârșit”.

Fac un efort ca să-mi adun privirea în jurul meu. O gravură școlară, văzută într-o veche carte de istorie a Féliciei: Turenne murind la poalele unui copac. Eu sunt Turenne. Dacă îmi plec ochii, zăresc o delicioasă tânără asiatică pe care am impresia că o recunosc și nu-mi dau seama ce face. Închipuie-ți că mi-a descheiat pantalonii și mi i-a tras în jos până la glezne. Stă îngenuncheată, în poziția de ciocuială. Însă, contrar primei mele impresii, departe de a mi-l tutui pe Gogu, îmi ciopârțește coapsa, cu ajutorul unui cuțit supraascuțit.

Dau să mă mișc, dar ea murmură:

— Nu! Stai pe loc.

Simt o vagă durere pricinuită de incizie. Fata apasă buzele rănii între două bucăți de pânză. Ceea ce ar trebui să mă doară, presupun; totuși nu simt decât o pișcătură ușoară.

Aștept, jalnic, aproape indiferent… Ea continuă să apese, cu gesturi mărunte și precise. Apoi destupă un flacon de alături și-mi toarnă pe rană un lichid. Confuză senzație de arsură.

Tânăra asta posedă o trusă farmaceutică, fiindcă dispune de pansamente gata pregătite. Îmi aplică unul pe picior. Satisfăcută, se rotește nițel pe genunchi, întorcându-se cu fața la mine.

— Te doare? mă întreabă cu o delicioasă sâsâială.

Acum o recunosc pe deplin pe culegătoarea de nuci de cocos prin maimuțica interpusă, drăgălașa tânără al cărei cântec ceresc mi-a salvat, practic, viața, smulgându-mă junglei.

Scutur din cap, în semn că nu.

— Ai fost mușcat de un vipio, adică un șarpe al cărui venin provoacă un fel de gangrenă, dacă rana nu e curățată în aceeași zi. Începe prin a te anestezia, astfel încât se întâmplă să nici nu-ți dai seama de mușcătură; o iei, de cele mai multe ori, drept zgârietura unui mărăcine. Din fericire, eu recunosc primele simptome. Persoana căreia i-a fost inoculat veninul e lovită de o somnolență mergând până la leșin. De cum te-am văzut, mi-am dat seama ce ți se întâmpla. Așa că am venit să iau căruciorul ca să te pot aduce aici. Ți-am făcut o injecție și am deschis locul mușcăturii, ca să elimin veninul. Să nu-ți mai fie frică de nimic, dar îți vor trebui câteva zile de repaus total, până se risipesc efectele otrăvii.

Mi-ar face bine, mi-ar face plăcere să-i exprim recunoștința mea. Vai, nu am încă puterea. Fata trebuie să se mulțumească cu o privire patetică, în adâncul căreia licărește făgăduiala unui mătiguș barosan, cu utilizări multiple.

•

De-a lungul anumitor perioade din existența noastră, timpul își pierde semnificația obișnuită. Devine incert, ca și cum nu ne-ar mai interesa. Ne aflăm în afara razei lui de acțiune; dar, fără îndoială, el se află în afara razei noastre de a acționa. Cei mai mulți dintre oameni își închipuie că timpul există și că se decupează, cuminte, în felii de câte douăzeci și patru de ore, pentru a alcătui zilele; care, la rândul lor, conform unei abile înlănțuiri hotărâte de către oameni, alcătuiesc luni, apoi ani. E pură teorie, sunt pure convenții, conivențe. Trebuie să scapi de ele ca să înțelegi că în realitate, timpul nu există și că, dacă oamenii îl taie în bucăți, o fac cu scopul derizoriu de a și-l

aservi. Dar el este unul și indivizibil, sau poate că nici nu este. Iar noi ne acomodăm cu această neînțelegere, pentru a da o oarece amploare, ba chiar un început de semnificație, duratei noastre fade și sterile.

De acord, voi înceta să te mai plictisesc cu asemenea panseuri de ins leneș, care n-au interesat niciodată pe nimeni, cu excepția vreunui bețiv nocturn, dintr-un bar de melancolie, pe punctul de a închide.

Voi afla în continuare că mi-am petrecut patru zile în cocioaba amărâtă, dar curată, a drăgălașei tinere ce mi-a fost de mare ajutor. Am așteptat să-mi recuperez esențialul vitalității înainte de a ți-o descrie pe fata în cauză, fiindcă reprezintă o operă de artă a naturii și nu dispuneam de suficient brio pentru a ți-o înfățișa în măsura în care merită. Dar acum iată: de unde să încep? De la impresia generală? Bine.

O să ți-o spun în stil pretențios. O floare. Zâmbești, nătărăule patentat. Îți spui: „Nu se întrebuințează artistul. Nu riscă să capete varice la creieraș”. Ei bine, ce vrei să-ți răspund la una ca asta? E ADEVĂRUL, ce naiba! Când o privești, vezi o floare. Nu una de pe la noi, care totdeauna are un aer romantic în grădini și pare atât de idioată la florării, ci o floare de aici, plină de culori cum nu s-au văzut vreodată. Simfonie de galbenuri, de rozuri pale, de alburi mate-cretoase, de negru umed ca al sâmburilor de fructe. Trupul îi e extrem de subțire, dar cu forme detaliate și în același timp foarte prezente, chip desenat cu penelul, ademenitor și dulce până la patetism. Ochi care au păstrat lucirea zaharată a pulpei, tulburătoare precum umezeala sexului unei adolescente. Dar cea mai fabuloasă și care îți reține privirea după examinare, fiindcă n-o mai poți slăbi din ochi, e gura: operă de artă absolută, prin linie ca și prin substanță, gura – o, da! – întredeschisă asupra celui mai mare dintre mistere

și părând că-ți adresează o amețitoare și tăcută făgăduială.

În cursul ședерii mele în modesta colibă (pe care o împărțea cu bunicul ei orb, ca în romanele din biblioteca „Bipoașca Roz”), n-am pierdut-o din vedere decât ca să dorm; fiindcă, și atunci când lipsea, continua să-mi fascineze retina. Niciodată o față de femeie nu m-a impresionat în asemenea măsură. Mi se părea că niciodată (și când spun *niciodată* ar trebui să folosesc cuvântul *never* ca să fiu înțeles de cât mai mulți) n-aș putea sta departe de dânsa. Că de acum înainte viața mea va consta în contemplarea acestei fete, în admirarea gesturilor ei, a blânzilor ei ochi migdalați, a enigmaticului surâs de femeie inventată de un artist genial mai degrabă decât rezultatul lucrării unui ciomăgel frecat la repezeală în bibilica delicată a unei asiatice excitate.

Se chema Tohu Bohu[24], un nume mai curând baroc, dar din partea unuia ca mine te poți aștepta la orice, și chestiile cele mai rele sunt adesea ceea ce îți pot oferi mai bun.

Zilele petrecute în umila căsuță malaieziană se numără printre cele mai extraordinare, cele mai sublime trăite de mandea. Nu-mi mai păsa de nimic, nu aveam amintiri și nici proiecte. O priveam pe ea, o priveam, o priveam de să-mi sară ochii din cap. Existența mea semăna cu o nacelă liniștită, agățată de trunchiul unei bătrâne sălcii aplecate. Erau de toate acolo – apa verde, salcia de pe care scoarța bătrână stătea gata să cadă, pacea tăcerii, seninătatea zilei la asfințit.

Rareori, din frageda mea copilărie, simțisem o atât de deplină fericire. A trăi, a muri nu mai aveau nicio semnificație. Verbul „a încânta”, atât de înjosit, atât de des privat de veritabilul lui înțeles, își regăsea pentru mine întreaga magie: Tohu Bohu mă „încânta” și umplea întreg spațiul pus de către Domnul la dispoziția mea.

Îmi făcea de mâncare, îmi gătea turte crocante care îmi sporeau foamea. În cursul ședерii mele acolo, trebuie că am căpătat trei kilograme de supraîncărcare ponderală; și, neavând o balanță la dispoziție, am hotărât să le trec la rubrica pierderi și profituri.

•

Câte zile, dacă nu chiar ani, aș fi trăit astfel, în starea aceea de fericire letargică, dacă într-o bună dimineață nu ar fi apărut „Implacabilii”? Nu eu i-am botezat așa. Tohu Bohu mi-a spus, tremurând, numele lor, în timpul raidului întreprins de ei la ea acasă. Era vorba de un soi de societate secretă, însărcinată să opereze anumite reglări de conturi pentru mafia thailandeză.

Fata mi-a mai explicat că această „brigadă sălbatică” nu se jena să pătrundă pe teritoriul malaiezian când urmărea vreun fugar. Poliția locală închidea ochii asupra acestor năvăliri, de teama represaliilor implacabile pe care membrii brigăzii le aplicau tuturor acelora ce le-ar fi contracarat acțiunile. Le incendiau recoltele și casele, ucideau animalele, coseau cu sârmă sexul femeilor sau tăiau testiculele bărbaților – toate lucruri dezagreabile, ești de acord?

Descinderea lor la Tohu Bohu reprezintă una dintre amintirile cele mai epice al existenței mele. Așa că-mi propun să ți-o narez în amănunt, deoarece constituie o bucată antologică pe care ar fi păcat să o lași să se piardă.

VERDUN

Sărind peste timp, și fără suplimente pentru cheltuielile de investigații, îți voi preciza locul unde mă aflu.

Se situează la doi kilometri șase sute de metri de orașul de graniță Ta Dû Po[25] (celebru în Malaiezia pentru școala lui de elefanți, a doua din lume), la stânga cum ieși din oficiul poștal. Umila proprietate a lui Tohu Bohu este parcă uitată între oraș și pădurea de unde am apărut eu. Terenul are forma unui penis (al meu, de pildă), vârât în partea împădurită ca într-un dindărăt. Plantat cu cocotieri, îi asigură fetei o viață dintre cele mai îndestulate.

Pe vremea când părinții ei mai trăiau, fata lucra ca secretară bilingvă într-o întreprindere franco-malaieziană de elastice destinate să mențină hârtia-cristal de pe gura borcanelor de dulceață. Dar într-o zi nedreaptă, un grup de aborigeni *orang asli*, urmăriți de poliție fiindcă asasinaseră niște muncitori care lucrau la o șosea de mare circulație de-a lungul pădurii, se refugiară în casa fetei care, profitând de vacanță, plecase cu bunicul ei la oraș, pentru a-i servi drept ghid (bătrânul mergea la opticianul din Ta Dû Po, Aflé Lou, om de mare reputație, ale cărui focare erau apreciate de mulți alții).

Ochelarii aceia ce trebuia reînnoiți (ultimii pe care avea să-i poarte dragul de bătrân, atins mai curând de orbire decât de iertare) salvară viața adolescentei și pe cea a strămoșului ei, fiindcă în lipsa lor, *orang asli* le invadară casa și-i masacrară ocupanții. Aceștia fură scoși din casă și totul se termină într-o baie de sânge.

După o asemenea dramă, Tohu Bohu renunță, plină de curaj, la slujbă, pentru a se dedica bătrânului bunic. Poți spune ce vrei, eu unul găsesc

eroic acest sacrificiu. Ai mai văzut multe fete care să renunțe la viața la oraș, la situația lor bună, ca să se consacre unui tataie și unei maimuțe dresate (că nici nu știi, la prima vedere, care dintre cei doi e mai simian) – ia zi, cunoști așa ceva, fii cinstit?

Mandea întâlnește pentru prima dată o asemenea junǎ, așa că jos pălăria!

Dar să mă întorc la ce povesteam…

•

Delicioasa și cu mine suntem în casă. Taica mare profită de răcoarea zorilor ca să ia o gură de aer salubru. Totul miroase a humus, a piper și mii de alte chestii pe care nu le respiri decât acolo.

Fabuloasa mea gazdă a îngenuncheat deasupra mea, cu sarongul de dimineață suflecat până-n brâu. Abia în ajun am inițiat-o în această amabilă practică, dar fiindcă i-a plăcut de îndată, participă la ea cu ardoare și inteligență.

O sclavă. Ce mascul n-a visat la așa ceva? Supunerea orbească în amor. Îmi primește inițiativele cu o bucurie animalică, neobișnuită pentru noi, occidentalii. Nu scoate o vorbă și doar răsuflarea ca de pasăre i se accelerează.

Dar deodată iat-o că, dintr-o săritură în lături, scapă din sărutul sudic pe care i-l performez cu întreaga știință de care sunt în stare (ani de experiență, un număr prodigios de diplome de onoare, doctor honoris cauda al Facultății din Bouffémont[26], de cinci ori brevetat la concursul de toroipane, medalie de aur la semne deocheate). Veșmântul îi cade cu mult înainte de final.

— Iute, iute! șoptește.

Mă ridic. Ea îmi face semn să mă dau la o parte. Ceea ce și. Tohu Bohu trage rogojina pe care ne zbenguiam. Apare o trapă. O ridică. O gaură neagră. Miros de chestii râncede. Fără să înțeleg nimic din acțiunile gazdei-amantă, mă strecor în gaură. Trapa se închide deasupra mea. Întuneric complet sau aproape. O zare de lumină undeva, în fund. Mă aflu într-o magazioară a locuinței, unde

se păstrează lucruri mai mult sau mai puțin utile. Pute a acru, a sudoare și poate chiar a rahat, dacă te gândești bine.

Aud glasuri afară. Apoi țipete. Între altele, pe cele ale divinei mele amante.

Știi unde urcă sângele antonian în astfel de gazuri? Te dai bătut? La cap urcă. Dar într-o clipită. Ghicesc ce s-a întâmplat: puștoaica pe care o compostam fără rușine (nu mai am la îndemână) a văzut năvălind niște tipi. M-a ascuns la iuțeală. Iar nou-veniții, răucii sloboziți pe urmele mele, o molestează ca s-o facă să spună unde mă aflu.

Dacă ridic trapa ascunsă de rogojină, voi atrage atenția și voi fi lichidat fuguța. Băieții sunt exact deasupra ei; dacă așa stau lucrurile, îmi va fi imposibil să acționez.

Țipetele divinei mele răsună din ce în ce mai tare. Mă îndrept, în genunchi, spre luminița de la capăt. Care vine printr-un grilaj subțire ce izolează magazioara. Panoul nu măsoară mai mult de cincizeci pe cincizeci de centimetri. Îl spulber cu un pumn capabil să răstoarne columna lui Nelson. Chilomanul de deasupra acoperă cu prisosință zgomotul făcut de mine.

Mă târăsc afară din redută, trecând prin deschizătura de aerisire. Ajung în mijlocul unui tufiș de plante înțepătoare, asemănătoare urzicilor. Ticăloșiile astea vegetale îmi dau foc pielii. Nu am de ales! Iată-mă îndărătul barăcii. Țipetele de trident (Béru dixit) continuă, venind dinăuntru.

Ce face atunci valorosul tău Sana? Da, scumpo: scoate pistolul cu care a avut reflexul de a se înarma și-i verifică încărcătorul. Conține încă cinci gloanțe. Mai mult decât suficient ca să te sinucizi, dar nu destul ca să câștigi războiul din ’914.

În sfârșit, după cum spunea camaradul meu Rodrigue: „Învingând fără pericol, triumfi fără glorie”. Cu viclenii de comanș, ajung la colțul cocioabei. Mizeria dracului! Taica mare cel senil al dulcii mele amante zace pe prag, cu gâtul tăiat de

la o ureche la alta. Sângele lui negru formează o baltă pe care mușteleе vorace o invadează la repezeală. Vin de peste tot, ca și când o misterioasă tobă a junglei anunță pretutindeni vestea bună a unui festin baban.

Nemernicii! O furie imensă mă galvanizează. Mă duc lângă ușă și risc o scurtă privire înăuntru. Băieții lucrează cu mult spor. Trei gorile. Scundaci, cu muie late ca niște scuturi. Doi o țintuiesc la pământ pe floricica mea de șofran, răscrăcărată, în timp ce un al treilea îi înfige în bimbirică țeava unui revolver cu butoi, punându-i întruna aceeași întrebare (în engleză: *the same question*). Nu înțeleg jargonul de pe aici; de altfel, cu excepția celui din Saint-Chef-en-Dauphiné, nu vorbesc niciun altul. Totuși ghicesc că e vorba despre mine. Iar drăgălașa o face pe niznaiul, în ciuda durerii insultătoare ce-i e provocată.

E rândul tu, Sana! Pentru domnia dreptății lucrează sabia ta.

Ochesc fără grabă ceafa lată a torționarului.

Drace! Uitasem că e un pușcoci de calibrul 9 mm. Te pot asigura că genul ăsta de bomboane comite ireparabilul. Dovleacul băiatului începe să atârne pe dreapta, abia mai ținându-se de gât printr-o grețoasă fâșie de carne.

Nu-mi pierd timpul cu efectuarea inventarului. Țeava armei mele coboară cu câțiva milimetri – și iar bum! O nouă ceafă: cea a tipului care stă cu spatele la mine. Asemeni pretenarului său, începe să o facă pe rușinoasa și adoptă un aer aplecat.

Cel de-al treilea o lasă pe micuța mea logodnică malaieziană ca să-și scoată pocnitoarea. Nu are timp. Cu o nouă corcodușă, îi prăjesc cochilia.

Nu-mi mai aduc aminte să fi proțăpit trei fioroși în mai puțin de opt secunde – asta trebuie să reprezinte un record. La întoarcerea acasă, voi consulta Guinness-ul.

Mă uit la sărmana micuță.

Leșinată!

Scena e cumplită, cu cei trei tâlhari trăsniți pe rogojina unde zace întinsă o adolescentă torturată cu cruzime.

Hotărât lucru, în jurul meu nu e decât sânge și suferință.

Ce idee am mai avut să mă uit, într-o anume duminică, la vitrina încornoratului ăla de optician?

FĂRĂ GRIJA FANTOMELOR

Zilele petrecute până atunci în toropeală și voluptate, departe de a mă înmuia, mi-au sporit energia. Îmi simt sufletul ca de aramă, sunt gata să halesc, fără condimente, întreaga lume. Am o luciditate absolută.

A, vreți să mă dați gata? Ei bine, hoha! N-o să mă aveți niciodată.

Pentru început, o reanimez pe sărmănica devastată. O sfătuiesc să facă o baie de șezut cu plante de pirlimpinpin. Mama ei, pe vremea când trăia, i-a dat niscai sfaturi despre arta de a-și îngriji bimbirica? Mamele le vorbesc fetelor despre păsărică înainte să le vorbească despre Dumnezeu.

Ca să nu fie incomodată, îi târăsc afară pe oribilii torționari sfredeliți prin grija mea vigilentă. Apoi vreau să-i dau știrea morții bunicului, dar e inutil: fata a asistat la plecarea dintre noi a străbunului și nu pare să sufere din cale afară. Trebuie însă să convenim, în apărarea ei, că moșneagul nu mai însemna mare lucru. Spiritul i se retrăsese în vizuină. Fata îl căra din casă pe prag, după orele zilei, și-l ajuta să-și mănânce orezul cu mâna, fiindcă nu se mai putea servi de bețișoare nici ca să bată toba. Tot trăind alături de un trup fără suflet, ajungi să-l iei drept un vas de porțelan. O muta de colo-colo pe bătrâna momâie, se ocupa de nevoile ei, o curăța, o hrănea, o ajuta să se culce pe rogojină – pe scurt, îi acorda asistența pe care el era îndreptățit să o aștepte de la nepoată; numai că o ireparabilă singurătate îi despărțise de mult timp.

•

Ei bine, ies în lumina orbitoare. Totul e de o limpezime necruțătoare. O ceață de căldură

plutește deasupra imensei păduri ce ne înconjoară din trei părți.

Fac câțiva pași pe drumul ce duce la aglomerarea urbană cea mai apropiată. Și găsesc ceea ce speram să descopăr: tărăboanța torționarilor. Netrebnicii o ascunseseră vagamente în spatele unor tufișuri de mărăcini. Un Range Rover nu prea tare obosit, înmatriculat în Thailanda. Înainte să pornesc după ea, scotocesc buzunarele celor trei, în căutarea cheii de contact. O găsesc fără prea multă osteneală, laolaltă cu mai multe petarde de mare calibru, câteva cutii cu muniție și o grămadă de piaștri. Recuperez cheia, aleg cea mai performată dintre suflante pe care o iau în schimbul celei ale mele și mă uit cu dispreț la mălai, întrucât nu sunt un jefuitor de cadavre.

Nu-mi mai rămâne decât să plec după mașină, ca s-o aduc în fața colibei.

•

Tohu Bohu își încheie îngrijirile acordate păsăricii devastate de către brută. Mă asigură că totul va fi bine. Câteva zile de unguente și de abstinență – și necazul poate fi uitat.

O întreb dacă se află pe aproape vreun loc unde să mă pot debarasa de bandiții morți. Fata nu ezită. Există o zonă mlăștinoasă, la liziera pădurii. E vorba de un loc redutabil, unde orezarii din zonă își evacuează animalele moarte, rezultatele avorturilor intempestive și, uneori, străbunii interminabili, atât de bătrâni încât nu figurează în registrele de stare civilă.

Ajutat și călăuzit de gazda mea, mă duc să-i azvârl pe cei trei ticăloși în sumbra mocirlă. Timp de câteva minute bune, fără a simți nicio emoție, îi privim dispărând încet în noroiul putred care îi înghite cu un mare efort de bule de aer. Viața îl asprește pe om! Solul perfid îi ia asupră-i pe cei trei nemernici și nu-i va mai da niciodată înapoi.

O dată serviciul funebru terminat, ne ocupăm de acela al lui taica-mare. Care ne cere eforturi mai

mari, fiindcă nepoata lui vrea să-l înmormântăm la o adâncime care să-l sustragă apetitului crud al fiarelor sălbatice.

Timp de mai bine de o oră săpăm, eu și cu ea, în pământul negricios. Așa că la sfârșit nu-mi mai simt, de durere, spatele – și am mâinile pline de bătături cât niște reflectoare ale antiaerienei. În cele din urmă, Tataia e întins binișor pe un pat de flori culese de fată. Totdeauna să-ți faci treaba așa cum trebuie „fiindcă nu te costă mai mult și ai conștiința de partea ta" cum îmi repeta tata.

În fața mormântului închis, puștoaica aprinde bețișoare de tămâie.

Mă îndepărtez ca să o las să-și săvârșească ritualul. Cu *Tatăl Nostru* și *Cred într-unul Dumnezeu*, eu aș fi un intrus. Trebuie să te supui argumentelor: coțăim în același fel, dar ne reculegem în mod diferit. Mă gândesc, pe bune, că dacă Dumnezeu există, nu are de reproșat nimic.

Hecatomba care tocmai a avut loc mă lasă rece ca puțica unui eschimos ieșit din iglu să-și facă treaba mică. De fapt, remușcările nu sunt chiar atât de inconfortabile, fiindcă nu privesc, practic, decât niște lucruri trecute. Spuneți ce vreți, dar prezentul e preocupant – și la fel viitorul. Dar trecutul e superfluu, *papier mâché*.

Gata, iat-o în regulă cu memoria bunicului; și-a făcut datoria până la capăt, jos pălăria.

Acceptă în mod spontan să mă urmeze. Cât ai clipi, bocceluța îi e gata. Ceremonie emoționantă: îi redă libertatea maimuței culegătoare de nuci de cocos, fiindcă nu o putem lua cu noi. Pentru început, îmi spune că un asemenea animal, dresat ca niciun altul, e păcat să fie lăsat în civilie; totuși înțelege că nu ne putem încurca cu el. Apoi, plângând, îi scoate zgarda și-l așază în fața ușii.

Descumpănit timp de o clipă, animalul se scarpină în poponeață, apoi în cap. Se uită spre pădure și se îndreaptă într-acolo, cu mici salturi nesigure. Pe urmă, brusc, parcă e cuprins de

amețeală, îmbătat de această libertate la care nu se mai aștepta și pentru care, poate, nici nu e făcut. Scoate un țipăt ascuțit, care ne zgârie timpanele, și se avântă atât de rapid, încât nu întârzie să dispară în ierburile înalte.

— Nu te necăji, îi zic tovarășei mele. Maimuța e fericită.

Viața e, totuși, nostimă: Tohu Bohu își plânge maimuța aflată în viață și nu bunicul mort.

O ajut să urce în Range Rover.

UN LICĂR ÎN NOAPTE

Călătoria până la Kuala Lumpur ne ia o zi și jumătate.

Pornesc pe coasta de est, care mărginește Marea Chinei, trec pe la Kota Bharu (de unde tutungiul m-a însărcinat să-ți transmit salutări), pe la Kuala Terengganu (unde negustoreasa de mărunțișuri a făcut un avort) și la Kuantan (celebru pentru pisoarul lui de bambus), apoi o iau, pieziș, către capitală.

În preajma periferiei, hotărăsc să mă despart de Range. Mă destăinuiesc tovarășei mele. Care-mi spune că n-am decât să abandonez mașina într-un locșor liniștit, după ce i-am scos plăcile de înmatriculare; se va găsi repede cineva care să o culeagă și să o treacă pe numele lui.

După încheierea amputării recomandate, urcăm într-un autobuz nou-nouț, crem și roz, care-și face o datorie din a ne duce în inima orașului.

Hotelul *Nasi Briani* e un stabiliment superb, în plin centrul acestei metropole modeme ce respiră pace și bunăstare. Fetele de aici sunt fermecătoare, elegante chiar, tărăboanțele de înalt nivel, magazinele opulente. Totul în jur denotă îndestulare și viață ușoară. Pentru prima oară, de multă vreme, am impresia că mă găsesc într-un oraș fericit, cruțat de marile probleme sociale, de necazurile și riscurile unor eventuale conflicte. Se simte că e bine să trăiești aici și că, pentru cei ce știu să se adapteze, existența curge fără prea multe zguduituri.

Populația e amestecată: malaiezieni, chinezi, indieni locuiesc în peninsulă și coabitează în mod inteligent.

Tovarășa mea e impresionată de dimensiunile hotelului. Se ghemuie lângă în mine și savurez

prezența șoldului ei frecându-se de al meu.

Lucru ciudat, o „simt” nu ca pe o amantă ci mai degrabă ca pe o creatură superbă și „decorativă” care îți copleșește simțurile, le exaltă, fără ca totuși să stârnească fenomenul amoros. În răstimpul convalescenței mele am luat drept o îndrăgostire vertiginoasă ceea ce era doar un imn dedicat regăsirii vieții sexuale. Tohu Bohu îmi asigură un soi de fericire de care nu sunt gata să mă satur. Și pe urmă vederea ei, contactul cu ea, sunetul glasului său mă farmecă. Totul în ea e numai grație și muzicalitate.

Ce călătorie ciudată! Sânge și voluptate! Lozul meu câștigător!

În vastul nostru apartament se găsesc din belșug: fructe selecționate, dulciuri în mari cupe de sticlă, parfumuri și o mulțime de cadouri delicat prezentate; ne plimbăm goi, fără a încerca mai multă pudoare decât simțiseră Adam și Eva mișunând prin grădina Raiului. Mă bucur de o incisivă plăcere carnală, care mă face să mă simt, în sfârșit, la adăpost de cei a căror răzbunare am provocat-o.

Ne cufundăm împreună în imensa cadă de baie circulară, iar jacuzzi reprezintă pentru minunata mea parteneră o noutate ce o face să gângurească. Părerea mea e că *papy* asasinat, macacul eliberat, mașina abandonată și răufăcătorii lichidați sunt acum foarte departe de preocupările tovarășei mele.

După baie (în engleză: *the bath*), gagica vrea să facem amor, ca să verificăm dacă plăcerea e suportabilă.

Este!

Fie zis între noi și bandajul herniar al domnul Gustave Le Pen – n-ar fi oare timpul să mă smulg din aceste delicii pentru a mă întoarce la motivul voiajului meu asiatic, adică dispariția Rosei Déprez și a lui Yves Trembleur, amantul ei?

Ce de peripeții, de periferii, ba chiar peripateticiene s-a mai succedat de la intrarea mea triumfală în magazinul de optică al amabilei Annie Versère! Bune să faci din ele o carte! cum pretind oamenii de treabă a căror viață e la fel de plată ca un teren de tenis, dar ei o cred supravoltată și ticsită de senzațional. Totdeauna – te rog să remarci. Dai peste ei la fiecare colț de stradă, în orice sală de așteptare. Bieți nătărăi buimaci, al căror destin e cenușiu și neted ca pielea de pe măslinuțele lor, dar ei cred că au trăit în draci și-și compară soarta constipată cu aceea a micuței d'Arc sau a lui Poléon ăl Dintâiul.

Mai târziu, după ce, în delicii, am reparat odioasele contuzii pricinuite dulcii mele amante, hotărăsc că paranteza malaieziană e închisă și că a venit ceasul să-mi reiau cutia cu scule de instalator.

Pentru început, telefonez la hotelul nostru din Bangkok și, la noroc, întreb de Bătrânul. Fără prea mare nădejde, trebuie să ți-o spun. Îți dai seama că, în decursul celor opt zile scurse până acum, a pornit înapoi, spre Paris.

Împotriva tuturor așteptărilor (cum spun adevărații romancieri, ai remarcat? „Împotriva tuturor așteptărilor" – expresia continuă să figureze printre cele o mie o sută de clișee care le alcătuiesc operele) îi aud în receptor glasul agasat. Cel din momentele când e inoportunat:

— Alo! Ce? Ce este?

Pun pariu pe o pipă de Saint-Claude contra uneia de Boulogne (celebră pentru lemnul din care e tăiată[27]) că e pe cale să se simtă bine.

— Sunt eu, patroane.

Gata, mi-a scăpat iarăși: „patroane". Degeaba am ajuns alter ego-ul lui; după câteva zile de absență, vechiul apelativ îmi vine iar în minte.

Și știi ce pățesc?

— Care eu? răspunde moșneagul.

— Păi… Antoine! bâigui zăpăcit.

— Ascultă, micuțul meu bătrân, nu e momentul potrivit! Sunt în amor cu o diavoliță atât de suplă, încât prin comparație o gimnastă profesionistă ar părea paralitică. Imaginează-ți că această creatură a Satanei își înnoadă picioarele în jurul gâtului meu, ca să-mi ofere fructul pasiunii – care, între noi fie zis, are gust de mango încălzit la soare. În același timp, practică asupra persoanei mele o felație cum nu-mi amintesc să fi avut parte de vreuna la fel de „onctuoasă”; repet: onctuoasă – și încă termenul descrie prost realitatea. Micuța virtuoză mă poartă până la limitele voluptății, ca să diferențieze clipa supremă și domolirea. Știu că mă duce de-a dreptul la infarct, dragul meu, dar accept riscul. Fiecine are dreptul să-și aleagă moartea care îi convine. Iartă-mă că închid; mi-e teamă ca, de prea multă așteptare, să nu-mi pierd rigiditatea.

Și chiar închide, bine mersi, bătrânul cerb fără coarne!

Oftez:

„Ca și cum nici n-aș exista. Se îndoapă cu virilitatea recucerită Strămoșul. Pentru el nimic în afară de propria-i coadă nu mai are însemnătate”.

Ca să trec peste deziluzie, sun la Paris, blestemându-mă că n-am făcut-o înainte de toate. O neglijez pe scumpa mea Félicie. Oare acum plăcerea să treacă înaintea mamei mele? E ceva nou, nu? Pretenarul tău va deveni, de-a lungul delirurilor sale vagabonde, un fiu nedemn?

The strigăt:

— Băiatul meu! În sfârșit! Nu știam ce să mai cred! M-am rugat îndeajuns Maicii Tereza!

Are hohote de plâns în glas bătrâna mea cloșcă. Îi torn ceva de felul că mă găsesc într-un cătun unde musonul a rupt liniile telefonice. Cu ea, orice îndrug e valabil. O mamă nu cere decât să înghită șerpii prezentați de țâncul ei. Îi trimit o grămadă de tandrețe, capitonată de mare lux, de cea care ține de cald inimii unei *mother*, cu mici cuvinte de

circumstanță întretăiate cu pupicuri miorlăite, asemeni celor pe care, uneori, i le depun pe ceafă.

În doi timpi și trei mișcări, iat-o liniștită, copleșită. Îi anunț întoarcerea mea peste două sau trei zile. Îmi va confecționa „păsări fără cap" (ruladă de vițel) și cardoni gratinați? A, nu e sezonul cardonilor și, la conservă, „nu e nimic de ei"? Ea, dimpotrivă, înclină spre un pate de ficat de pasăre. De acord? Cu un sos de tomate, cu mure de vițel și măsline verzi. Bine, încheiem un *gentleman's agreement* cu privire la pateul de ficat. Stropit cu un Condrieux roșu, riscă să nu fie deloc trist.

Încep să mă cam satur de haleala asiatică. Bineînțeles, nu e rea, dar vine iute momentul când amintirea lui *Mère Brasier* îți dă tânjiri stomacale.

•••

Nu știu ce fac fetele din Malaiezia că sunt una mai frumoasă ca alta. Față patetică de prea multă grație, talie trasă prin inel; piele de paloarea porțelanurilor lor subțiri ca pânza de păianjen; blândețe suavă a expresiei; mister infinit al trăsăturilor a căror puritate intimidează; ochi aproape imposibil de prins cu privirea, dar care te zăpăcesc când ajungi să-i captezi fugar. E de ajuns să se găsească la fața locului pentru a seduce bărbații și femeile veniți de pe aiurea. Le-a fost acordată un fel de vrajă, care le escortează pretutindeni.

Funcționara de la administrație care mă primește în biroul ei îmi lasă îndată impresia că sunt un amărât rătăcit pe acolo. Îmi pierd aplombul ce mă ajută să cuceresc femeile. Mă simt urât, greoi și mizerabil, în orice caz „nedemn". Nedemn să mă apropii de ea, nedemn să-i vorbesc, nedemn să o admir; ca și cum privirile mele ar semăna cu niște mâini slinoase, care ar murdări-o. Parcă retina mi-ar fi mâzgălitoare! Pricepi una ca asta, tembelule?

Îi spun tot adevărul acestui produs de mare clasă al Asiei voluptuoase. Felul atent, cvasi studios cum

mă ascultă îmi transformă siamezele în conopide. Niciodată nu voi avea destulă putere pentru a merge până la capătul discuției. La sfârșitul expozeului, simt că vorbele mi-au devenit tânguitoare ca aghioasele unui călugăr ațipit. Când, în fine, o mâlcesc, ochii înamorați îmi picură până pe coapse.

Sublima se numește miss Pearl, cum scrie cu litere aurii pe reverul taiorului său albastru. Îmi explică precum că ea s-a ocupat de dispariția celor doi turiști. Ea a alertat poliția, a primit-o, a condus-o în camera celor doi. Copoii au cercetat bagajele francezilor și n-au descoperit nimic susceptibil să aducă vreo lămurire. Au întocmit un raport și s-au retras fără nicio altă ceremonie. După patruzeci și opt de ore și în lipsa vreunei știri despre clienții lui, hotelul a dispus evacuarea valizelor Rosei Déprez și ale lui Yves Trembleur într-o magazie unde sunt strânse toate lucrurile și efectele uitate de clientelă.

— Pot să le văd?

— Desigur, domnule.

O urmez în arcanele stabilimentului, fascinat de minunata poponeață rotunjoară care ondulează pe dinainte-mi.

Lucrurile se fac bine la *Nasi Briani*. Astfel că bagajele abandonate au fost așezate în huse transparente și rânduite în rafturi de grilaje. O etichetă amintește de numele proprietarului ca și de numărul apartamentului ocupat de acesta.

Îmi scot la iveală calitatea de director al poliției pariziene, pentru a-i cere divinei permisiunea de a la scotoci. Ea face un gest nesigur care poate, la o adică, trece drept încuviințare. Fără să aștept o confirmare mai explicită, debarc marfa pe pardoseala de gresie a magaziei. Toalete femeiești, ușoare și puțin numeroase, haine bărbătești limitate la două costume și câteva perechi de pantaloni. Nu s-au supra-încărcat la plecarea în excursie. Îi înțeleg; în ce mă privește, totdeauna

călătoresc cu „tristul necesar”, cum zice Béru. La ce bun să pornești la descoperirea unor lucruri noi, dacă-ți iei cu tine viața cotidiană?

Răpitoarea miss Pearl mă privește detașat, cu adorabilele sale mâini de fetiță încrucișate în fața pitulicii. În taiorul albastru, seamănă cu pensionara unei instituții de vază.

Îi zâmbesc.

— Credeți-mă, miss, că munca asta nu mă amuză deloc, dar e indispensabilă.

Schițează un ușor asentiment politicos. De fapt, i se fâlfâie. Micul surâs amabil îi flutură pe buzele desenate cu penelul. Dacă ar trebui să locuiesc în această parte a Asiei, aș deveni capră!

Explorarea până și a celor mai mici buzunare nu îmi aduce nicio informație. Pe de altă parte, un lucru îmi reține atenția: mulțimea cărților consacrate budismului. O să spui că, pentru un editor călătorind în Extremul Orient, este firesc să ia cu sine documentația asupra principalei religii a țărilor pe care le vizitează – totuși biblioteca celor doi amanți mi se pare excesivă. Număr nu mai puțin de optsprezece bucoavne cu acest subiect. Una dintre ele, un *book* mare de peste cinci sute de pagini, pare să fi fost consultată în mod special. Mai abitir ca o carte de telefon. Multe pagini sunt îngroșate de prea mult răsfoit, multe pasaje subliniate cu creionul și au adnotări ilizibile, mâzgălite pe margini. Concluzia mea e că Trembleur pregătea o lucrare despre religia budistă sau ceva asemănător.

În momentul când închid volumul, o hârtie albă cade dintre paginile lui. O culeg. Este vorba de o foaie dintr-un bloc-notes, cu antetul lui *Nasi Briani.* Asemenea carnete sunt puse la dispoziția clienților, lângă aparatele telefonice, pentru a le îngădui celor dintâi să ia notițe.

Citesc pe hârtiuță, scris cu litere majuscule: *PEȘTERILE BATU, 13 KM. DR. SPRE IPOH.*

Neștiind ce semnificație are textul, i-l arăt divinei funcționare.

— Vă spune ceva, prea frumoasă domnișoară?

Imediat ea încuviințează.

— Sunt grotele de pe drumul către Ipoh, ciripește fabuloasa pasăre a Paradisului.

Și-mi explică precum că există în acel loc niște peșteri, dintre care cea mai importantă e atât de mare, încât ar încăpea într-însa de zece ori templul Sri Maha Mariamman.

Îți dai seama?

De data asta, după bucuria inefabilă ce mă cuprinde brusc, presimt că nu sunt foarte departe de a câștiga.

SE CHINEZEȘTE TREABA

Nu ți-am povestit că, înainte să plec din Paris și să mă îmbarc în această aventură, îi telefonasem vechii soții a lui Trembleur, să-i cer informații despre fostul ei, iar acea bădărană sclifosită mă trimisese să pasc cu sârmă în nas.

Dar acum o idee îmi tropăie pe sub scufiță, așa că o sun din nou pe scorpie, fiindcă am să-i pun o întrebare.

Îndată ce-mi declin numele, dameza se dezlănțuie:

— Iar dumneata! Ești foarte cumsecade, domnule director, dar cred să-ți fi dat de înțeles că nu mai vreau să aud de imbecilul ăla și că eu însămi nu am nimic de spus despre el!

Deloc amabilă blondina cu breton; pare inoportunată de parcă i-aș fi cerut să-mi vorbească de prognoza meteo a zilei, în timp ce dumneaei taman morfolește un măciugel prin poponel.

— Liniștiți-vă, frumoasă doamnă, e vorba doar de o micuță informație pe care vin să v-o cerșesc.

— De unde vorbești, că pârâie așa telefonul?

— Din Malaiezia bismutată.

— Dumneata plătești convorbirea?

— Da, dar o voi deconta administrației, vă dați seama.

Un oftat capabil să umfle pânzele unei goelete.

— Ce vrei să știi?

— Fostul dumneavoastră soț se interesa de religia budistă?

Râset ca un nechezat de iapă în călduri la apropierea armăsarului.

— Glumești! Dacă „se interesa de budism”? Păi CHIAR ERA BUDIST!

Rămân fără grai, ca unul cu dantura blocată într-o caramea moale.

— Alo, face dama, mă auzi?

Mie-mi spui dac o aud! Unda de șoc se atenuează.

— Sunteți sigură de asta?

— M-a plictisit o grămadă cu maimuțărelile lui. Ai dat de el?

— Nu – îl caut.

— Ei bine, dacă-l găsești, îți doresc multă plăcere. Ai ceva fotografii de-a lui, presupun?

— Da, firește.

— Te-ai uitat ca lumea la ele?

— Bineînțeles!

— Nu ți-ai dat seama că idiotul are în vine sânge asiatic?

— Mărturisesc că…

— Și se mai cheamă că ești sticlete!

Impertinenta izbucnește într-un hohot de râs care-mi face bucățele orgoliul. Vanitatea îmi seamănă cu un zmeu agățat în crengile unui copac.

Dameza continuă:

— E chinezoi după maică-sa, care s-a măritat cu un industriaș francez instalat în Malaiezia. Dar menajul lor baroc n-a funcționat, cum și era de așteptat. Taica Trembleur s-a întors în Franța, aducându-și și băiatul. Drăguț pentru *mother*, nu? Omul s-a recăsătorit, după divorțul încheiat fără complicații – și metisul a fost crescut de o mamă vitregă normandă; de altfel, impecabil. Femeia n-a avut parte de propriii ei copii, așa că s-a consacrat micuțului Yves; adeseori oamenii sunt mai puțin grețoși decât se spune despre ei.

În această clipă, comunicația se întrerupe. Renunț să o mai restabilesc.

Miss Pearl, căruia se pare că-i place compania mea, mă privește întrebător; și, din partea unei asiatice având două șlițuri de pantaloni în chip de căutătură, asta nu e deloc rău.

— Sunteți o persoană extrem de cooperantă, îi spun cu toată blândețea de care sunt în stare (și numai Dumnezeu o știe!).

— Îmi fac slujba, domnule, răspunde ea.

— Să îndrăznesc a vă mai solicita un ultim serviciu?

— La dispoziția dumneavoastră, domnule.

Îmi compun expresia de șmecheros numărul 84, ale cărei rezultate mi-au dat totdeauna deplină satisfacție.

— Iată o declarație care m-ar putea determina să fac unele gesturi necugetate, dacă nu aș poseda un *self-control* de reputație internațională.

Madrigalul meu pică asemeni baligii unei vaci pe un drum gudronat. Mai bine să scot la iuțeală aerofrânele și să trec la un alt gen de exercițiu.

— Drăgălașă domnișoară, am putea interoga toți șoferii atașați hotelului dumneavoastră, pentru a încerca să-l găsim pe cel care i-a pilotat pe cei doi în ziua când au plecat de aici?

Ea încuviințează și-mi spune:

— Am și făcut-o; este vorba de Ok Tekon[28], un conducător auto care colaborează cu stabilimentul nostru.

— Ești providența mea, dragă Pearl!

Știi ce-mi răspunde?

— Da, domnule. Mulțumesc, domnule!

Nu-mi mai rămâne decât să-i adresez o bumașcă de cincizeci de dolari și s-o uit. Păi ce, nu poți regula întreg Pământul!

•••

Mercedesul lung rulează confortabil pe străzile din Kuala Lumpur. Centrul orașului e modern, aerisit, cu multe construcții în stil îndrăzneț. Acolo existența pare destinsă, aproape fericită. Islamul e preponderent prin partea locului, nefiind apăsător.

Nu-mi plac locurile unde credința domină viața colectivă. Aspectele spirituale trebuie să ne „însoțească” destinul, nu să domnească asupra lui. Fiecare individ se acomodează cu ale sale, fără să i le impună aproapelui.

Aș fi fost un rău cruciat.

•

Șoferul nostru e un obez, destul de tânăr, al cărui gât seamănă cu un acordeon așezat orizontal. Un miros de rânced și de patchouli se degajă din amabilul băiat. Ochii, pe care i-i văd în retrovizor, îi sunt închiși din cauza buhăielii. Anumiți asiatici mi se par orbi și sunt uluit să-i văd conducând o haraba cu aproape o sută la oră.

Micuța mea pretinară de la hotel (care îmi acceptă biștarii dar îmi refuză fișicul) m-a prezentat lui Ok Tékon, recomandându-i să facă tot posibilul ca să mă ajute. Iar eu am început cu începutul, vârându-i băiatului în buzunarul cămășii umede de sudoare o bancnotă verde, *made in USA*, ce reprezintă contravaloarea a cincizeci de dolari. Gestul i s-a părut gratifiant, fiindcă mi-a zâmbit ca un găoz barosan care încearcă să slobozească o bubuită de gradul 4 pe Scara Richter.

Ok Tékon mi-a povestit apoi, în amănunt, cursa făcută cu Trembleur și gagica acestuia.

Îți restitui narațiunea lui, așa cum am înregistrat-o în planturoasa mea memorie.

Au plecat de la hotel într-o dimineață, pe la zece, damicela și cu el, ca să meargă la Peșterile Batu. Nu aveau alte bagaje decât geanta cu bandulieră a Rosei. După ce au ajuns la imensa platformă amenajată la poalele falezei, Trembleur i-a cerut șoferului să-i aștepte. Acesta a tras Mercedesul pe esplanadă, la umbra unui buchet de palmieri, după care s-a dus să bea o bere și să mănânce *satay*[29] pe terasa unui negustor de carne friptă.

Tot polcând din mandibule, i-a urmărit pe cei doi cum urcau cele 272 de trepte care duc la grotă, micul funicular fiind atunci defect. Nimic mai istovitor decât această ascensiune, ne precizează șoferul, care trebuie să cântărească 120 de ocale (fără ceasul de mână). Probabil că a trăit o delectare morocănoasă uitându-se la Rose Déprez și Yves Trembleur care urcau panta abruptă,

scăldată în soare. Pălălaia venită de sus încinge în draci toate celea în ceasul cu pricina al zilei.

Când cei doi i-au dispărut din vedere, epuizați de efort, Ok Tékon a ațipit. Erau foarte puțini turiști în acel extrasezon – și liniștea atotcuprinzătoare îndemna la abandon. Omul nu-și mai amintea cât timp le horăise în fața halbei goale. A fost trezit de Trembleur, care-l hâțâna de umăr. Turistul era singur; i-a explicat șoferului că, vizitând peștera, întâlniseră niște prieteni și hotărâseră să se întoarcă împreună la Kuala Lumpur. Trembleur plătise cursa și, plin de curaj, atacase pentru a doua oară urcușul celor 272 de trepte.

Punct și de la capăt. Așa arată scurta relatare a excelentului obez.

Autobuze în roz și alb, ca niște vehicule de bâlci, străbat în lung și-n lat șoseaua. Uneori ne depășește câte o motocicletă condusă de vreun tânăr care și-a pus haina cu spatele în față, ca să se apare de vântul vitezei. Impresia că sunt în vacanță continuă, binefăcătoare după orele dramatice pe care le-am trăit. Cu un deget mijlociu și tandru, mângâi pitulicea drăgălașă a scumpei de Tohu Bohu. O, plăcere de a trăi! De ce oare să-ți asumi atâtea riscuri, când existența nu cere decât să se lase degustată cu paiul, asemeni unui gin-fizz?

Și uite că am ajuns. Nu-ți voi povesti despre exploatările sub cerul liber ale mineralelor, de care mi se cutremură ca de prima ta blenoragie, și nici despre numeroasele plantații ce merg de la orez până la ulei de palmier, de la cauciuc până la nucile de cocos. Toate astea sunt bune pentru revista *Geo*. Când cumperi un Sana, o faci exclusiv din rațiuni filosofice. Resursele naturale ale unui cătun atât de îndepărtat de acela al nostru – poți să-mi spui și mie ce treabă ai avea cu ele, nenicule? Mă vezi pe mine gata să-ți răzuiesc prostata cu chestii precum hevea, resursele miniere și alte năzdrăvănii subtropicale? Vezi-ți de treabă! Dacă

ți-aș năclăi creierașii cu produsul național brut al Malaieziei, ai da fuga să-i smulgi babaroasele editorului meu. L-ai sodomiza în Place de Grève. E deja prea frumos că-ți fac, pe ici pe colo, câteva descrieri ca să pigmentez chestia, să nu rămâi prea de tot o nulitate, pe marginea ta de destin.

Vasăzică, mă întorc și zic, ajungem la peșteri după ce am ieșit de pe națională.

Închipuie-ți un mic lanț muntos, așezat pe o câmpie mai degrabă nivelată cu lopata, dar care nu te face să-ți sucești gâtul ca să te uiți la el, fiindcă nu trece de vreo 300 de metri altitudine. Un drum prăfos duce către poalele grotelor. Aici, pe o esplanadă vastă, s-a construit un soi de falsă aglomerare edilitară. Pe dreapta e o clădire de cărămizi, în ruină, și care duhnește de-ți vine să-ți dau la boboci gustarea, având în vedere că generații de turiști, debarcând din autocar, dau fuga să depună acolo surplusul de bronzuri. În fundul perspectivei, o concentrare de negustori de suveniruri, restaurante volante, vânzători de fructe exotice (exotice pentru noi). Există până și un bătrân indian, cu un aparat de fotografiat preistoric, care are ingenuitatea să-și propună serviciile unor poponari de niponi ce se prăbușesc cub greutatea Nikon-urilor cele mai sofisticate de pe planetă.

La capătul esplanadei se ridică formidabila înșiruire de trepte ducând spre peștera căreia, de jos, abia i se distinge căscătura. Scara asta taie răsuflarea. Întâi a celui care o contemplă, apoi a celui care o urcă. O emoție subtilă mă gâtuiește. De ce oare am certitudinea secretă că aici îmi va veni REVELAȚIA? Că sunt la capătul cumplitului meu Drum oriental al Crucii și că, ajuns în vârful celor 272 de trepte, voi accede, în sfârșit, la CUNOAȘTERE?

Rareori, în tumultuoasa mea viață, am avut acest formidabil sentiment că mă apropii de adevăr. A trebuit, deci, să străbat acest teribil parcurs, să

înfrunt toate aceste pericole, să triumf asupra lor ca la o probă impusă, ca urmând un cod misterios, pentru a avea, în cele din urmă, dreptul la ADEVĂR?

— Vrei să iei o băutură răcoritoare și să mă aștepți? o întreb pe fermecătoarea mea tovarășă.

— O, nu! strigă ea. Nu te părăsesc.

Chestie care-ți face mereu plăcere să o auzi.

O iau de mână și atacăm împreună suișul.

FENOMENUL INTUIȚIEI LA UN STICLETE

În cursul ascensiunii, ne întoarcem de mai multe ori să privim în jos. E un reflex natural al omului să evalueze panorama oferită de escaladă. Vrea mereu să se asigure că aceasta din urmă îi lărgește câmpul vizual și îi descoperă orizonturi mai vaste. Ieftin spirit de dominație, al proștilor capabili de prea puține lucruri!

Esplanada de jos se restrânge fără încetare, în vreme ce panorama se amplifică rapid.

Pe măsură ce ne apropiem de grotă, niște maimuțe de talie mică vin să ne întâmpine, cu familiaritate. Unele s-au cocoțat pe rampa mediană și-și mângâie în răspăr bostănelele, cu un aer dezabuzat. Păsări mari, de un cenușiu de sidef, cu ciocul roz, descriu cercuri largi, piuind pe deasupra capetelor noastre.

Deschizătura formidabilei caverne se lărgește, devine imensă ca intrarea unui templu peste măsură de mare, depășind orice scară omenească.

Un suflu puternic e exalat de peștera tentaculară. Miroase a descompunere și a moarte. O răceală de cavou îl face să se înfioare pe nou-venit, pe care toate acele trepte urcate l-au scăldat în sudoare.

Ești impresionat de spațiul imens oferit vederii. Caverna comportă o gigantică primă platformă, unde se află un soi de altar populat cu statui în culori vii și purtând măști grosolane, destul de înfricoșătoare. Dincolo de ele se află o denivelare, care-l obligă pe vizitatorul conștiincios să urce încă o puzderie de trepte abrupte, pentru a ajunge la partea superioară a grotei.

Ambianța e sepulcrală, hidoșenia statuilor de lemn pictat se preface în coșmar; marii lor ochi negri, oblici precum aceia ai caprelor, pare să-l

scruteze pe nou-sosit cu o privire perplexă și totodată acuzatoare. O modestă tarabă de mișmașuri e ținută de o bătrânică știrbă care, în ciuda acestui fapt, se încăpățânează să ne zâmbească din toate gingiile ei palide.

Lilieci zboară greoi în jur, contribuind la a face din aceste locuri absurde un decor pentru filmele de groază. Maimuțele năzdrăvane se urmăresc unele pe altele, scoțând țipete ascuțite. Alte animale zboară prin circul imens, dar cu mult mai sus, aproape de lumina ce pătrunde printr-un crater profilat pe cer.

Micuța mea camaradă se lipește instinctiv de mine, ca și când s-ar teme de un pericol prezent în acest loc extravagant.

Mirosul de putreziciune, de găinat și salpetru devine mai puternic.

În jurul nostru, câțiva turiști, în majoritate tineri (fiindcă ascensiunea celor 272 de trepte e selectivă) vorbesc și râd tare, ca să-și domine opresiunea.

— Vii mai departe cu mine sau preferi să mă aștepți aici? îmi întreb drăgălașa tovarășă.

În chip de răspuns, ea se agață de mine la fel cum iedera se sudează de stejar[30].

Ne continuăm urcușul.

•

Ajunși pe palierul superior, un reflex de agorafobie ne obligă să închidem ochii, până într-atâta de tentacular pare locul. Văd (după ce i-am redeschis, firește) că în această parte mai ridicată a peșterii păsările sunt foarte numeroase, ca și mamiferele, dintre care anumite specii ar fi cam optzeci la socoteală!

Locul se definește astfel. Pe dreapta, o formidabilă îngrămădire de stânci. În fața acestei îngrămădeli, un mare dreptunghi pavat cu pietre inegale și înconjurat de o barieră de fier ruginit, ce cade în ruină. Pe stânga, altarul zeului Murugan. Acesta e fiul lui Șiva, pe care trebuie să o fi

cunoscut, fiindcă ținea o tutungerie pe la Place Blanche.

Mă vizitează o reminiscență, consecutivă unui *book* respirat în avion, la venire. Zeul Murugan e dușmanul Răului, de aceea este reprezentat totdeauna ținând o lance. Nu cred să fi căzut la înțelegere cu Dumnezeul meu, dar faptul de a-i cere ajutor nu înseamnă că devin prozelitul lui. De-ar fi vorba despre Mahomed, n-aș îndrăzni, din cauza tuturor mizeriilor făcute discipolilor lui de către coreligionarii mei; dar cu Murugan ce risc? Nu i-am vorbit niciodată în opoziție. Iată de ce, privind cum se cară un caraghios de animăluț cu coadă lungă (și el), îi cer (camaraderește) acestui cumsecade Murugachouette să mă ajute.

Mă cunoști ca și când aș fi păzit vacile cu sorăta. Știi că din punctul de vedere al adulmecatului (vorbesc despre miros) sunt clasat printre supradotați. Îndărătnic a fost, îndărătnic e încă Antonio. Simt că sora opticienei și gagicul ei euroasiatic (sau eurasian, dacă preferi) au trăit în această grotă „ceva deosebit”. Ce? Gândește-te. Într-o dimineață, cei doi pleacă de la hotel, la bordul unei mașini închiriate cu șofer cu tot, ca să viziteze Peșterile Batu. Urcă scara și dispar. Nițel mai târziu, tipul se întoarce pentru a spune povestea cu amicii întâlniți și-l concediază pe șofer.

Acum, din două una: sau spusele lui erau adevărate – caz în care amicii întâlniți au făcut ca perechea să dispară. Ori erau false – și ar trebui să conchidem că un eveniment subit l-a determinat pe Trembleur să-l trimită înapoi pe conducătorul auto.

Din ce motiv imperios? Și cum se face că această concediere marchează dispariția cuplului? Un cuplu fără bagaje, nici acte de identitate.

— Aici s-a petrecut ceva! murmur.

Vreau să mă întorc spre divina Tohu Bohu, dar ea nu se mai află lângă mine. O caut din ochi și o

văd în fața altarului dedicat zeului Murugan, pe cale de a face exerciții ritmice, spre slava acestuia.

În vreme ce ea se agită, psalmodiind niște chestii în care (pariez pe măzărichea ta dreaptă, contra aluniței de pe gâtul meu) e vorba despre mandea, mă apropii de partea îngrădită cu o barieră. Ce reprezintă această suprafață delimitată? Morminte? Un spațiu de cult? Rămân perplex, fără ca asta să mă ducă spre o ipoteză solidă. Galbenii ăștia sunt atât de deconcertanți! În orice caz, dacă suprafața placată cu dale aparține unor morminte, cam de multișor acestea nu au mai văzut lumina zilei. Le dau ocol fără să descopăr nici cea mai mică falie. Cucu-bau!

Cu mâinile la spate, mă îndrept către dreapta, acolo unde să îngrămăjoresc stâncile barosane pe care maimuțele se cațără țipând ca preacuvioasele cărora li se arată niște marafeturi de docheri.

Bineînțeles, turiștii s-au crezut obligați să-și scrie numele pe blocurile de piatră.

E o constantă a prostiei universale: să-ți pui numele pe ceea ce pare să fie mai durabil decât tine. Îl liniștește pe nătărău să-și știe numele asociat cu un mineral sau un vegetal de lungă durată. Se crede cărat ceva mai departe în timp. Aceste stânci adunate de fenomenele geologice alcătuiesc table numai bune pentru graffiti. Așa că s-au năpustit, cu inima voioasă, țățicile, nenicii planetei Pământ: *Riton o iubește pe Lélette*; *John Loves Barbara*. Bufeuri de amor turistic. S-au regulat la hotel, după întoarcerea din excursie. Călătoriile depeizează. Într-o cameră unde stai în trecere, îți treci prin frigare gagica de parcă ar fi altcineva, o puțin cunoscută. Pitulicea îi e transcendată de o senzație a aventurii. Părul îi e mai puțin păsăricesc (dacă pot îndrăzni să vorbesc astfel), pubisul mai umflat. Poate că și ea se udă mai bine la hotelul „Valuri Albastre” decât acasă – unde a trebuit să termine de călcat (după masa luată cuminte) ca să aibă dreptul de a freca de

rugină, între fesele fleșcăite, vergeaua încă și mai fleșcăită a tenorului ei de baracă.

Pe măsură ce urc stâncile, inscripțiile devin mai rare. Temeritatea turistică nu merge niciodată prea departe. Până ce dispar cu totul. Continuu să escaladez formidabila îngrămădeală. Din când în când, mă întorc să privesc. Impresia e tulburătoare. Văzută de sus, grota capătă o ciudată maiestate. E un adevărat templu, iar statuile vopsite confirmă noțiunea de religiozitate.

Urcă mai departe, Tonio, și păzește-te să nu aluneci pe stâncile astea acoperite de găinaț. Ce diavol mă împinge să fac un asemenea alpinism „de cameră” (dar ce mai cameră!)? Și mai întâi să fie vorba de un diavol? N-aș prea crede.

Iată-mă dacă nu în fundul grotei, cel puțin la capătul părții escaladabile. Ceea ce rămâne, n-ar mai putea fi urcat nici de către valoroșii pompieri parizieni – pe care îi salut cu acest prilej. Sunt dezamăgit. Așteptasem atâta de la urcuș! Spiridușul meu interior îmi făgăduia marea cu sarea – pentru ca, pe urmă, să mă tragă în piept, ticălosul. Trebuia să mi se întâmple într-o bună zi. Nu-mi rămâne decât să cobor, băgând de seamă unde pun rășchitoarele. Din cauza baligilor de păsări băligoase, stâncile sunt derapante.

De pe promontoriu, îmi acord o ultimă privire panoramică asupra cavernei. Un nouăzeci de grade, ar spune un cineast. Jos, turiștii par mai puțin mari decât prostia lor. Niște mici mamifere, printre altele multe. Animăluțe fără importanță. Doi sau trei m-au recunoscut și-mi adresează semne – e felul lor de a participa la performanța lui mandea. Le răspund cu mișcări de semafor, tembel eroic printre nătărăi.

Și atunci, „chestia” sperată confuz se produce. În clipa când mă întorc iar cu fața la perete, privirea mi se oprește pe ceva insolit.

Chiar mai mult decât insolit, fiindcă e vorba de o mână omenească, aflată la același nivel cu o falie

din stâncă.

JONCȚIUNEA

Jos, lângă zeul Murugan (care mi-a îndeplinit dorințele, ca oricare alt zeu, mai civilizat), drăgălașa mea Tohu Bohu mă așteaptă cu o răbdare absolut orientală. Șade pe o piatră modelată ciudat, în formă de scaun, și-ți dai lesne seama că are la dispoziție întreaga eternitate.

Cu un ultim salt, ajung la fisura de unde iese mâna. De fapt, e ceva mai mult decât o fisură: o veritabilă falie, înaltă de trei metri și largă de aproape șaizeci. Cadavrul zace pe mineralele plesnite.

Lucru neobișnuit, atmosfera din grotă l-a ferit de descompunere, grație unui fenomen analog celui care a prezervat mumiile din Palermo; pe de altă parte însă, numeroasele specii de animale prezente în aceste locuri l-au devastat aproape în totalitate. Nu a rămas decât un soi de mumie sfâșiată de colți, ciocuri, gheare. Nu s-au păstrat întregi decât părul și unghiile vopsite ale mâinilor și zdrențe de carne uscată. Veșmintele moartei se mișcă din cauza viermilor ce continuă să se înverșuneze asupra ultimelor rămășițe.

În cele din urmă, oribila repulsie care-mi scutură măruntaiele se domolește.

Și sticletele din mine revine în galop dezlănțuit. De ce a murit Rose Déprez? Dificil de aflat, când ai la dispoziție doar un cadavru devorat de treizeci și cinci de specii de animale: mamifere, păsări, insecte. Fiecare și-a luat porția de aici. Fiecare și-a avut festinul. Îmi vine în minte *Balada spânzuraților*, de maestrul Villon. „Fraților ce după noi o să trăiți, nu vă fie inima împietrită împotriva noastră…”

Aș vrea s-o trag pe moartă afară din falie, dar nu am curajul să pun mâna pe aceste resturi. De ce

oare, alături de scheletul acoperit de zdrențe și care cândva a fost o femeie frumoasă, mă simt cuprins de o cumplită timiditate?

Să fie bunul zeu Murugan (ori maică-sa, Șiva) care îmi interzic să mă ating de cea care a fost sora lui Annie Versère?

PILOG

— De feștelit, ați feștelit-o, mă asigură Jérémie Blanc. Nu credeam că un ministru poate orăcăi așa de tare.

— Ăsta e mediteranean, îi răspund; poate fi scuzat.

— A rupt un braț al fotoliului, atât de tare bătea în el. Urla cum că n-a știut că pot exista doi directori ai Poliției, în vâjâială vreme de trei săptămâni, fără să dea de știre despre ei. Dacă vrei *Monitorul Oficial* de alaltăieri, scrie acolo că tu și cu Bătrânul sunteți disponibilizați.

Primesc vestea fără prea mari emoții. Când ai trecut prin ce-am trecut eu, îți ștergi cu *M.O.* găurica locului fără întoarcere, chiar și când îți anunță intrarea în șomaj.

— Și cine e în locul nostru?

— Eu asigur interimatul, așteptând numirea nu știu cărui prefect aflat încă la post.

— Felicitări.

— Bossul mi-a explicat că negritudinea mea ar reprezenta un handicap de neocolit în cazul unei eventuale nominalizări. „Trebuie că înțelegi asta, scumpe prietene?” m-a întrebat. La care am strigat: „Și încă cum!” Oricum e grozav pentru un negrotei că a ajuns și până aici; mersi, micuțule Iisus!

Apoi întreabă:

— Și Bătrânul?

— Miraculos vindecat de către Asia: se încoțopenește și o pune ca la Mărășești.

— Nu s-a întors cu tine?

— Nu. A rămas acolo, să se îndoape cu pitulice. Cred că lucrează în cadența de două damicele pe zi. Puiculițe de excepție, fii convins.

— Și nu-i e frică de Sida?

— Așa ceva iese din sfera lui de preocupări. Fiecare număr reușit seamănă pentru el cu bătălia de la Verdun câștigată. Când mățigușul o să-i revină la starea de fleșcăială, atunci da, se va întoarce printre noi. Dar nu poți conta să-l vezi mai înainte.

Marele primat cu dinți albi își rostogolește spre mine bulbucii binevoitori ai ochilor.

— Drace, ce frică mi-a fost pentru tine. Mi te închipuiam zăcând în soare, cu gâtul retezat.

— S-ar fi putut întâmpla, îi răspund cu un zâmbet melancolic. Mai exact, asta ar fi trebuit să mi se întâmple – pe urmă Dumnezeu mi-a acordat o nouă amânare a pedepsei.

— Și ancheta dusă acolo?

— Prea cumplită ca să simt nevoia să-ți vorbesc atât de curând. Îmi trebuie opt zile de liniște alături de Félicie. Cred că o s-o duc în vizită la castelele de pe Loara; de mult visează la asta. După atâtea asiaterii, simt și eu nevoia să-mi clătesc ochii cu arhitectura regilor noștri.

— Cel puțin, îmi poți spune dacă ai găsit-o pe sorela ochelaroidei tale?

— Am găsit-o; dar să rămână între noi. Nu mai avea decât pletele, dinții și medalionul de la botez; sunt acolo o mulțime de animăluțe care-l iubesc pe om de-s gata să facă o indigestie. O să-ți povestesc totul, îți spun eu când, numai să scap de blocajul ăsta.

Jérémie oftează nemulțumit.

— Și prietenul ei? insistă apoi. Spune-mi numai oleacă, să nu crăp de curiozitate, după ce era să crăp de durere.

— Mi-au trebuit patru zile de căutări până să-l găsesc. Trebuie să știi că descoperise un adăpost imparabil: o mănăstire budistă.

— Cum așa?

— E în stare de șoc băiatul. De mult clocea asta sub scăfârlie. E un tip sfâșiat între două civilizații. Mama malaieziană, tatăl francuz. Necazuri cu

lumea de aici: copilul lui mongoloid (niciun joc de cuvinte), nevasta care i-a dat papucii, patronii care au însemnat pentru el tot atâtea concedieri. Într-o primă etapă, a încercat să scape de fantasme tocmai prin a se duce la sursa lor. A crezut că va exorciza răul care îl sâcâia. Ideea a fost să se cufunde în Asia lui originară, să-și caute mama pierdută. Dar, în loc să-l liniștească, voiajul n-a făcut decât să-i sporească răul. Mama i-a murit de mult timp. Omul se agață atunci de credința sa budistă. Însă, vai, noua lui tovarășă, departe de a-i împărtăși credințele, se sperie de ele. Presimte că amantul ei deraiază și că are buba la scufiță. Se grăbește să se întoarcă acasă. El refuză s-o facă. Ar trebui să-l părăsească, dar el se agață de dânsa. Când trece prin perioade de acalmie, redevine amantul plin de drăgălășenii care a cucerit-o. Dar lucrurile merg din rău în mai rău. Ea îi scrie surorii sale, ca să o pună la curent. El dă peste scrisori și le distruge. Apoi vine deznodământul. El o duce la Peșterile Batu, „în pelerinaj” după cum pretinde. Un sentiment misterios, consecință a lecturilor despre Malaiezia, îl atrage în acel loc extraordinar, însă când iubita lui îl vede rugându-se la statuile atât de grotești pentru noi, creștinii, se înfurie și devine ironică. Sarcasmul femeii ridiculizate de niște figurine de carnaval îi zdruncină definitiv rațiunea. Trembleur îi aplică tovarășei sale o lovitură care o aruncă la pământ. Și biata Rose își dă sufletul, la mii de kilometri de casă, sub privirile fixe ale unei statui de lemn vopsit.

I-am turuit lui Jéré, dintr-o suflare, ca în stare de transă, întreaga povestioară. El m-a ascultat, cu ochii mari și bulbucați, al căror alb are nuanța fildeșului vechi; fiindcă Jérémie pare să asculte mai mult cu privirea decât cu evantaiele împotriva muștei țepe.

E ca în cântecul lui Bécaud. În două sau trei rânduri și pe un tot din ce în ce mai înalt, amicul zice:

— Și pe urmă? Și pe urmă? Și pe urmă?

Ies din ipostaza mea, medium trezit într-un moment inoportun.

— Poftim?

— Ei bine, dameza e moartă, spui tu?

— Ei da.

— Și pe urmă?

Mă străduiesc să ies la suprafață.

— Stai nițel, mi-e încă anevoie să pun totul laolaltă.

— Umbli cu brașoave? se teme amicul meu cel mânjit.

— Ești diliu? Toate astea m-au costat destule suferințe. Cum ziceam, Trembleur, în grota de dimensiunile unui stadion… Și-a omorât gagica dintr-o scatoalcă și se pomenește, alături de cadavrul victimei, în locul acela vizitat întruna. Din fericire, în partea de sus a cavernei nu se află nimeni. Atunci nebunia îl ajută nebunește, ca să mă exprim așa. Nu are în minte decât o idee: să șteargă urmele isprăvii, ascunzând cadavrul. Îl ia în spate și începe să escaladeze partea abruptă a grotei. E în transă. Nu simte greutatea corpului pe care îl ridică peste grohotișuri și stânci. Urcă, având pe urme rumoarea vizitatorilor din porțiunea mai joasă. În curând, aceștia își vor continua ascensiunea și vor ajunge la palierul superior. Această idee îi însuflețește puterile. Își poartă victima din ce în ce mai sus. În sfârșit, zărește falia din rocă și așază acolo trupul nefericitei Rose. Va trece multă vreme până să fie descoperit, fiindcă turiștii nu se hazardează în acea zonă abruptă. Când o vor găsi, nu va mai rămâne din ea decât un schelet. Dacă și acesta! Sunt atâtea și atâtea animale de toate speciile în imensitatea aceea. Se vor găsi câteva să roadă zdrențele și oasele Rosei!

— Și? reclamă imperturbabilul Jérémie.

Ia te uită ce ciudat – tremur. Nu-i nicio glumă, privește-mi lăboanțele; a dat în bâțâială Sana al tău, tipule. Cred că, trăind toată odiseea asta, nervii

mi-au încasat-o zdravăn. Bine a făcut dom' ministru de m-a debarcat. Simte mare nevoie să schimbe aerul nea Antonio. Îi trebuie viața la țară, de-adevăratelea: franțuzoaica mirosind a baligă, pajiștea umedă și pâinea abia scoasă din cuptor.

Ar trebui, mama și cu mine, să ne gândim să luăm o cocioabă la țară. La ce ne folosește tot mălaiul ăsta pe care îl economisesc, aproape fără să-l cheltuim? Să ne alegem o bojdeucă drăguță, „Sam Suffit[31]". În Vallée de Chevreuse zici? Sau către Honfleur, ca să spunem că am schimbat regiunea? O să-i vorbesc despre asta bătrânei cloști. O să-i dea de lucru să ne amenajeze un cuibușor rural, cu mobile vechi care să miroasă a ceară de lustruit, ca la noi acasă!

— Pari într-adevăr dus cu sorcova, notează domnul Blanc, cu un oftat capabil să acționeze o moară de vânt.

— Scuză-mă, am trecut prin niște chestii care… Dar o să ți le povestesc într-o zi, promit.

— Nu mă lăsa baltă înainte să-mi spui ceva despre editor. După cum cred că am înțeles, l-ai găsit, nu?

— *Yes, Sir*. Aproape întâmplător și grație micuței camarade descoperite acolo. Sub înalta mea conducere, i-a interogat pe toți negustorii umili ce exploatează filonul turistic al locului. Le arătam fotografia lui Trembleur, micul meu colibri îi lua la sentiment – toate astea ca să nu zicem că am stat degeaba. Din fericire, zeul polițiștilor veghea (vechea poveste). Fără contribuția întâmplării, Jéjé, noi polițiștii am fi, așa cum știi, niște nătărăi orbi. În timp ce îl chestionam pe patronul unei gherete cu răcoritoare, a apărut un comisionar cocacolesc. Un tinerel tuns perie și cu ochii atât de mijiți că, pe lângă chestia cu rasa, trebuie să fi suferit de constipație cronică. Cineva mai bătrân nu s-ar fi amestecat în discuție. Dar el a făcut-o. Curios ca o maimuță-capuțin (sau poate se și dădea la micuța mea pretinară?). S-a uitat la

portret și a spus că și-l amintea bine pe tipul cu pricina, fiindcă îl luase cu autostopul. Ah, ce mai băiețaș de treabă! L-am lucrat în foi de viță, via simpatica mea interpretă, și după ce-l stropisem ca pe o plantă în ghiveci.

Ochii Jéjé i se rostogolesc pe obraji. De prea multă curiozitate, pretinarului îi curg balele. Din demnitate, ar vrea să se oprească cu întrebările. Nu poate.

— Bine, și?

Generozitatea mea (adăugată probității profesionale) mă împinge să închei povestirea.

— Simpaticul cocacomisionar acceptase să-l ia pe Trembleur în mașină. Traseul îl purta pe la Kash Pô[32], și tocmai acolo avea de gând să meargă și Trembleur. Pe drum, n-a încetat să-l tot întrebe pe băiețandru despre mănăstirea budistă din partea locului. Revenea întruna, în conversație, asupra subiectului, de parcă era obsedat.

— Și acolo ți-ai găsit omul? mă îmboldește scumpul negrotei.

— Afirmativ, dragă Albă ca Zăpada. A fost mișto să fiu primit de omologul abatelui de la noi de acasă. A trebuit să-i fac dovada înaltelor mele funcții de la Paris și să parlamentez îndelung înainte de a consimți să admită prezența lui Trembleur în stabilimentul lui și pe urmă să-l cheme la vorbitor.

— Și cum a fost întâlnirea?

Ridic din umeri (unul după altul, are efect mai mare).

— Deloc ceea ce te-ai aștepta. În realitate, tipul îți inspiră milă. E un tip care a mers toată viața pe alăturea cu drumul. Un dezrădăcinat, pe care existența îl sperie. Pe a lui și-a pierdut-o, de la un capăt la altul, ceea ce i-a zdruncinat judecata. Bonzii din mănăstire au zbierat ca niște apucați când, în cele din urmă, și-au dat seama că omul lor e cu mințile aiurea. Și eu am fost cuprins de resemnare. Mi-am spus că toate acele lucruri se

petrecuseră la ani-lumină de Paris. Că e povestea ratată a doi rataţi şi că Dumnezeu să le aibă în pază sufletele. Celei moarte ca şi celui viu.

CONCLUZIE ABSOLUT CONCLUDENTĂ

E mai mult decât radioasă: iradiantă. Trebuie să-ți spun că poartă o rochie de lână de la Harry Bordeaux, de un galben atât de agresiv, că te ia frica să nu capeți o insolație. Mai sunt și pletele, vopsite în cafeniu-roșcat. Pe scurt, mămica are indiscutabile puseuri vangoghiene.

Când îmi fac intrarea în besiclărie, e pe cale să vândă la jumătate de preț o ramă de baga veritabilă unei piei bătrâne (de asemenea veritabilă), masticate de moarte.

Văzând că apar, chipul i se iluminează. Se scuză pe lângă babornița și vine să-mi sărute amigdalele, stil *grand-siecle*, performanță irealizabilă de către un astmatic.

Întrucât sărutul e realmente vorace și durează cât o ciocuială dintr-un film „X”, clienta șușotește, smulge ochelarii de pe propria-i decrepitudine și se cărăbănește bombănind necuviințe despre moravurile care se duc dracului.

Ceea ce ne ajută să ne regăsim mai bine. Îi plasez genunchiul între papainoage, limba la nivelul omușorului și mâna dreaptă pe sânul stâng, în vederea unui gentil pupoi.

După ce-și recapătă răsuflarea, doamna spune:

— La naiba, ce lungă despărțire. Cel puțin ai ceva vești?

Ticăloșie! Îți jur că e o ticăloșie! Ușor decepționat, răspund:

— Da, am.

— Ei bine?

— S-au retras amândoi la o mănăstire budistă.

— Ceheee?

— Credința!

— Dar sora mea e catolică!

— El a convertit-o.

— Măgarul!

— Dragostea face minuni. Esențial e să fie fericită.

Annie a redevenit roșie de emoție și de furie.

— Eram sigură că, într-o zi, va face o prostie, declară pe un ton aspru. Uneori e atât de bizară! Sper să-i treacă. La urma urmei, ce importanță are, dacă și-a găsit pacea sufletească, nu?

— Exact.

— Crezi că-mi va scrie?

— Nu sunt singur. Când te îmbarci alături de Dumnezeu, cele lumești, știi…

Și iată că pare să lase baltă toată povestea. Zice:

— De fapt, fiecare cu ale lui.

— Exact.

— Ceea ce nu te-a împiedicat, șmechere, să te distrezi prin Extremul Orient. Ai dus-o bine, nu?

Într-o amintire fulgurantă, revăd tot ce am suferit – și mi se pare interminabil, asemeni glorioasei existențe a lui Antoine Pinay. Loviturile încasate, torturile, viața de fugar, cadavrele presărate în drumul meu și, în încheiere, disponibilizarea mea și zdruncinătura de sub scufiță.

— O viață de vis, rostesc îndreptându-mă spre ușă.

— Unde te duci? se tânguiește dameza.

Iar eu, urlând ca un apucat:

— Acolo. Mă întorc. Era prea frumos!

virtual-project.eu

-

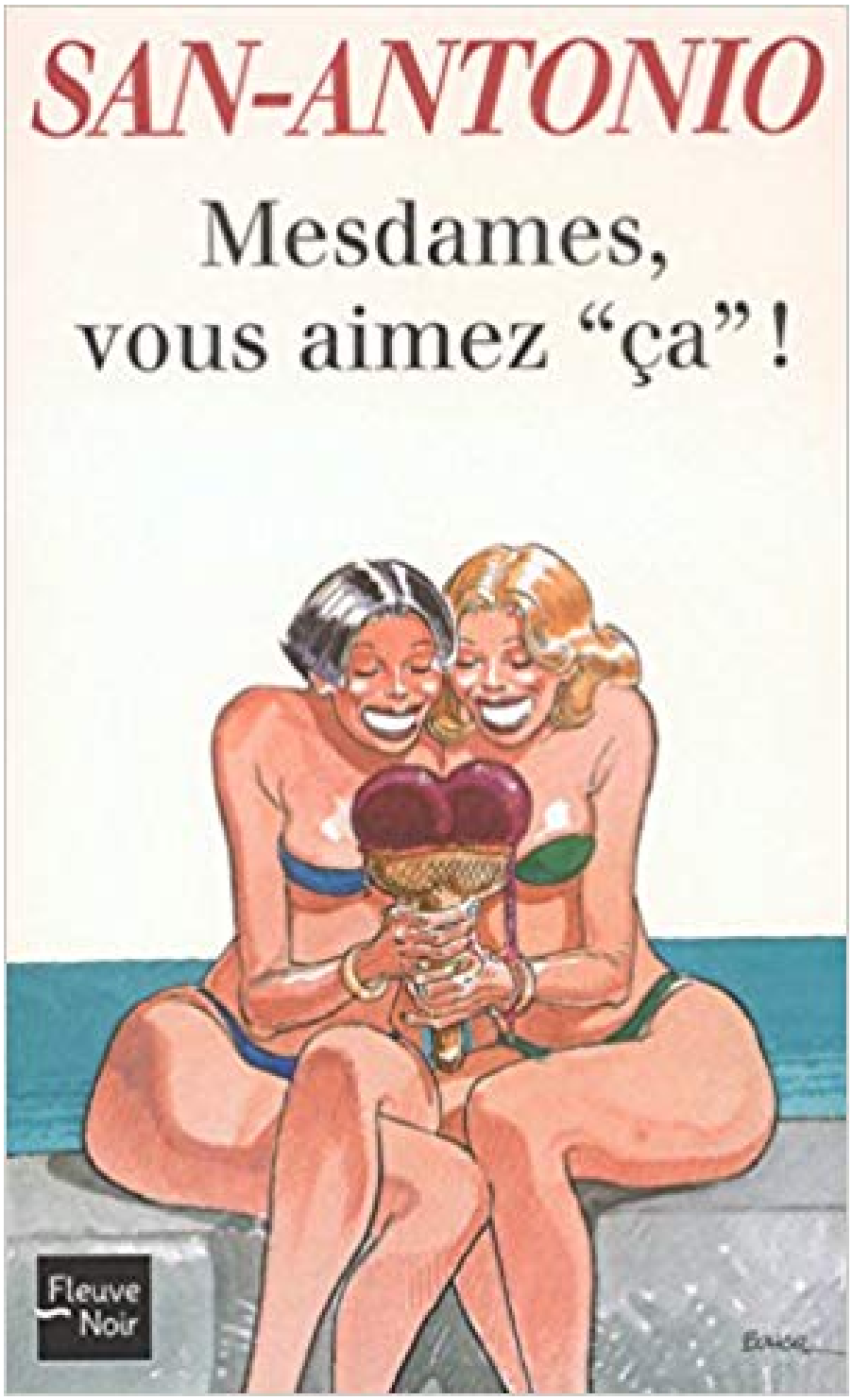
SAN-ANTONIO
Mesdames,
vous aimez “ça” !
Fleuve Noir

{1} *Rose des près*, „trandafir de pajiște”, *Anniversaire*, „aniversare” (n.tr.).

{2} „Tremurici” (n.tr.).

{3} Fiindcă e opticiană (n.a.).

{4} „Blondina cu breton” (n.tr.).

{5} A nu se confunda Goldenberg blănarul, al lui Félicie, cu Goldenberg de la Biroul de metale prețioase, din strada Rosiers, nici cu Goldenberg de la magazinul de confecții din strada Aboukir. Pe Goldenberg al mamei îl cheamă în realitate Martin-Lognon, dar lui i s-a părut că, pentru un blănar, așa ceva pare neserios. (n.a.).

{6} *Dégoût*, „Dezgust” (n.tr.).

{7} În original se folosește clasicul termen *con*, însemnând „sexul femeii” și totodată „prost”. Am preferat, pentru echivalarea lui în limba română, barbarismul de mai sus, provenit din fr. *moule*, fiindcă prezintă aceleași conotații. (n.tr.).

{8} În franceză, „Dubois-Martin” (n.a.).

{9} *Rien*, „nimic” (n.tr.).

{10} Și pot, chiar cu o singură mână (n.a.).

{11} Am plasat cioaca asta în *book*-ul de dinainte, dar tu nu le citești neapărat în ordinea sosirii (n.a.).

{12} Testicul (n.tr.).

{13} „Eu abund” (n.tr.).

{14} Ca și cum ar exista și familii rele! (n.a.).

{15} *Dur de l’aigne*, „tare de picior” (n.tr.).

{16} *Chut*, „sst, liniște” (n.tr.).

{17} De la dexteritate (n.a.).

{18} *Ta queue bande*, „ți se încoțopenește coada” (n.tr.).

{19} *Chie au pot*; *chier*, „a defeca”, *au pot*, „în oală” (n.tr.).

{20} Metaforă de toată frumusețea, revelatoare pentru prodigiosul talent al lui San-Tonio. *Jean Dutourd* (n.a.).

{21} *Toc, toc, qui est là* „cioc, cioc, cine e acolo?” (n.tr.).

{22} *La colique*, „colică, crampă” (n.tr.).

{23} Emoția îmi e prea puternică pentru ca acest verb să rămână pronominal (n.a.).

{24} „Talmeș-balmeș” (n.t.).

{25} *T’as du pot*, „ai noroc” (argou) (n.t.).

{26} *Bouffe mon*… „înfulecă-mi…” (n.tr).

{27} *Tailler un pipe*, „a executa o felație”; toponimele invocate sunt celebre pentru numărul mare al prostituatelor gata să practice și genul acesta de amor (n.tr.).

{28} *OK, t’es con*, „OK, ești un prost” (n.tr.).

{29} Frigărui din carne de pui, de vacă sau de oaie stropite cu sos de arahide și pipărate. *Jérôme Garcin* (n.a.)

{30} Comparație de toată frumusețea. Întreg talentul lui San-Antonio se exprimă aici.

{31} *Ça me suffit*, „mi-e de ajuns”. Ca și în alte romane, autorul face un joc de cuvinte între numele celebrei reședințe regale *Sans Soucis*, „Fără griji” și acest *ça me suffit*, cele două expresii pronunțându-se asemănător (n.tr.).

{32} *Cache pot*, „vas artistic în care se pun ghivecele cu flori” (n.tr.).

Table of Contents

OCHELARI DE APROPIERE
CONSECINȚELE NEPREVĂZUTE ALE UNUI ELASTIC DE SLIP
OPERAȚIUNE CU CLĂNȚĂNELI
IDEEA LUI CHILUG
ȚINE FIGURA
VESEL, GAY, HAI LA MĂRITIȘ!
MIRACOL LA BANGKOK
NOAPTEA MARII SCOFALE
SCOATEȚI-VĂ BATISTELE
ÎN CĂUTAREA TRUPULUI PIERDUT
O VIZITĂ CARE SE TERMINĂ PROST
A TRĂI E O OBIȘNUINȚĂ
FRUMOASA DE CALITATE
ALARMĂ DE NOAPTE
VOLUPTATE ȘI MOARTE
NASULIA
IDEILE DUCELUI
CHESTIA SE COMPLICĂ
PANGLICA
NAȘPARLIE ÎN MALAIEZIA
NAȘPARLIE ÎN MALAIEZIA
VERDUN
FĂRĂ GRIJA FANTOMELOR
UN LICĂR ÎN NOAPTE
SE CHINEZEȘTE TREABA
FENOMENUL INTUIȚIEI LA UN STICLETE
JONCȚIUNEA
PILOG
CONCLUZIE ABSOLUT CONCLUDENTĂ

Table of Contents

OCHELARI DE APROPIERE	3
CONSECINȚELE NEPREVĂZUTE ALE UNUI ELASTIC DE SLIP	12
OPERAȚIUNE CU CLĂNȚĂNELI	23
IDEEA LUI CHILUG	34
ȚINE FIGURA	41
VESEL, GAY, HAI LA MĂRITIȘ!	48
MIRACOL LA BANGKOK	55
NOAPTEA MARII SCOFALE	62
SCOATEȚI-VĂ BATISTELE	67
ÎN CĂUTAREA TRUPULUI PIERDUT	79
O VIZITĂ CARE SE TERMINĂ PROST	86
A TRĂI E O OBIȘNUINȚĂ	96
FRUMOASA DE CALITATE	101
ALARMĂ DE NOAPTE	107
VOLUPTATE ȘI MOARTE	117
NASULIA	126
IDEILE DUCELUI	133
CHESTIA SE COMPLICĂ	140
PANGLICA	147
NAȘPARLIE ÎN MALAIEZIA	154
NAȘPARLIE ÎN MALAIEZIA	163
VERDUN	169
FĂRĂ GRIJA FANTOMELOR	174
UN LICĂR ÎN NOAPTE	178
SE CHINEZEȘTE TREABA	186
FENOMENUL INTUIȚIEI LA UN STICLETE	193

JONCȚIUNEA 199
PILOG 201
CONCLUZIE ABSOLUT CONCLUDENTĂ 208